

Sâu Lười

Contents

Sâu Lười	1
1. Chương 1: Gặp Nhau	1
2. Chương 2: Quen Biết	6
3. Chương 3: Tình Nhân	11
4. Chương 4: Máu Xử Nữ	14
5. Chương 5: Ân Sủng	18
6. Chương 6: Đỉnh Ước	23
7. Chương 7: Mưa Gió	28
8. Chương 8: Thiên Biến	33
9. Chương 9: Biến Thiên	38
10. Chương 10: Tính Sai	44
11. Chương 11: Pn1: Bịa Đặt	50
12. Chương 12: Pn2: Xem Nhật Ký	55
13. Chương 13: Pn3: Bảo Vệ Lười Quyền	62

Sâu Lười

Giới thiệu

Tựa gốc: Lại trùng Thể loại: hiện đại, 1×1, thương chiến, cường cường, lãnh khốc bá đạo công, phúc hắc biếng nhác thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-luoi>

1. Chương 1: Gặp Nhau

Ánh mặt trời rực rỡ, cơn gió mùa xuân ôn nhu vuốt ve đôi gò má. Cỏ nhỏ ló mình tò mò ngẩng nhìn thêm 1 năm hoa nở xuân về. Trên đường cái, mọi người cũng đã bỏ những bộ trang phục nặng nề của mùa đông và thay vào đó là trang phục nhẹ nhàng, mát mẻ của mùa xuân. Mỗi người trên mặt đều mang vẻ rạo rực, háo hức mong chờ xuân tới. Quanh năm suốt tháng tất bật với đủ loại công việc nên mọi người trước dịp xuân về đều chuẩn bị những kế hoạch du xuân, thăm quan thắng cảnh. Trong lòng ai cũng hướng về mùa xuân rực rỡ điểm lệ với bao nhiệt tình mong ngóng, quả ứng với câu: “Cả năm chỉ kể tới mùa xuân”.

Nhà của sâu lười ^.^

Mặt trời đã lên cao, trong phòng vẫn là 1 mảnh im lặng. Đôi rèm theo gió nhẹ gợn lên, khi phiêu khi dương, lay động trông thật đẹp mắt. Trên giường lớn, một người đang yên bình đạt tới cảnh giới cao nhất của giấc

mộng đêm xuân không biết tới trời sáng (QT là “Xuân miên bất giác hiểu”: Giấc ngủ đêm xuân không biết trời sáng. Cơ mà trình văn có hạn mọi người thông cảm và cho góp ý T.T) Đôi rèm tung bay trong gió khiến phòng chớp động sáng tối, gương mặt người nọ cũng theo đó thoáng ẩn thoáng hiện. Người này có 1 mái tóc đen dài đủ để mang đi chụp ảnh quảng cáo mà trong cuộc sống bận rộn ngày nay hiếm ai có thể giữ được (.) Tiếng hít thở đều đều thể hiện người trong phòng đang say giấc nồng. Trái ngược với sự ồn ào huyền ảo bên ngoài, trong phòng là cả 1 mảng tĩnh lặng, thanh âm rèm phiêu động quy luật mà tiết tấu tựa như lời hát ru ngọt ngào càng khiến người chìm sâu trong giấc nồng. Mọi sự đều vô cùng êm đẹp.

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên phá tan không gian tĩnh lặng nhỏ bé. Vương Á Nam đầu đầy cục tức đập cửa ầm ầm. Nàng biết là cái tên sâu lười trong nhà kia hiện giờ chắc chắn vẫn còn đang say giấc mộng xuân. Mà tiếng chuông cửa siêu cấp quấy rầy cũng không có khả năng phá vỡ giấc mộng ấy. Dùng khăn lau hết mồ hôi trên trán, Á Nam vừa tức vừa vội. Không khí mát mẻ của mùa xuân cũng không đủ khả năng khiến cái đầu đang vô cùng bức xúc của nàng hạ hỏa hơn chút nào. Đập cửa cả nửa ngày trời mà bên trong vẫn lặng ngắt như tờ. Kỳ thật bên trong kể từ khi Á Nam bắt đầu đập cửa thì con sâu lười nọ cũng chỉ xoay người 1 chút lộ ra cặp chân dài nhỏ nhắn tấp.(ta chém ác ())

– Đồ lười, rời giường, đồ lười, mau dậy đi!- Á Nam dùng tới âm lượng cao nhất la gọi, không chút lưu tình đập vào cánh cửa “Phang! Phang! Phang”

– Rời giường, đồ lười! Đồ lười, rời giường!

Thế nhưng người trong nhà hoàn toàn đem tiếng đập cửa mơ hồ kia thành tiếng trống nhạc đệm. Mất điếc, tai ngơ tiếp tục ngủ ngon lành. Có thể nào nhần? Không thể nhần! Vương Á Nam nở nụ cười âm hiểm: “Sâu lười chết tiệt! Để xem hôm nay người chạy đường nào!” May mắn nàng thông minh oai hùng, sớm biết tính lười của tên kia nên đã lén lút làm thêm 1 chiếc chìa khóa dự phòng mà giờ chính là lúc dùng tới. “Aii!! Dám khiến 1 tuyệt đại giai nhân như ta phải lén lút mở khóa vào nhà! Sâu lười thối tha!”

“Rầm!” tiếng Vương Á Nam đóng sầm cửa gây đình tại nhức óc. Ấy vậy mà trên giường con sâu lười nào đó lại hoàn toàn không phản ứng. So với người chết còn muốn bất động hơn. Vương Á Nam vọt thẳng vào phòng ngủ, nhéo lỗ tai cái kẻ đang ngủ say như chết kia hô to: “ Đồ lười! Người đứng lên cho ta! Đứng lên!” Thanh âm đạt mức quãng tám nữ cao vang khắp phòng đến mức chính Vương Á Nam còn phải giật nảy mình. Đáng tiếc kẻ kia vẫn như trước không chút sứt mẻ (ảnh chắc hèm phải tử thi thật chứ?)

Vương Á Nam lạnh lùng cười: “Tiểu tử chết tiệt! Dám bày bộ dạng này ra ngạo với ta?” Ngón tay tiến vào lỗ tai nam nhân lấy ra máy trợ thính ở bên trong (ta phải học tập mới được ^^). Sau đó hít sâu hướng lỗ tai đó lên tiếng hét chói tai: “Đồ lười! Rời giườngggggggggg.....!!!!” âm cuối cùng rung lên bén nhọn, ngân dài. Cũng may bên ngoài ánh mặt trời đang tràn ngập nếu không mọi người thật sẽ tưởng là U Linh oán thán.

“Á Nam tiểu muội, sao ngươi lại tới đây?” người trên giường với kiểu đối thoại hét chói tai này đã muốn tập thành thói quen. Cố gắng mở to đôi mắt nhắm nghiền, dùng thanh âm nam trung để nghe than thở trước.

“Ta như thế nào đến đây?” Vương á nam nghiêng răng nghiêng lợi cứ một chữ một chữ lặp lại nói “Ngươi nói ta như thế nào đến đây phải không?”

“ Người thế nào chưa già đã lão, sao cứ lặp lại lời ta mãi thế?” Lại Thông vận thất lưng 1 vòng, cảm giác ngủ vừa rồi vẫn còn thoải mái nếu biểu muội không quấy rầy thì thật tốt a.

Những lời này chẳng khác nào chọc vào tổ ong vò vẽ. Vương Á Nam nhất thời cơn tức lên cao la to: “Ta như thế nào đến đây, ta có thể không tới sao? Đồ lười, bản thảo của ngươi đâu, hôm nay đã là ngày ba mươi tháng sáu! bản thảo của ngươi đâu, nửa năm một quyển sách, loại tác giả lười như ngươi trên đời ít có! Ngươi ta là một tháng, nhiều nhất cũng chính là ba tháng ra một quyển sách! Ngươi lão huynh đây, nửa năm một quyển sách! Ngươi có còn muốn tiếp tục hoãn a hoãn! Ngươi còn ra cái gì sao? Ngươi!!!!!!”

Mạnh hít một hơi, Vương Á Nam tiếp tục khóc lóc: “Ta nhớ rõ ngươi không phải là tuổi Trâu! Ngươi chắc chắn là tuổi Trư đại lười! Lười nhất từ xưa đến nay! Ngươi quả không hổ là tuổi Trư, quả thật cùng Trư giống nhau! Mà ngươi so với Trư còn muốn Trư hơn! (sâu lười mà>.<) Giống như muốn đem theo sự bức tức từ chỗ lão tổng biên tập mà đổ xuống đầu kẻ kia. Vương Á Nam vừa đi đi lại lại vừa lải nhải. Nhưng sao có thể trách nằng ta khi mà còn 1 đồng việc đang chờ làm lại phải chạy qua đây đánh thức con sâu lười này rời giường, ngươi bảo nằng sao không nôn nóng? Trên giường con sâu lười nào đó đã luyện thành một thân công phu cứng rắn. Trong tiếng quả trách của biểu muội bắt đầu nhắm lại mở ra đôi mắt ngái ngủ. Cái kiểu ngủ gà ngủ gật này thoải mái hay không không nói, chỉ riêng cảm giác thảnh thơi vì đoạt lại được thời gian ngủ trân quý đã thập phần thỏa mãn (bó tay.com) Nói đến miệng khô lưỡi khô, Vương Á Nam vừa quay đầu lại đã thấy kẻ kia dựa vào gối ngủ ngon lành. Ngọn lửa tức giận vừa hạ đã lập tức bùng lên đến con sâu lười kia cũng không thể coi thường. Thu tóc. Vương Á Nam nhìn cái đầu tóc đen kia nhưng không hạ thủ. [“Vì cái gì?” “Đó là thành quả thiên tân vạn khổ ta lý nào bỏ được?” Mặc Khách (tác giả đây ak) kỳ quái nhìn nằng: “ Kia không phải tóc của sâu lười sao, như thế nào ngươi lại là hộ lý?” “Ngươi cũng nói y là đồ lười đó thôi. Y lười như vậy sao có thể giữ tóc dài tự gây phiền toái cho bản thân?” Vương Á Nam vận phần ủy khuất nói: “ Tiểu tử này tên không sai người, lười không nói nổi. Mới đầu y tóc lười chải, râu lười cạo,lúc ăn cơm thường đem râu 1 khối với cơm ăn vào miệng(O o) Mặc Khách vẽ mặt hắc tuyến, bụng 1 trận phiền giang cổ gắng lắm mới không nôn ra: “Chủ nhân của ta! Cũng không đến mức lười như vậy đi?” Vương Á Nam trừng mắt nhìn Mặc Khách liếc mắt 1 cái liền nói: “Y cảm thấy để râu đấy có thể dùng thay dao cạo râu,so với mỗi lần ăn phải cạo râu tiện một việc, liền để râu mỗi ngày như thế” Mặc khách mười hai vạn lần cảm tạ người phát minh ra dao cạo râu tự động, nếu không thật không biết nhân vật chính là bộ dạng gì, nghĩ đến mà phát sợ (m(><)m) “Cảm thấy gội đầu thực phiền toái, con sâu lười ấy cho rằng có cái đầu bóng lưỡng thì tiện hơn nhiều với có tóc, từng nghĩ cạo trọc” (>.<) “Vậy sao không làm?” Mặc Khách đối với con sâu lười đã có đầy đủ nhận thức. “ Là ta luyến tiếc a” Vương Á Nam mắt trắng dã liếc Mặc Khách. Kéo ra một nhúm tóc, xoa đều “Ngươi xem ta thiên chân vạn khổ bảo dưỡng tóc, cuối cùng được một mái tóc đen dài mượt. Tốn nhiều như vậy tiền của, mất nhiều như vậy công phu nhưng y lại muốn phá hoại của trời cho, ta như thế nào có thể đồng ý?” “Cho nên?” “Cho nên ta mỗi cuối tuần lại phải qua gội đầu cho y một lần!” Vương Á Nam cảm giận nói. Cũng không có biện pháp, ai bảo nằng nhìn xem không nhin được. Mặc khách không nói gì~ ing] Lau khuôn mặt cảm xúc mềm nhũn nhụi, làm cho Vương Á Nam đang hung hăng chà phải tự giác hạ thủ lưu tình. Kể ngủ nhiều chính là làn da quá hảo [Mặc Khách ở một bên quả thực không đành lòng lại nhìn đi xuống, tám phần Vương Á Nam chăm chỉ chịu khó này còn kiêm chức hộ phu. Nay thật sự là nỗi khổ của kẻ chịu khó a] Cái mũi cao thẳng, không hạ thủ được, cuối cùng là cái lỗ tai đáng thương lần thứ hai chịu khổ. (Chỉ đánh thì cứ đánh đi việc gì phải thương hoa tiếc ngọc như thế chứ?) “Rời giường! Rời giường! Rời giường!” Ma âm xuyên nhĩ suốt 5 phút đồng hồ sau, kẻ kia rút cục mới nể tình đứng lên. Rồi đi rửa mặt qua loa lại khiến cho Vương Á Nam nhìn không được lại phải tỉ mỉ rửa lại, hơn nữa còn là bộ dạng gà mẹ chăm con khiến cho con sâu lười kia ngồi trên ghế sofa hưởng thụ đến cơ hồ chôn sâu trên ấy. Vương Á Nam phát huy tính siêu cường kiên nhẫn: “Sâu lười, bản thảo của ngươi đâu?” Nếu không phải con sâu này viết tiểu thuyết trinh thám rất được hoan nghênh. Chứ cái kiểu bất kính nghiệp tác giả (ý bảo bạn y bê quá bôi bác nghề viết lách) như thế này đã bị nhà xuất bản một cước đá đi chứ nào có tam thỉnh tứ thỉnh, tả giục hữu giục như bây giờ (Ồ mà có hiểu không nhỉ? Mấy từ cũng thông dụng mà ~) Đôi mắt dài hẹp mở to tỉnh lặng, lưỡi biếng nằm ở sofa, đầu buông xuống.. “Sâu lười?” Vương Á Nam không khỏi bội phục tính nhẫn nại của bản thân, khó trách công tác nằng làm càng ngày càng thuận tay. Loại người như biểu ca nằng vô cùng khó chơi mà

không đem nàng tức chết, đủ thấy công lực của nàng cỡ nào cường đại a.(>_) em nể chị!)

“Lại biểu ca, người hẳn phải gọi ta là Lại biểu ca hoặc Thông biểu ca”

“Lại biểu ca.” theo kiểu xưng hô này Vương Á Nam vạn phần lòng không cam tình không nguyện, tiểu tử này nhìn từ đầu đến chân cũng không ra dáng ca ca ở đâu cả.

“Bản thảo vẫn còn 1 cái kết thúc nữa” Lại Thông lười biếng kéo dài âm thanh, không chút hoang mang trả lời. Một chút cũng không vì mình không thể đúng hạn giao bài mà cảm thấy có lỗi.

Vì cái gì y cố tình dễ nhìn như vậy, hấp dẫn người khác. Vương Á Nam trong lòng bất bình, ngoài miệng vẫn không dám có phê bình kín đáo. Đây chính là con át chủ bài của nhà xuất bản, lão Tổng cũng không dám đắc tội, nàng chỉ là tiểu biểu muội chính sự vẫn là không dám chậm trễ.

“Trước cứ đưa đây để ta về phục mệnh” Vương Á Nam khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra nụ cười lấy lòng, chỉ có những lúc thế này mới giống một tiểu biểu muội.

“Giúp ta chuẩn bị cơm cho tốt, còn không thì vụ bản thảo miễn bàn luận” Lại Thông chậm rãi nói xong, ánh mắt vẫn là nửa mở nửa đóng như không được ngon giấc. Kỳ thật lão huynh a, người đã muốn ngủ được 12h rồi. (_ _)

“Vâng, đại gia” đôi mắt linh động chớp chớp đầy quỷ dị. Tục ngữ nói thật đúng: “Có thể đắc tội quân tử, chứ trăm ngàn lần không thể đắc tội tiểu nhân” Vương Á Nam mặc dù không phải tiểu nhân, nhưng nàng là nữ nhân, nữ nhân cùng tiểu nhân giống nhau đều mang thù, mà tiểu nữ tử báo thù một tháng không muộn.

Do Vương Á Nam suốt 1 thời gian dài lo ăn lo ở, lo đón lo đưa, thậm chí còn thuê từ bên ngoài về người mát xa chuyên nghiệp, kỹ thuật vô cùng cao siêu. Khiến cho 1 kẻ sống theo châm ngôn: “có thể nằm sẽ không ngồi mà có thể ngồi sẽ không đứng” như Lại Thông không thể không đứng trong đại sảnh, bị một đám người xa lạ khiến cho choáng váng đầu óc. Đây là buổi giới thiệu sản phẩm của tập đoàn Kinh Thiên về chuyên ngành mỹ phẩm. Tập trung những người đứng đầu trong ngành mỹ phẩm, làm đẹp. Dù sao nhất cử nhất động của tập đoàn Kinh Thiên cũng đều khiến người ta chú mục, mà lần này họ còn quyết tâm mở rộng thêm thị trường mỹ phẩm và làm đẹp, giao thiệp với các doanh nghiệp lớn trong ngành, gây cho thương giới một hồi chấn động cấp 7 (so sánh với bão).

Lại Thông căn bản không hiểu mấy việc này. Bị Vương Á Nam hống liên tục thì bị lừa mang đến đây. Trên người mặc độc 1 bộ tây trang, y cả người đều thấy không thoải mái. Tây trang thực không thoải mái, bị người vây quanh thực không thoải mái, nhưng tối không thoải mái nhất là 2 chân của y. Cho tới bây giờ chưa bao giờ đứng lâu như vậy, ước chừng đã gần 45' rồi.

Lại Thông cả người đều đau, y vốn là kẻ chiều chuộng thân thể nên đã muốn hưởng chủ nhân nơi này kháng nghị loại này vô nhân tính đả ngộ. Lại Thông ánh mắt chuyển a chuyển, đối với những người tiến tới tiếp cận y 1 câu cũng không nghe nói. Giờ y chỉ muốn ngồi a, lập tức lập tức ngồi a.

“Ghế dựa thân ái, xô pha thân ái, các người đều ở nơi nào a?” (•)

Kỳ thật y đã rất muốn bỏ của chạy lấy người lắm rồi. Nhưng từ nhỏ lớn lên với tiểu biểu muội y lẽ nào còn không biết trong bụng nàng đang tính toán cái gì. Nàng đây là đang muốn thực hiện trừng phạt a, vì tương lai bên tai thanh tĩnh tối nay bằng bất cứ giá nào y cũng nhất định phải bồi tiểu biểu muội ngoạn ngoạn.

Vương Á Nam làm tất cả cũng không phải hoàn toàn vì muốn trả thù. Nàng thiên tâm vạn khổ kiếm cho bằng được 2 tấm thiệp để đến nơi này cũng là vì biểu ca nàng (người tốt bị hàm oan a) Lại Thông kia có mái tóc được mọi người hâm mộ, nếu có thể trở thành người phát ngôn cho sản phẩm dầu gội của tập đoàn lớn là có thể kiếm tiền, a, đáng yêu money (\$. \$) Và lại có tiền thì có thể thỉnh chuyên viên chăm sóc tóc chăm sóc cho biểu ca. Vậy sẽ đỡ cho nàng số khổ thoát được gánh nặng (tuần gội đầu 1 lần cho sâu lưỡi). Nàng nắm chắc thời gian cùng quảng cáo bộ phận quản lý thiết lập quan hệ, cấp biểu ca cơ hội phỏng vấn, như vậy nàng cũng có thể ở giữa thu được chút tiền nhỏ, hi hi (\$. \$)

“Sô pha, sô pha” (*.*) Lại Thông hai mắt sáng lên phát hiện trong một góc đại sảnh âm u đặt 1 chiếc ghế sô pha da thật chung quanh nhưng không có ai ngồi, thật là lucky!

Không chút dấu vết, Lại Thông chậm rãi hướng chiếc sô pha kia tiến tới, y rốt cục có thể cho đôi chân vất vả nghỉ ngơi 1 chút, mà nói không chừng có thể còn có thể đánh 1 giấc

Đặt mông ngồi xuống ghế, Lại Thông thoải mái thở phào 1 cái. Ghế dựa mềm, đệm cũng mềm, quả thật là hàng Italy danh bất hư truyền. Nhanh chóng đem giày da bỏ đi, cái chân chịu đủ giày vò cuối cùng cũng được thoải mái tự do trong không khí. Lại Thông nhớ tới mỗi ngày các tiểu thư bán hàng đứng suốt 7,8 tiếng, mà mỗi người đều phải đi giày cao gót, mặt mang mỉm cười chào đón khách hàng, chân của các nàng thực đáng thương nha!

Ngồi ở chỗ kia thương hại mấy tiểu thư bán hàng cũng không chút để ý tới tiếng hét kinh hãi vang lên ngay tại lúc y vừa ngồi xuống.

Tần Dững quả thật không thể tin vào hai mắt mình, cư nhiên có người dám ngồi xuống bên cạnh lão đại, cái người kia hẳn là đã ăn gan hùng mật báo a, hẳn theo bản năng mà kinh hô ra tiếng. Rồi ở ánh mắt lạnh lùng đảo đến của lão đại lại nhanh chóng lấy tay che miệng mình, hẳn cũng không muốn cùng đầu đất này bị đánh dấu!

Về mặt cầu xin, trong tay cầm phong bì chuẩn bị đưa cho lão đại, Tần Dững tiến thoái không được đành phải xấu hổ đứng cạnh ghế sô pha. Đã gần 3 năm trôi qua từ lúc 3 kẻ không biết sống chết mà tiếp cận lão đại biến mất. Kể thứ nhất rõ ràng là nam nhân mà bị lão đại cho 10 kẻ lưu manh luân bạo giữa ban ngày. Sau vụ đó cũng không còn có nữ nhân nào dám đại đột tiếp cận lão đại nữa. Dù cho tiền bạc là trân quý, ngại vàng phu nhân tổng tài tập đoàn Kinh Thiên là vô cùng chói mắt thì cũng phải có mệnh mà hưởng thụ. Ai biết lúc nào tổng tài Tần Kinh Thiên- kẻ một tay sáng lập cả tập đoàn, có thể hay không sẽ đem người ngũ mã phanh thây. Dù sao những nữ nhân thông minh cũng không nguyện đi kiểm chứng loại khả năng này.

Mà ước chừng khoảng 3 năm trước đây, cũng có 1 nam nhân yêu lão đại, kể ra thể cũng là vô cùng dũng cảm, chính bản thân Tần Dững cũng không thể không bội phục nam nhân kia. Tuy nói lão đại có bộ dạng

thực anh tuấn, nhưng cũng là loại người vô cùng tàn khốc. Vô thức đưa tay sờ tai, Tần Dũng lòng tràn đầy sợ hãi nuốt nuốt nước miếng. Mặc kệ hần là nam hay nữ cũng không bao giờ nguyện chọc vào vị gia như bạo quân chuyên chế thời hiện đại kia. Vì vậy đối với loại có gan đi yêu lão đại, à không chỉ cần là loại có gan đi tiếp cận lão đại thôi cũng khiến hần thật sâu khâm phục.

Ngẫm lại cái nam nhân cuối cùng đã bị chìm ở Thủy Nê Trung, nhưng đối hần cũng chỉ là tăng thêm 1 nhân mạng trong nhà xác. Tần Dũng đánh cái rùng mình, lúc này nên làm thế nào đây? Tần Dũng dùng ánh mắt thương hại như nhìn người chết mà nhìn khuôn mặt còn đang vô cùng thoải mái của Lại Thông kia. Sẽ không bị dùng để lót đường đi (_ !!!)

2. Chương 2: Quen Biết

Lại Thông không có rảnh mà để ý đến ánh nhìn thương hại của Tần Dũng. Hiện tại điều duy nhất y quan tâm là đôi chân đã chịu khổ cả ngày trời của y (anh mới đứng chưa đầy 1h cảm phiền đứng chém được hem =3=) Lúc đứng y chỉ thấy cả người đều cương cứng lên, mệt chết đi được. Nhưng khi ngồi xuống rồi y mới chân chính hiểu rằng kia không chỉ là mệt mà là mệt lả đi được! Hai chân đau, 2 cái đùi tê cứng, mà giờ thì đến thắt lưng cũng muốn gãy luôn rồi. Sâu lười Lại Thông trên mặt khổ hê hê, y muốn bãi công, y muốn kháng nghị, y muốn nghỉ ngơi 1 tháng để hồi phục thể xác mệt nhọc quá độ! (viện có!!!!!!!)

Lại Thông vốn là đang ngồi vững chắc nhưng là theo nguyên tắc thoải mái tối cao, y càng ngồi chân càng trượt xuống, cả người cũng đổi thành bán nằm. Nhưng bán nằm làm sao thoải mái bằng nằm được? Thế là sâu lười của chúng ta việc nhân đức chẳng nhường ai (.o) đã chuẩn bị xâm chiếm toàn bộ sofa.

Tần Kinh Thiên ngồi ở một mặt sườn khác của sofa. Đây là 1 chỗ khá kín đáo nằm trong ngách nhỏ, ánh đèn cũng không thể chiếu tới được. Tần Kinh Thiên rất thích những nơi âm u, đặc biệt là trong góc, bởi vì những nơi như vậy dựa sau lưng là tường cũng có nghĩa hần chỉ có thể giáp mặt địch nhân từ chính diện. Mà hần ở trong chỗ tối, địch nhân ở ngoài sáng đồng nghĩa hần có thể quan sát địch nhân mà chưa chắc đã bị phát hiện vị trí. Sống đến từng này tuổi, đối với bất kì ai cũng tràn ngập địch ý, 1 kẻ dựng nghiệp bằng 2 bàn tay trắng, 1 kẻ dùng chính mồ hôi và máu tranh giành từng phân quyền thế và địa vị, hần đã muốn không tin tưởng bất cứ ai trừ chính bản thân mình.

Biết tới Kinh Thiên tập đoàn thì không thể không biết Tần Kinh Thiên. Mà biết Tần Kinh Thiên thì không thể không biết hần là cỡ nào tàn nhẫn. Nếu biết hần ngồi trong góc này thì ngoại trừ 4 huynh đệ thân thiết bên người hần ra cũng chẳng có ai dám không biết tốt xấu mà dám tới gần nơi này nửa bước. Chính vì lí do đó mà góc nhỏ này gần như trở thành khu vực cấm của cả đại sảnh.

Tần Kinh Thiên không thích uống những thứ đồ uống lưu hành đương thời như caffee, coca, nước chanh,...Hần khinh thường những thứ ấy. Nói hần truyền thống cũng được mà nói hần cổ chấp cũng đúng, hần chỉ thích thứ đồ uống truyền thống của Trung Quốc-trà. Mà cũng không phải mấy loại trà Long Tỉnh, Bích Loa Xuân mà phải là Hoàng Sơn mao phong, hơn nữa còn phi thường chấp nhất

Kiểu tiệc thượng lưu như thế này thường không có trà Hoàng Sơn mao phong, mà kể cả có thì Tần Kinh Thiên cũng không uống. Hần chỉ uống trà mình tự mang đến thôi. Nhưng thực không ngờ khi Tần Dũng vừa rời đi lấy trà cho hần thì lại có kẻ to gan lớn mật dám tiến vào, đây quả thực cũng là thú sự (những

điều kì thú mỗi ngày) mà hôm nay lại đặc biệt nhiều.

Tần Kinh Thiên nhìn nam nhân 1 đầu tóc dài, bộ dạng lười biếng đã đi tới sô pha. Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt của nam nhân. Theo hắn đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn mà qua nó Tần Kinh Thiên có thể nhìn ra được tâm của chủ nhân đôi mắt ấy. Ít nhất trên thế giới này cũng phải có khoảng 95% người hắn có thể nhìn thấu. Tuy vậy hắn lại không nhìn được tâm của người nam nhân này. Điều ấy cũng chẳng phải vì nam nhân này có bao nhiêu thâm trầm, mà đơn giản vì mắt hắn quá nhỏ. Qua đôi mắt hẹp dài đang híp vào ấy trừ bỏ buồn ngủ chính là ủ rũ. Cái nam nhân này đi tham gia yến tiệc mà cứ như thể đã 8-10 ngày không ngủ vậy. Y lão đảo bước thẳng tới rồi ngồi an vị xuống sô pha, suốt quá trình cũng chẳng buồn để ý đến lãnh khí 10 phần của lão đại ngồi bên cạnh (anh bị em nó bơ kìa (¬_¬))

Lại Thông là kẻ trời sinh lười biếng, mà bắt 1 kẻ như vậy phải đoan đoan chính chính an vị ngồi trên sô pha là nhiệm vụ bất khả thi. Cho nên Lại Thông chỉ dành 1 phút đồng hồ để cảm nhận nỗi đau nhức cốt (=.=!!!) tích tụ ở trên đôi chân, rồi lại dùng 1 phút đồng hồ để chuyển tư thế từ ngồi sang nằm, rồi cũng chỉ dùng từng ấy thời gian để bắt đầu say sưa đi vào giấc mộng. Chỉ với 3 phần thời gian ấy, Lại Thông đã bày ra tư thế của người nằm trên ghế sô pha, hai chân không chút khách khí đặt trên người Tần Kinh Thiên (O_o) nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Nói như thế nào thì nằm thẳng so ra vẫn thoải mái hơn nằm cuộn lại mà (bao biện!!!!!!!!!!!!!!)

“Trời ạ” 1 tiếng hét kinh hãi vang lên át đi cả tiếng hút không khí vang dội biểu đạt sự kinh ngạc của 5 người. Không phát ra nổi tiếng là 3 huynh đệ vẫn theo bên người Tần Kinh Thiên, tiếng hút không khí là của Tần Dũng đang bê khay trà, cũng là kẻ trong số 4 huynh đệ thì định lực kém cỏi nhất.

Còn tiếng hét kinh hãi kia là của vị biểu muội đáng thương đang đi tìm con sâu lười biếng ca của mình-bạn trẻ Vương Á Nam. Nàng nhìn kẻ đang mang biểu tình ngủ đến thực ngọt ngào bên người nam nhân kia, có lẽ đêm nay hắn cũng đã thực mệt mỏi, cư nhiên đã bắt đầu cất tiếng gáy nhẹ nhàng. Vương Á Nam cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý sẽ tận mắt nhìn thấy vị biểu ca của mình nằm tùy tiện trong xó xỉnh nào đấy, nên mặc dù thấy hắn ngủ trong lòng nam nhân khác thì có điểm ngoài ý muốn nhưng vẫn là trong phạm vi dự liệu trước. Nhưng thật không ngờ nam nhân kia cư nhiên lại là Tổng tài lừng lẫy đại danh của tập đoàn Kinh Thiên – Tần Thiên Kinh! Thực sự là Vương Á Nam có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới. Cái con sâu lười biếng ca kia cũng quá có mắt không trông đi?! Cần thận quan sát sắc mặt “kẻ khác chớ lại gần” của Tần Kinh Thiên, Vương Á Nam thật sự vì cái đầu của biểu ca mà lo lắng (lo hắn bị chém á=====)

Cầm ly rượu ở gần mình nhất, 1 ngụm uống xuống, Vương Á Nam triển khai 1 khuôn mặt tự cho là rất tự nhiên, kỳ thật so với khóc chẳng khác là bao: “Biểu ca chết tiệt! Toàn gây phiền toái cho ta!”

“Tần tổng tài” 1 đạo ánh mắt sắc bén bắn tới làm Vương Á Nam thiếu chút cần phải lười của chính mình.

Cắn cứ vào máu mủ tình thâm và nguyên tắc không thể thấy chết mà không cứu, Vương Á Nam lại lần nữa lấy lại dũng khí đi đến cạnh kẻ vẽ mặt uy nghiêm kia.

“Tần đại Tổng tài, ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền, quý nhân hẳn cũng là nhiều vong sự.” Vương Á Nam ngày thường bao nhiêu rằng nhện đã sớm không biết đi nơi nào, giờ chỉ lắp bắp làm trước công tác thuyết phục, trên thực tế hai cái đùi đã muốn run lên. Chỉ trách người kia ánh mắt rất đáng sợ. Lãnh khí trên người cũng quá dày /

Trong lòng thì đang kêu khổ: “Ông trời a, ta là một nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ông trời phải phù hộ ta vượt qua cửa ải khó khăn này. Ta còn chưa tìm được bạn trai đâu ()

[“Việc đó và người tìm bạn trai thì có quan hệ gì tới nhau?” Mặc Khách có chút khó hiểu (~.~)?

“Đương nhiên là có quan hệ” Vương Á Nam trầm đĩnh chặt sắt trả lời “Nếu ta có bạn trai thì những việc khổ sai loại này là hẳn làm chứ không phải ta (=.=)

Ta đổ]

“Cái kia...cái kia” Ngón tay run rẩy chỉ vào con sâu lười đang ngủ đến quên hết cả trời đất. Cái kẻ lười kia 1 chút cũng không lo lắng, một chút cũng không bị làm khó. Tại sao kẻ chịu tội luôn là người thanh tỉnh a??

“Cái kia là biểu ca của ta” Vương Á Nam nuốt một ngụm nước miếng “Hắn có bệnh cao huyết áp, bệnh tiểu đường, chứng si ngốc của người già...” Vương Á Nam còn đang muốn khai báo thêm vài tên bệnh nữa (nữa mà không chết thì là quái nhân à?) thì đã thấy Tần Kinh Thiên giơ tay lên. Cô liền không màng đến sinh tử mà lao qua: “Hạ thủ lưu tình!”

Vốn cả đại sảnh đang ồn ào náo nhiệt, nghe thấy tiếng hét này liền trở nên tĩnh lặng. Tất cả mọi người đều quay đầu hướng về phía góc phòng. Nhưng khi nhìn thấy 4 vị huynh đệ của Tần Kinh Thiên thì ngay lập tức li khai tầm mắt, quay lại tiếp tục cuộc trò chuyện như thể tất cả những gì vừa phát sinh đều là ảo giác. Chỉ là lỗi tại ai cũng đều dừng đứng lên tập trung đến từng âm thanh nhỏ phát ra từ góc kia.

Biết chính mình vừa quá xúc động, hai gò má Vương Á Nam bắt giắc đỏ bừng, nhưng tại lúc nàng nhìn đến ánh mắt của Tần Kinh Thiên thì lập tức trở nên tái nhợt. Đó là một đôi mắt như của cá sấu, trông mắt bất động tỏa ra một loại lạnh lùng hung tàn “Lần này thì chết chắc rồi T.T”

“Cút!” Tần Kinh Thiên phun ra một chữ đầy băng lãnh.

“Sâu lười biểu ca” Tại thời điểm sinh tử tồn vong cấp thiết, Vương Á Nam bi thiết kêu “Biểu ca”. Mặc dù bình thường hai người có vẻ mâu thuẫn gay gắt, nhưng tình cảm huynh muội trong những lần cãi cọ ấy lại càng thêm sâu sắc.

Ngay tại lúc không khí vô cùng căng thẳng thì cái kẻ gây họa Lại Thông cuối cùng cũng tỉnh dậy. Mọi người đều lấp bắp kinh hãi, Vương Á Nam thì cảm động đến rơi nước mắt. Còn chưa đợi nàng nói chuyện xong thì Lại Thông đã đặt đầu gối lên đùi Tần Kinh Thiên, chân đặt trên ghế sofa tiếp tục ngủ (=.= điếc không sợ súng) Nhìn lão huynh vừa lòng tại trên đùi Tần Kinh Thiên cọ cọ, lại tiến vào mộng đẹp. Tất cả mọi người đều vì bị ai cho hắn mà vô thức đứng lên.

Cảm giác ngủ rất không tồi, Lại Thông thoải mái đánh một cái ngáp, sau lại vận thất lưng một cái rồi mới có tâm tình đánh giá chung quanh.

Đây không phải là phòng của y. Lại Thông thích nhất là biển nên phòng của hắn cũng lấy màu lam làm chủ đạo: màn treo là màu xanh da trời, khăn phủ giường là lam đậm, tường giấy lại là thiển lam. Gian phòng này to hơn phòng của y rất nhiều mà lại lấy màu đen làm chủ đạo. Không phải màu vàng mà toàn bộ là màu đen khiến cho cả căn phòng vô hình trung mang theo một tầng âm lãnh. Bối bối, không vì bản thân tỉnh lại ở 1 nơi xa lạ mà lo lắng, Lại Thông còn ở trong lòng chê bai khiếu thẩm mỹ của chủ nhân nơi này không tốt, hoàn toàn không có một chút nào tự giác của khách nhân hoặc là người bình thường (em nó mà bình thường thì thế giới không có viện tâm thần)

“Tĩnh?” thanh âm như kim khí (khô khan, lạnh lẽo như kim loại) vang lên, trong thanh âm mang theo mùi thuốc súng và sát khí.

“ Ân” Lại Thông còn đang bận thưởng thức con Đại Mãng Xà chế tác từ thủy tinh trắng, đôi mắt không biết là được dùng từ ngọc lam hay bích tử làm thành, không giận không vui, thần thái rất thật. Nhất là ở tâm còn mang theo điểm hồng hồng, có chút rung động như thể giây phút tiếp theo sẽ vì tấn công con mối mà lập tức đứng lên. Quả là tinh phẩm hiếm có!

Hai phút trầm mặc trôi qua, rõ ràng cái nam nhân tóc dài kia đối với đôi mắt của mãnh xà từ thủy tinh còn có hứng thú hơn là một đại nam nhân đang sống sờ sờ như hắn (anh bị lơ a (¬_¬) Tần Kinh Thiên không có quá nhiều nhãn lại. Một thanh tiểu đao lập tức hướng tới cái đầu đang cúi xuống thưởng thức mãnh xà thủy tinh của Lại Thông bay tới. Nếu người muốn nhìn Lại Thông thân thủ nhanh nhẹn né tránh tiểu đao thì người đi xem phim hành động đi! Tiểu đao giữa đường lại ngoặt một chút, xẹt qua ngón tay của Lại Thông hướng tới phía mãnh xà thủy tinh (giật mình đi=))))))))))anh sao nỡ làm bị thương em nó chứ) Theo sau là âm thanh vỡ vụn thanh thúy vang lên, Lại Thông ngây ngốc nhìn mãnh xà trở thành hàng nghìn mảnh nhỏ, sau đó phản xạ hô lên: “ Đây không phải ta làm a!”

“Ta biết nó không phải do người đánh nát” giọng nói mang tính chất kim khí của Tần Kinh Thiên cuối cùng cũng khiến Lại Thông ngẩng đầu nhìn hắn.

Híp lại đôi mắt dài nhỏ chống lại đôi con ngươi cứng rắn vô tình. Như sự tao nhã chống lại khí phách lãnh khốc hung tàn. Không có điện thiểm lôi minh (sấm sét ái tình á:”>) đã có trước ám đào mãnh liệt (liếc mắt đưa tình =D) (ta chém cho vui đấy: đại loại đoạn này ý nói tình hình giữa hai người mặc dù không đến mức quá căng thẳng kiểu tóe lửa thì cũng ngầm đối chọi)

Tần Kinh Thiên ánh mắt dò hỏi, tìm tòi mà Lại Thông là bình thần đón nhận ánh mắt xâm lược của kẻ kia. Y chỉ thuận thế tìm đến ghế dựa gần nhất rồi oa cả người mình trong đó. Y thích loại thiết kế hãm sâu của cái ghế dựa Italy, y có thể như một cái oa nhi (trẻ con) mà chôn sâu trong đấy, cực kỳ thoải mái!:())))))))))

Nam nhân kêu Lại Thông này lại không sợ hắn, điều đó khiến cho Tần Kinh Thiên cảm thấy kì quái thậm chí là khó hiểu. Trong vòng 8 tiếng đồng hồ ngắn ngủi, khi Lại Thông còn đang cùng Chu Công chơi cờ, thì tổ tiên 18 đời của y, hàng xóm, bạn học, kể cả việc lúc ở nhà trẻ Viên Khánh diễn kịch, y được phân vai công chúa ngủ say. Kết quả là ngủ luôn một mạch, đừng nói chi là vương tử hôn tỉnh, ngay cả thầy giáo mang loa ra gọi cũng không cứu tỉnh nổi. Sau khi y ngủ đủ 3 ngày (!o O!) thì Lại Mỹ Nhân mới gấp dài nói cho những người vây quanh rằng y đói bụng (=.) Những việc nhỏ này đều được Tần Kinh Thiên điều tra đến nhất thanh nhị sở (rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn). Kì thực nếu hắn muốn biết Lại Thông có bao nhiêu cái răng sâu thì cũng không quá khó.

Sinh ra đã là một con nghé con không sợ hổ, không biết giả, không biết ngại. Tần Kinh Thiên từng nghĩ nam nhân này hẳn rất ngu ngốc mới không nhìn ra được sự uy nghiêm của hắn. Nhưng khi đối mặt với nam nhân tóc dài này hắn không tiếp thu nổi việc y không biết tí gì về hắn hay Kinh Thiên tập đoàn nên mới hành động như thế (thì đã bảo anh bị lơ mà) Lấy việc viết văn mà sống, nam nhân này từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân đều không sợ hắn.

Chôn ở trong sô pha mặc đối phương đánh giá, Lại Thông thoải mái y như đang ở nhà mình.

“Cám ơn người hôm qua đã thu lưu ta, Tần tổng tài” Lại Thông không quan tâm không đại biểu hắn ngu ngốc, có thể viết ra tiểu thuyết trinh thám thu hút độc giả, ra hơn mười đầu sách sao có thể không biết chút gì động thái trên thương trường? Kính nhờ, tác giả nói trắng ra cũng là một loại buôn bán sách, vì vậy hoàn toàn là một con mọt sách không biết tí chút gì về thương trường trong cái cuộc sống sinh tồn nhờ giao dịch buôn bán này là không có khả năng! Nhìn y sống an nhàn như vậy, không có tài năng sao có thể làm được?

“Ta muốn người” Tần Kinh Thiên cũng chẳng nói cái gì ẩn ý, hoàn toàn là tác phong bạo quân.

“Ta có thể nói không không?” Lại Thông một bộ không hiểu muốn vì chính mình giành chút quyền tự do.

Cười ha ha hai tiếng, Tần Kinh Thiên mắt lóe hàn quang. Khóe miệng giương lên 1 nụ cười lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn (nghe như kiểu phim kinh dị quái vật há mồm nhe răng múa vuốt ế nhỉ??) Lại Thông khẽ nhún mày, người này cười so ra còn đáng sợ hơn là không cười.

“Vì cái gì muốn nói không?” Tần Kinh Thiên không đáp mà hỏi lại.

“Ta lười thay đổi” phi thường sâu lười thành thật trả lời đúng lý hợp tình. Nghĩ mà xem y đã có một căn phòng riêng, một công việc tốt, lại có một cái bảo mẫu hoàn hảo (biểu muội Vương Á Nam đó- e biết chị số khổ mà ;’<) cuộc sống nhàn nhã tự tại vậy thì việc gì phải cuốn vào cuộc sống của Tần Kinh Thiên? Phải biết rằng không có bữa tiệc nào là không phải trả tiền, làm tình nhân của Tổng tài của Kinh Thiên tập đoàn thì không phải chỉ có ngồi hưởng thụ quyền lợi mà còn phải gánh vác sự công kích từ kẻ thù của tập đoàn Kinh Thiên. Nói chung tính tới tính lui vẫn là không có lời. Hắn cũng không ngây thơ đến mức nghĩ rằng được Tổng tài của Kinh Thiên bao dưỡng thì tất cả mọi sự đều đại cát, bình yên. “Thực đáng tiếc, người có thể yêu cầu bất kì quyền lợi gì, nhưng khước từ là không thể ” Tần Kinh Thiên đi đến bên người Lại Thông, từ trên cao nhìn kỹ y. “Uhm” Lại Thông hừ nhẹ một tiếng coi như đáp ứng. “Người đồng ý?” Tần Kinh Thiên lông mi nhướn lên, không phủ nhận bản thân có chút thất vọng. “ Ta phản đối hữu hiệu sao?” Lại Thông liếc mắt coi thường. Y thông minh như vậy sao có thể không biết cánh tay không thể dài quá đùi (impossible) so với việc bị ép buộc cả nửa ngày rồi chịu thua, còn không bằng chấp nhận ngay từ đầu để đỡ lãng phí khí lực. Hắn cũng không muốn giống Tát Đạt Mỗ (*), kêu gào nửa ngày cuối cùng vẫn là bị quân Mỹ theo lý tấn công, kia thật quá mất mặt. Mà y hoặc là nhận thua hoặc là sẽ đấu tranh đến cùng. “Người thực thức thời.” Tần Kinh Thiên đối với nam nhân lười biếng này càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

3. Chương 3: Tình Nhân

Warning: H

Chương này hảo vất vả T.T mà còn chương sau nữa chứ

“Á Nam, là ta” Lại Thông nằm trên giường chậm rãi trả lời điện thoại.

“Sâu lưỡi, người sao rồi?” Vương Á Nam cả một đêm thức trắng vì lo lắng, cứ chớp mắt là hình ảnh biểu ca bị chia thành nhiều mảnh lại vây quanh khiến nàng cả kinh mồ hôi lạnh chảy liên tục. Cũng không thể trách nàng nhất gan, càng tìm hiểu thông tin về Tần Kinh Thiên thì nàng càng thêm sợ hãi, hẳn là ác ma ăn thịt người a. (ăn người chứ không ăn sâu ~)

“Ta vừa ăn sáng xong” Lại Thông miễn cưỡng trả lời, bên miệng giương lên một nụ cười, y thực rất hài lòng với bữa sáng vừa rồi. Y không phải xuống giường mà hương vị cũng thật tốt. Cùng Tần Kinh Thiên nói chuyện xong thì sau đó Tần đại Tổng tài đi đến công ty mà đại sâu lưỡi của chúng ta từ sô pha leo trở về giường, cũng tiện thể giải quyết luôn bữa sáng. Có tiền thật là tốt, từ người hầu đem khay đặt lên tay, chỉ việc ở trên giường thưởng thức bữa ăn, đến ngay cả miệng cũng là người khác đến lau hộ. Những điều này khiến cho kẻ trời sinh lưỡi biếng Lại Thông tâm tình phi thường tốt. Quả là thiên đường nhân gian a!

“Muốn ta đến đón người không?” Thực hiếm có lúc Vương Á Nam tốt tính nói lời tử tế. Sớm biết y không việc gì nàng đã không phải lo lắng ưu phiền. Này thật đúng là kẻ lưỡi có phúc của kẻ lưỡi. Sâu lưỡi biểu ca vũ nhục đại ma đầu thế mà lại lòng tóc vô thương, thật đúng là được ông trời ưu ái mà.

“Ta bị bao dưỡng” Lại Thông lưỡi nói vòng vo, trực tiếp thông báo tình hình thực tế.

“Cái gì?” Vương Á Nam thật sự bị sự kiện này bom tạc cho hôn mê. Nàng ngàn tính vạn tính cũng không tính đến được tình huống này. “Người nói người làm sao cơ?” Võ vớ lỗ tai của mình, Vương Á Nam thật cẩn thận hỏi lại, nàng còn trẻ như thế nào lại bị lãng tai?

“Ta- Bị- Bao- Dưỡng” Lý giải sự kinh ngạc của biểu muội, Lại Thông nhàn nhã một chữ một chữ lặp lại.

“Người thành bồ nhí của Tần Tổng tài?” Vương Á Nam mơ hồ hỏi lại, đầu óc vô thức thoáng hiện ra hình ảnh lãnh khí dày đặc Tần Kinh Thiên và cái đồ lưỡi đòi mạng biểu ca của mình, xem kiểu gì cũng thấy không hợp nổi. Dù sao Vương Á Nam cũng là một con người tân tiến, đối với đồng tính luyến ái có khá nhiều hiểu biết. Nếu là hai kẻ dễ nhìn nàng vẫn là có thể dễ dàng chấp nhận. Nhưng này một kẻ ma quỷ cùng một cái sâu lưỡi thế nào cũng có chút quỷ dị.

“Tình nhân” Được hầu hạ thực thoải mái, Lại Thông rất vui lòng chỉ giáo.

“A!” một tiếng hét chói tai khiến Lại Thông giật mình vội vàng đem điện thoại nhét dưới gối đầu giường. Hô hấp của biểu muội thật đúng là không thể coi thường

Ở đầu kia của điện thoại, Vương Á Nam bị đả kích rất mạnh. Nói cả nửa ngày đầu óc của nàng mới phản ứng lại. Sâu lười nhà nàng cứ nhiên bị người khác chần nuôi: “Ta được giải phóng rồi” (=.=)

Năm phút sau, khi Lại Thông gọi lại thì Vương Á Nam đã có thể bình phục cảm xúc kích động: “Người như thế nào có thể bán mình?” lời nói có vài phần quan tâm.

“Người phản đối?” Lại Thông bình tĩnh hỏi trước.

“Ta kiên quyết phản đối” Vương Á Nam khi đứng trước lão đại chỉ dám im lặng nhưng cũng thật rất cứng rắn và ngoan cố.

“Người có thể cùng Tần Kinh Thiên nói chuyện, chỉ cần hấn đồng ý ta sẽ trở về nhà” Lại Thông vô tình trả lời, trên cơ bản chỉ cần hấn không xuất đầu lộ diện, có kẻ xung phong làm hộ, y cầu còn không được.

“Không cần!” Nhớ tới cặp mắt lạnh như băng của Tần Kinh Thiên, Vương Á Nam liền toàn thân nổi gai ốc. Nghĩ tới thời điểm thanh đao hạ xuống lưu người lại đã muốn làm cho dừng khí vốn đã ít ỏi của nàng càng thêm cạn kiệt.

“Để ý nhà hộ ta” Lại Thông thản nhiên nói, y đương nhiên sẽ không để cho biểu muội phải chịu nguy hiểm. Tần Kinh Thiên là loại người gì chứ, một tiểu nha đầu biểu muội có thể thuyết phục nổi sao? (vậy ra anh không điếc nhưng vẫn không sợ sủng?)

“Để ý tâm của người” cuối cùng Vương Á Nam toát ra một câu, nàng cũng rõ ràng chim tước mà biến phượng hoàng thì sau lưng sẽ có bao nhiêu hung hiểm. Nàng thực không hy vọng biểu ca trọng hoàn cảnh tai bay vạ gió đó mà bị thương tổn. Như thế cũng giảm bớt phần nào hối hận vì chính mình tự nhiên lại đem biểu ca tới bữa tiệc đó, này cũng là việc tối ngu xuẩn mà nàng từng làm.

“Tiểu nha đầu” Lại Thông mỉm cười. Á Nam đem y trở thành cái gì chứ? Nhìn chằm chằm điện thoại, Lại Thông không cần nghĩ cũng biết nha đầu kia nhất định là lại coi chuyện này như mấy tình huống trong tiểu thuyết ngôn tình, tám phần còn đang chuẩn bị khăn tay, vì y mà sát nước mắt. Chẳng lẽ nàng không biết- nam nhân vĩnh viễn là nam nhân. (ta thích câu này- thế mới gọi là đam mỹ chứ=X)

Buổi tối vì đã được nằm cả ngày không phải đứng dậy (-.- b) lương tâm trời dậy nên chuẩn bị đi hoàn thành nốt bản thảo bồi thường một chút cho biểu muội đã vì mình mà lo lắng sợ hãi. Động tác xuống giường còn chưa hoàn thành thì hai gã nam nhân vạm vỡ đã không nói một lời mà nâng y lên, Lại Thông bị dọa nhảy dựng lên: “Chuyện gì vậy?”

Hai nam nhân nâng hấn tiến vào phòng tắm xa hoa rồi lập tức lui xuống. Hai nữ hầu lại đi đến trước mặt Lại Thông đang ở trong nước, yên lặng giúp y tắm rửa. Làm thật sự rất cẩn thận khiến Lại Thông tin tưởng rằng tính từ lúc từ trong bụng mẹ sinh ra hôm nay là ngày hấn tối sạch sẽ (=.= thật đáng sợ là em cũng tin như thế)

Sau khi nữ hầu giúp hấn tắm rửa xong, cứ nhiên tiến vào là hai y tá thuần thực giúp hấn súc ruột. TMD

(câu chữ kiểu đ** mẹ mày). Lại Thông tức giận đến nhất phật sinh thiên nhị phật xuất thế. Cái kia vương bát đản cư nhiên đối xử như vậy với y, Lại Thông trong bụng mắng to nhưng y là lười lên tiếng. Trong bụng cảm giác đau do bị trướng tắc, đúng là chịu tội lớn mà. Lại Thông thật không rõ trên đời này sao lại có nữ nhân vì giảm béo mà chủ động súc ruột. Tâm thích chưng diện của nữ nhân thật khiến cho người ta phải kính nể. Đời này y chỉ chịu một lần, lần sau nếu Tần KinhThiên còn muốn làm trò hề này thì đừng trách y trở mặt vô tình. (sao như kiểu chuẩn bị thị tẩm của vua ngày xưa nhỉ?)

“Người có thể như thế nào?” Mặc Khách thực không cho ai mặt mũi cười nhạt nói: “Cho dù tái làm thế với người hai lần, người cũng chỉ có thể chịu đựng”

“Người! Người!” Sâu lười ngón tay chỉ thẳng mặt nói người cả nửa ngày cũng không nói được ra ý gì. Nghiêng người quay lưng về phía Mặc Khách hờ hững đáp: “Ta không để ý tới người”

Mặc Khách cứng họng. Những lời đã giữ lâu trong bụng chuẩn bị giảng giải thao thao bất tuyệt bỗng chốc toàn bộ không có nơi phát tiết. “Ta như thế nào lại quên hẳn là sâu lười đệ nhất đây?”

Bị ép buộc khiến y cả người xui xẻo, Lại Thông bắt mãi nghĩ sự tình cũng chỉ đến vậy là kết thúc. Đáng tiếc điều y nghĩ thì thật đẹp nhưng không thành, hai cái người vạm vỡ lại lần nữa xuất hiện, lúc này hẳn bị mang vào một ao nước trà tràn ngập hương thơm, đó là một mùi hương nhẹ mà sâu sắc như thấm vào ruột gan. “Quá lãng phí” ngay đến Lại Thông là kẻ chẳng hiểu gì về trà cũng rõ ràng mình đang ngâm trong loại trà thượng hạng. Đây cũng quá tiện nghi đi, y cũng không phải trứng chim, nấu sao được trứng luộc trong nước trà. Lại Thông thở dài: “Cổ có mỹ nhân tắm sữa, nay lại có sâu lười ngâm trà”

Cả thân thể trần trụi được bọc trong khăn tắm màu lam nhạt bị đặt trên giường lớn. Lại Thông cảm thấy điều may mắn duy nhất là không ai đặt dưới thân y một cái khăn trắng. Không đợi y may mắn xong thì một nữ hầu đã tiến vào quả thật đặt dưới thân y một tấm thảm lông dê màu trắng.

Luôn luôn lười tức giận như Lại Thông lúc này cũng thực sự nổi khùng. Cái kia vương bát đản nghĩ hẳn là cái gì? Hoàng đế sao? Còn Lại Thông y lại là cái gì? Phi tử được thị tẩm sao? Còn khăn trắng để làm gì? Ta có lạc hồng đâu! Nếu không phải ở giữa hai chân rõ ràng có vật nam tính tượng trưng rõ ràng nói cho y biết mình xác thực là một cái đại nam nhân không hơn không kém. Y bị nhóm người này làm cho đầu óc choáng váng, đối xử với mình như nữ nhân, những người này đều điên hết rồi.(nói chút sợ mọi người không hiểu: những quy trình trên đều mô phỏng công việc chuẩn bị cho phi tử đi thị tẩm-have *** của vua ngày xưa. Mà khăn trắng là tục lệ cổ đặt dưới thân nữ nhân trong đêm tân hôn để lấy dấu lạc hồng- máu xử nữ của lần đầu tiên. Qua đoạn này ta có thể thấy anh công là một tên BT không hơn không kém!)

Mọi người đều say mỗi ta tỉnh, Lại Thông trần truồng nằm trên thảm lông dê.

Vốn hẳn là nên lo lắng hãi hùng, y thế nhưng lại hưng trí bừng bừng đứng dậy nghiên cứu tấm thảm lông dê. Xúc cảm mềm mại bao trên làn da quang lỏa, không gây ra cảm giác không khỏe mà thậm chí còn vô cùng ấm áp. Thứ này thật vô cùng tiện nghi, Lại Thông vô cùng hưởng thụ dùng da thịt cọ xát tấm thảm lông. Cảm giác như bản thân đang ôm một con cừu vậy. Y ghé vào tấm thảm, đem mặt vùi vào phần lông mềm mại, cảm thấy mỹ mãn mà chuẩn bị đi tìm Chu Công chơi cờ.

Khi Tần Kinh Thiên mặc áo tắm đi vào phòng thì nhìn thấy chính là hình ảnh mỹ nam say ngủ như vậy,

con người lạnh như băng hiện lên một chút tinh quang, như tia chớp xẹt qua màn đêm, lóe sáng xong phụt tắt.

Đem áo tắm màu đen bỏ qua một bên, hắn có một thân hình thon dài rắn chắc như tượng võ sĩ La Mã cổ đại, cơ thể trắng kiêu so với khi mặc quần áo càng làm cho người ta sinh ra lòng sợ hãi.

Không nói một lời, Tần Kinh Thiên đã đề lên người Lại Thông chuẩn bị công thành chiếm đất, giờ khắc này hắn có chút không kiên nhẫn (calm down anh ơi em nó là lần đầu mà editor cũng là lần đầu edit H a!!!!!!!!!!!!) bản năng của giống đực khiến hắn muốn lập tức chiếm giữ con mồi. Ở trên người con mồi lưu lại ấn kí độc hữu của mình.

Bạc thân (môi mỏng) thì triển ra các kiểu kỹ năng, cắn, dục, cắn, hấp, thực sự là sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Trong nháy mắt làn da bóng loáng của Lại Thông đã nhiễm đầy hồng ngân (dấu hôn) như một loại dấu hiệu đặc trưng của Tần Kinh Thiên.

Lại Thông là kẻ thực lười, lười đến chảy cả mỡ cho nên y cũng không giống những nam nhân bình thường có một cơ thể cứng rắn. Nhưng xác thực y cũng không phải nữ nhân nên không có được sự mềm mại đặc trưng của nữ nhân. Của y đó là một loại có da thịt co dãn, trong nhu mang theo cứng rắn, trong cứng rắn lại có nhu nhuyễn. Luôn ngủ đủ khiến cho da thịt bóng loáng, mà ít khi ra ngoài khiến y so với người thường càng thêm trắng nõn. Bàn tay của Tần Kinh Thiên di động liên tục trên làn da kia, vô cùng vừa lòng với xúc cảm từ đó đem lại, lại dùng sức vuốt ve đi lên. Hắn giờ chỉ hận không thể đem Lại Thông nhu thành một đoàn, nuốt vào trong bụng.

Đọc nhiều loại sách như Lại Thông nên cũng rất rõ ràng tình huống y sắp phải đối mặt, cũng nhớ rõ hai nam nhân làm tình là như thế nào. Nhưng vừa lúc y không muốn lãng phí công sức vô ích, cũng chẳng buồn phản kháng Tần Kinh Thiên. Tuy rằng y cũng có tiền của và hư danh nhưng về điểm này muốn xách giày cho Tần Kinh Thiên cũng không có cửa. Do đó y cũng không định lấy trứng chọi với đá vô ích làm gì. Vả lại về phương diện hoan ái (have ***) y cũng không biết nhiều lắm. Kì thật y cũng là nam nhân đẹp trai được phụ nữ yêu mến, nhưng chỉ nghĩ đến việc phải mất thời gian làm tiền diễn để cùng một nữ nhân hoan ái sau cùng chỉ lưu một thân đầy mồ hôi, y liền cảm thấy phiền. Y thấy cứ để kẻ khác đổ mồ hôi có vẻ hảo, về phần nam tính tự tôn thì nói thật sâu lười thì không có cái gì là tự tôn hết (lý do anh làm thụ đây sao=.=)

4. Chương 4: Máu Xử Nữ

Mở đầu với một cái tựa quá cầu huyết =.=

Tiếp tục warning! H!

Tiếp xúc trần trụi khiến cho nam tính dục vọng rất nhanh từ những điểm lửa nhỏ biến thành lửa cháy lan ra cả đồng cỏ. Tần Kinh Thiên hôn môi cùng âu yếm vẫn thấy chưa đủ, ngón tay thô to của nam nhân đã lén lút xâm nhập hoa tâm

Cảm giác không khỏe do bị xâm nhập khiến Lại Thông rên rỉ ra tiếng nhưng thể chỉ càng thêm kích thích dục vọng của nam nhân trên người y. Vật lửa nóng đang vận sức chờ phát động mạnh trường đại một vòng khiến cho Tần Kinh Thiên phải cắn răng nén lại xung động, thét lớn một tiếng. Lung tung vể loạn một ít trơn tề, Tần Kinh Thiên có chút mất tự chủ, một tiếng trống lầy lại tinh thần thêm hăng hái đâm thẳng vào bên trong cơ thể Lại Thông. Không cho Lại Thông đau đến nhe răng thời gian để há miệng thở dốc, hần đã luật động đánh thẳng về phía trước.

“Này con mẹ nó một chút cũng không thoải mái!” Bị đặt ở phía dưới Lại Thông oán hận nghĩ “Mấy quyển sách tất cả đều là gạt người!” Lại Thông là một tác giả mà tác giả thì so với người bình thường sẽ ảo tưởng hơn một chút. Tuyệt đại đa số trong sách đều bỏ qua sự đau đớn mà đem khoái hoạt phóng đại gấp 20 lần, cũng là căn nguyên hiểu lầm của sâu lười (anh đọc phải đam mỹ rởm rồi) Nam nhân đổ máu không đổ lệ, Lại Thông đem tinh thần nam nhân càng thêm mạnh mẽ, cố gắng cắn răng chịu đựng đau đớn như lảng trí trên thân “Cứ coi như ta đang bị táo bón đi” -.- Đem dục vọng đang không ngừng tiến xuất trong cơ thể mình tưởng tượng thành chính mình chổng chất nhiều ngày béo phệ, Lại Thông trong lòng dễ chịu một chút.

So với nỗi thống khổ của Lại Thông thì kẻ đang ra sức chiếm đoạt Tần Kinh Thiên lại hạnh phúc hơn nhiều. Có trơn tề cùng máu tươi làm cho việc trùng kích vô cùng dễ chịu, mặc dù ban đầu gặp chút trở ngại nhưng dục vọng cứ rần sau khi phá tan tầng trở ngại liền được hưởng thụ tư vị tiểu huyết ôn nhuận tuyệt vời. Khoái cảm tựa như muôn vàn cánh hoa xung kích toàn thân, làm Tần Kinh Thiên hưng phấn mà nhanh hơn tốc độ trừu sáp, truy đuổi đỉnh điểm của khoái cảm.

Đạt tới đỉnh điểm khoái cảm, “A!” khiến hai người đồng thời kêu ra tiếng. Nhưng Tần Kinh Thiên là mang theo khoái cảm dồn dập sau khi phóng thích qua đi mà Lại Thông lại là rốt cuộc chịu hình chấm dứt quá thoải mái mà hôn mê bất tỉnh.

“Kia phải là ngắt xỉu chứ” Lại Thông nghiêm túc sửa lại cho đúng.

“Là mệt nên ngắt xỉu” Tần Kinh Thiên mang theo biểu tình kiêu ngạo tự đắc ý mà thanh minh.

“Còn không phải giống nhau đều là ngắt xỉu?” Mặc Khách thật sự không biết việc này có gì hay mà tranh. “Mặc kệ là đau ngắt xỉu đi hay là mệt mà ngắt xỉu đi”

“Ta là nam nhân” Lại Thông nhìn chằm chằm Mặc Khách.

Mặc Khách gật gật đầu tỏ vẻ tiếp tục, “Nam nhân sẽ không ngắt xỉu” Lại Thông lại nói tiếp.

Mặc Khách nắm chặt dao gọt hoa quả trong tay, thật sự thật sự rất muốn ở trên người Lại Thông vẽ mấy đao, thử nhìn xem sâu lười có thể hay không nói: “Nam nhân không đổ máu linh tinh trong lời nói”

“Chỉ có loại không phải nam nhân mới để ý mấy chuyện đấy”

Một bên tự nhận là nam nhân trong số các nam nhân- Tần Kinh Thiên liên tiếp gật đầu, lòng vô cùng đồng

ình, nhưng ở ánh mắt dài nhỏ của Lại Thông nhìn qua đã lập tức biết gật đầu thành lắc đầu.

Hayzzzzzzzz, trung khuyến công so với Hán gian còn không bằng]

Tham lam là bản tính của con người, người như thế nào cho rằng một kẻ đang ăn ngon sẽ có chừng mực? Cho nên không cần vọng tưởng Tần Kinh Thiên sẽ thông cảm với sự đau đớn của Lại Thông. Khi Lại Thông bị đánh thức, cả người đều đau nhức, không có chỗ nào là không đau. Không chỉ là chịu tra tấn thất lưỡng và sau huyết mà còn vì ít khi vận động lúc này lại làm quá độ quả là muốn đòi mạng cơ thể mà.

Nếu không phải bụng đang “Thầm thì” ra sức kháng nghị, Lại Thông thật sự không muốn động dù chỉ là một đầu ngón tay. Thân thể mệt mỏi của y đang kêu gào nghỉ ngơi, mỗi lần nhẹ nhàng hoạt động đều mang đến đau nhức. Cổ sức mở mắt, chỉ với động tác này đã làm Lại Thông lần nữa cảm thán: “ Con mẹ nó, Tần Kinh Thiên quả thực là dã thú!”> Trong bụng oán thầm trước cái tên đầu sỏ gây chuyện kia, miệng khô khiến lời lẽ lại thật không phát ra được, quả thực là thê thảm.

“Người tỉnh?” Tần Kinh Thiên bình thần đứng ở bên mép giường hỏi. Rút đi sự lạnh lùng nhưng hai mắt cũng không chứa ôn nhu, nhìn qua lại có vài phần dờ dẩn.

Liếc mắt xem thường “Vô nghĩa!” Vẫn còn đang xót thương chính mình, Lại Thông khinh thường trả lời loại vấn đề ngu ngốc này.

“Có khỏe không?”

“Lại là 1 câu vô nghĩa!” Lại Thông thật sự không rõ bên ngoài vì cái gì lại sợ Tần Kinh Thiên như vậy. Người trước mắt này ngay cả hỏi cũng là hai câu vô nghĩa như nhau, thật sự là quá ngu ngốc, chỉ cần nhìn cũng thấy hẳn thật không tốt, phi thường phi thường không tốt, vừa đói vừa mệt vừa khát, trống trơn ngồi phịch ở trên giường.

“Muốn uống nước không?”

Vừa định tái liếc mắt xem thường lần thứ 3, Lại Thông lập tức lộ ra ánh mắt chờ mong. Tần Kinh Thiên đem một ly trà xanh đưa đến miệng cho Lại Thông. Lần này Lại Thông không thèm liếc mắt xem thường mà trực tiếp bắt tỉnh. Người ngấm lại mà xem, trà xanh là đồ uống rất trát, mà vị lão huynh này cứ nhiên cho một kẻ bụng rỗng uống trà như cổ nhân. Thật sự là ngu ngốc mà!!!!!!!!!!!! Đáng tiếc miệng khô lưỡi đắng thì có nước đã dễ chịu lắm rồi. Cứ việc không vừa ý, Lại Thông vẫn phải đem nước trà một hơi cạn sạch. Theo nước trà trôi xuống, bụng y thực không có mặt mũi mà đại xướng ‘không thành kế’. Từng trận tiếng réo kinh người vang lên, vọng thật to khắp phòng.

Tần Kinh Thiên cùng Lại Thông hai mặt nhìn nhau. Một kẻ ánh mắt lóe ra tia hảo ngoạn (chơi vui...), một kẻ là vẻ mặt thương tiếc, ai thần bản thân phải chịu ngược đãi.

Tần Kinh Thiên vỗ tay một cái thật lớn, cửa mở ra, đoàn người trình tự tiến vào. Mỗi người trong tay đều nâng một khay đồ ăn, đứng lại chờ lệnh tiếp theo. Lại Thông bụng đã quá đói không rảnh mà thường thức

cảnh tượng xa hoa tựa như trên phim ảnh. Tự mình đoạt lấy khay đồ ăn gần nhất, lập tức ăn như lang thôn hổ yết.

Sau vài phút, Lại Thông sức ăn không lớn đã muốn lấp đầy bụng. Y theo thói quen ngẩng đầu lên chờ người khác lau miệng hộ. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Lại Thông đã quên luôn phải tự lau miệng, thật sự là học cái xấu dễ học cái tốt khó a!

Tần Kinh Thiên tiếp nhận khăn ẩm, gần như ôn nhu vì Lại Thông lau miệng. Cả một phòng đầy người cả kinh á khẩu không nói gì được, không thể tin vào hai mắt mình. Trong đó cũng có kẻ không tin nổi hai mắt mình nhưng là: “Người như thế nào lại ở đây?” Lại Thông chỉ vào biểu muội đang bưng khay rằng kì quái kêu lên, sau lập tức đem ga giường đang bao bọc chính mình nắm chặt. Y cũng không có thói quen trần truồng trước người xa lạ mà đặc biệt là khi cơ thể toàn dấu vết của kẻ khác để lại:”>

Nhìn vị biểu ca rõ ràng vừa bị hung hăng yêu thương qua, Vương Á Nam rút cuộc buông xuống gánh nặng trong lòng. Lúc bắt đầu nàng còn có chút vui sướng khi người gặp họa. Bất quá cũng là xuất phát từ một loại tâm tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vì cái đồ trẻ con lười đã thành tánh như y. Nàng cảm thấy biểu ca quá lười, y hẳn là nên chịu chút đau khổ. Nhưng khi chân chính buông tay ra, nàng lại sợ hãi không biết sâu lười biểu ca có bị ngược đãi, khi dễ, có chịu chút đau khổ nào không (chị gà mẹ quá=. =). Đang lúc nàng đứng ngồi không yên thì quản gia của Tần Kinh Thiên gọi điện mời nàng đến Tần trạch (trạch=nhà á). Thế lực khổng lồ của Tần Kinh Thiên cũng làm cho lão chủ biên cho nàng từ chức. Thật sự là một phen buồn nôn. Cái kẻ hận không thể đem nhân viên của mình bóc lột đến không còn mảnh da cư nhiên lại mang về mặt yêu mến, tiếc nuối nhân tài như nàng. Nghe được mấy lời ấy nàng chỉ muốn nôn.

“Thông thiếu gia, thỉnh chiếu cố nhiều hơn” Vương Á Nam theo đúng chuẩn phong cách Nhật Bản hướng biểu ca cúi đầu thi lễ. Mặc kệ nói như thế nào, hiện tại bọn họ huynh muội ở cùng nhau có thể giúp đỡ lẫn nhau. Nàng tin tưởng dù tương lai biểu ca có thất sủng thì cũng có nàng duy trì giúp đỡ vượt qua cửa ải khó khăn (nghe như tranh giành trốn hậu cung ý nhỉ>.< ta nhớ là ta đang edit hiện đại văn a!) “Nàng về sau phụ trách ăn uống, sinh hoạt của người” Tần Kinh Thiên hướng Lại Thông giải thích. “Úc” Cảm thấy ga trải giường không đủ đảm bảo, Lại Thông lui hẳn vào trong chăn, chỉ lộ ra hai ánh mắt trừng hướng Tần Kinh Thiên (super cute!!!!!!!!!!) Y không có cảm kích Tần Kinh Thiên săn sóc, y giờ phút này chỉ muốn tát vào cái mặt đang tự cho mình là đúng kia một cái. Cư nhiên để y bị người trừng mắt nhìn, còn làm cho biểu muội tận mắt thấy hình tượng bi thảm của mình, lần này hình tượng của y mất hết rồi! [“Người có hình tượng sao?” Không chỉ Mặc Khách có nghi vấn như vậy, liền ngay đến Tần Kinh Thiên cũng tỏ vẻ hoài nghi.

Đang mở miệng chờ uy thực (bón á) Lại Thông “Ngô ngô” tỏ vẻ phản đối. Mọi người cùng nhau nhú mày, người này hình tượng không phải là lười sao?] Có lẽ còn ngại Lại Thông không đủ mất mặt, Tần Kinh Thiên tái vồ tay thêm một cái. Tắm tắm lông dê dính đầy máu tươi cùng dịch thể đem qua bị treo thẳng lên (...!!!). Tuy rằng mặt trên máu tươi bị thêu một cách đầy xảo diệu thành hai con sư tử đang dây dưa mắt và đầu lưỡi, Lại Thông vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra cái khối khiến hắn thảm cả nửa ngày kia. “Đây là dấu máu xử nam của người, thêu thực không sai đi (¬_¬)” Tần Kinh Thiên đối với hai con sư tử duy diệu duy tiểu tỏ vẻ vừa lòng. Hai hùng sư triển ôm lấy nhau, con ở trên chỉ dùng răng nanh cắn phía dưới yết hầu con ở dưới, nhưng đây cũng không phải chiến đấu tranh đoạt giống cái. Đôi mắt hai sư tử màu đỏ không có chút sát khí mà chỉ tràn ngập hưng phấn cùng khoái hoạt, rõ ràng là chúng đang cùng nhau chơi đùa a. “A!A!A!” Lại Thông không còn lời nào để nói, này thật sự là một hồi ác mộng (××). Lại Thông đem chính mình toàn bộ chui vào trong chăn, y không cần gặp người. “Này nhất định là ác mộng, ta muốn đi ngủ!” Lại Thông đã điều hy vọng khi chính mình tỉnh lại thì hết thấy mọi chuyện đều chưa có phát sinh. “Này cũng quá khoa trương đi” Vương Á Nam lúc này thật sự rất đồng tình với biểu ca. Một đại nam nhân thân cao 1m76 cư nhiên lại bị kẻ khác lưu lại lạc hồng còn bị làm thành đồ lưu niệm này không phải đang nhục nhã người sao? Quay đầu lạng lẽ nhìn lên tên đế vương kia, chỉ thấy Tần Kinh Thiên nhìn phúc tú phẩm (tú=thêu; phẩm=vật phẩm) khoe miệng gợn lên một độ cong như khi cười. Hắn thật cao hứng và vô cùng đắc ý=. =

5. Chương 5: Ân Sủng

Sau 1 tuần trăng mật trôi qua, đương nhiên Tần Kinh Thiên không nói đây là tuần trăng mật mà Lại Thông lại càng không thừa nhận, nhưng những người đứng xem như Vương Á Nam thì kiên trì cho rằng như vậy. Hai người suốt ngày ở trong phòng khanh khanh ta ta như hình với bóng không phải tuần trăng mật thì là gì?

Bảy ngày này Lại Thông không tiếp tục bị công kích nữa, các bộ vị bị mệt nhọc quá độ cũng vì thế mà được nghỉ ngơi lấy lại sức, khôi phục sức sống vốn có. Nhưng không bị đặt ở dưới thân là một chuyện mà bị thân mật là một việc khác. Từ sau khi bị Tần Kinh Thiên ăn xong, y liền đánh mất lưỡi quyền =| (đùa đây ~~~ là đánh mất quyền làm chủ những việc liên quan đến bản thân). Tỉ như: Quyền được ngủ một mình. Tần Kinh Thiên bảy ngày qua dù không tái ôm (ăn:’>) Lại Thông nhưng cũng không cho phép y rời khỏi mình nửa bước. Thời điểm đi ngủ cũng có nhiều quy củ:

1. Ở trong phòng ngủ nội thì không được mặc đồ (hảo biến thái $\Sigma=$)) Ở trên giường nhiều hơn người bình thường cho nên Lại Thông đã dưỡng thành một loại thói quen hiếm thấy ở nam nhân- mặc áo ngủ đi ngủ. Mà trên cơ bản Lại Thông thời gian ở trên giường cũng nhiều hơn ở các địa phương khác nên bộ dạng y mặc áo ngủ cũng nhiều hơn các bộ dạng khác. Hiện tại áo ngủ của y đều bị hạn chế ở phòng ngủ bên ngoài mà chỉ cần tiến vào phòng ngủ của hai người thì Lại Thông lại phải lột thể, điều này làm cho kẻ quen mặc đồ ngủ như y thực không thoải mái.

2. Phải đồng giường cộng chằm (ngủ chung). Không biết nam nhân khiến người ta sợ hãi như Tần Kinh Thiên vì cái gì cứ luôn bảo trì những truyền thống cũ như uống trà, đồng giường cộng chằm. Thanh niên nam nữ bây giờ thích học tập người ngoại quốc, vợ chồng phân giường ngủ, mĩ kì danh (nói hoa mĩ lên) là bảo trì cảm giác mới mẻ. Nhưng Tần Kinh Thiên lại kiên quyết phản đối, không chỉ không thể phân giường, ngay cả phân chằm (gối) cũng không cho phép khiến cho Lại Thông không thể không cùng hân mỗi ngày da thịt thân cận, hơi thở tương thông. Mà hành vi thân cận của hai người luôn khiến cho dã thú nào đó nhanh chóng quen thuộc đứng lên (:’>) khiến y kinh hãi suốt bảy ngày. Kích thích kiểu này không thể tránh khỏi việc phải đi dập hỏa, Lại Thông mỗi lần trước khi đi vào giấc ngủ đều lo lắng mình trúng đạn. May mắn Tần Kinh Thiên nghị lực hơn người (really? (‘)?) cứ nhiên bảy ngày trôi qua trong bình an vô sự! Rất may! Rất may!

3. Phải như hình với bóng. Hai cái phía trên coi như là khuê phòng, úc, hẳn là xưng là nội quy phòng ngủ (-.-!!!) điều thứ ba lại làm cho Lại Thông có chút ngoài ý muốn, như thế nào như hình với bóng? Tần Kinh Thiên là tổng tài đứng đầu một đại tập đoàn. Lại Thông y chẳng qua chỉ là tình nhân của hắn. Khi đại tổng tài họp mặt đàm phán y sao có thể ngồi một bên? Cho nên đối với loại điều kiện thùng rỗng kêu to này Lại Thông không thêm để ý.

Về phần những cái điều kiện thượng vàng hạ cám khác đã bị Vương Á Nam gọi là “ Tam yếu bất không cần” Cho dù thân là nữ nhân, Vương Á Nam đối với những điều khoản cũng không thể không lè lưỡi. Cũng may Lại Thông là thiên hạ đệ nhất sâu lưỡi chứ đổi lại là một thiếu nam thiếu nữ đang tuổi xuân xanh không bị buồn chán đến điên mới là lạ. Thật không biết y là hạnh phúc hay bất hạnh nữa đây.

Cứ có tiền là đại gia. Căn cứ vào Lại Thông cũng rất không thích động cho nên những loại trói buộc tự do thân thể khuôn sáo này cũng không có nhiều ý kiến lắm. Bất quá làm người là không thể chịu thiệt, y cũng

phản kích đưa ra điều kiện: Tiền vẫn là đúng giờ phải đưa, không thể sm, mà thứ ba chính là chung tình.

Nam nhân cũng giảng chung tình sao? Chẳng lẽ Lại Thông nhanh như vậy liền yêu Tần Kinh Thiên? Sai! Tuy nói sâu lười của chúng ta lười thật nhưng cũng là kẻ nhiệt tình yêu thương sinh mệnh của mình. Y là lười động cũng sẽ không lười hưởng thụ. Người ngấm lại hiện nay những bệnh lây qua đường sinh dục có bao nhiêu, AIDS, giang mai, mụn nước... Kêu ra tên liền là một chuỗi dài, mà nhìn những hình ảnh trong bách khoa toàn thư những bệnh lây nhiễm qua đường *** làm người ta buồn nôn này, Lại Thông kiên quyết yêu cầu chung tình.

Người thử nghĩ một cái khăn tay người dùng để lau miệng bị người khác dùng để lau giày, chùi đít sau đó rửa và phun nước hoa trả lại cho người, người sẽ tiếp tục dùng để lau miệng? Liên tưởng đến tình nhân cũng vậy, như khăn bị rơi vào hố phân dù có rửa sạch sẽ nhiều lần, tiếp đó sịt nước hoa cũng không thể dùng để lau miệng, đương nhiên nếu người thích vẫn là có thể dùng để lau giày, lau cửa sổ, nóc lò.

Nam nhân thông qua tình nhân biểu hiện ít nhiều địa vị cao thấp, Lại Thông thực vì chính mình thông minh mà đắc ý, y nghĩ đến Tần Kinh Thiên sẽ không đồng ý hoặc là mặt ngoài thì đáp ứng nhưng trong lòng thì có suy tính khác. Không nghĩ tới Tần Kinh Thiên đã một ngụm đáp ứng, ngay cả chơi trò lách léo cũng không có.

Sáng sớm, trên đường cái đã đầy người di chuyển, âm thanh xe cộ, tiếng người, kẻ rao hàng hỗn loạn một mảnh. Nơi nơi đều là người bôn ba vì sinh kế, mỗi người đều là thần sắc vội vàng, cước bộ đuổi theo thời gian chỉ sợ chậm từng bước thì tiền thưởng không cánh mà bay. Vì ám no cùng sinh tồn, bất luận là đại nhân hay tiểu hài tử, nam hay nữ đều trở thành một cái tiểu bánh răng trong đại máy móc xã hội, liều mạng tiến về phía trước cho đến giây cuối của sinh mệnh.

Bên cạnh những kẻ bận rộn cũng còn những kẻ nhàn hạ, có kẻ số khổ cũng có kẻ số sướng. Mà Lại Thông chính là điển hình hảo mệnh, khi kẻ khác đã phải sớm đứng lên đi làm, chưa từng có một ngày nghỉ thì y lại đang ngủ say. Ngủ đến vô cùng ngọt ngào, Lại Thông chỉ cảm thấy chính mình như đang ngồi trong một chiếc thuyền lớn, lắc lư lắc lư, hơi hơi phập phồng làm cho người ta ngủ càng thêm thoải mái. Lại Thông tựa như ở trong nôi trẻ em ngủ say được dụ dỗ theo tiết tấu. Nhưng lại có một đám cố ý ồn ào quấy nhiễu đến khoái hoạt của y. Thời gian càng dài càng cảm thấy nhiều người, cái đám này lại ở bên người y ồn ào, bát nháo. Lại Thông mở hai mắt, y thực muốn biết đến tột cùng là cái gì đang quấy rầy giấc ngủ của y, y nhất định phải diệt trừ tai họa này.

Y đang ở trong lòng Tần Kinh Thiên

Y đang ở trong lòng Tần Kinh Thiên kẻ đang chủ trì hội nghị.

Y đang ở trong lòng Tần Kinh Thiên kẻ đang chủ trì hội nghị cấp cao của tập đoàn Kinh Thiên.

Đối mặt trước các loại ánh mắt của những kẻ trong phòng họp đang kinh dị, khinh bỉ, thống hận, hoài nghi, đối mặt với những kẻ sở hữu nòng cốt của tập đoàn Kinh Thiên, Lại Thông vội vàng đem hai mắt nhắm lại. Đây tuyệt đối là ác mộng, ác mộng này so với đối mặt với lạc hồng của chính mình còn đáng sợ hơn.

Có lẽ loại cảnh tượng này thật sự đáng sợ, khiến cho kẻ luôn lười cầu thần bái phật như Lại Thông cũng phải ở trong lòng cầu xin giúp đỡ của chư vị thần phật, hy vọng bọn họ có thể mở lòng từ bi, từ trên trời đánh xuống một đạo sấm sét hoặc một đạo kinh lời làm cho xuất hiện một cái động để y có thể giấu mình ở bên trong, không bao giờ lộ diện ra ngoài nữa. Sự thật chứng minh lâm thời nước tới chân mới nhảy là không được, ánh mắt nhìn trên người y không nhiều hơn cũng không ít hơn một đạo nào, bên trong là sự im lặng đáng sợ, không khí trầm trọng khiến hô hấp của mọi người đều trầm trọng theo. Ngay khi kẻ nhìn và kẻ bị nhìn đều sắp nhanh đoạn khí thì kẻ bày ra hết thảy mọi chuyện Tần Kinh Thiên-thủ lãnh tối cao của tập đoàn lại một chút cũng không có cảm giác được bầu không khí quỷ dị bên trong, như cũ thao thao bất tuyệt bàn về kế hoạch trong tương lai. Một tiếng “ cô lỗ” thực chứng tai gai mắt đánh vỡ sự quỷ dị.

Thanh âm kia nếu ở ngày thường cũng không nghe thấy được nhưng ở trong một mảnh yên tĩnh lại hết sức chọc người chú ý. “Trời muốn diệt ta!” Lại Thông ai thán chính mình mệnh khổ, như thế nào hai ngày qua y liên tiếp mất mặt, hình thượng của y a! Y là nam nhân khí khái a! Nhân sinh của y aaaa!!!!

“Ba!” bỏ qua việc đang phấn khích nói về kế hoạch, vỗ về một đầu tóc dài của Lại Thông, Tần Kinh Thiên ý bảo Tần Dũng phía sau ra ngoài gọi người. Dem bản kế hoạch đưa cho nam nhân bên trái hần. Đó là một nam nhân đeo kính mắt viền vàng văn tư nhã nhặn. So với những kẻ đứng đắn mãnh liệt Lại Thông càng thích vẻ văn nhân như vậy: “Tần Trung người tiếp tục bàn luận”

“Tần Trung? Tên hảo tệ!” trực giác của Lại Thông vì vị thanh niên tuần tú lịch sự mà kêu oan. Cái gì chứ, là ai như vậy không tiêu chuẩn cư nhiên đặt tên loại này, quá tệ!

Tần Trung theo thói quen đẩy gọng kính trên mũi, chậm rãi cầm lấy bản kế hoạch, nhanh chóng quét mắt nhìn kẻ gây chú ý Lại Thông một cái, trong mắt có một đạo ánh sáng, trực giác của Lại Thông thực không thích loại quang mang này, đó là ánh mắt tính kế “Hắn muốn tính kế ta thể nào đây?” Lại Thông mấp máy một chút nằm thân người có chút chết lặng, cảm thấy hứng thú ngĩ.

Lại Thông còn không tự kỉ đến nỗi nghĩ rằng y là người gặp người thích, y cho đến nay cũng không biết rõ Tần KinhThiên vì cái gì muốn y. Dung mạo y hoàn toàn không phải đệ nhất, cũng không có tiền tài, nếu nói ưu điểm, thế giới đại sâu lười có tính không đây? Tám phần là không tính.

Trong khi Lại Thông đang miên man suy nghĩ, Tần Dũng đã bưng một bàn đồ ăn nóng hổi đi đến. Mùi đồ ăn làm cho Lại Thông lập tức đem vấn đề lãng phí đầu óc quẳng qua một bên, hai mắt đồng thời nhìn chăm chú vào thức ăn.

Ba bát chúc, một chén cháo thịt nạc trứng muối, một chén tử thước chúc, một chén chè hạt sen, hai dạng ăn sáng, đậu rán hành, toan lật dưa chuột điều. Thức ăn nhẹ theo khẩu vị của Lại Thông. Bữa sáng Lại Thông luôn phải uống chúc, vừa kinh tế lại giàu dinh dưỡng còn không phải nhai nuốt (=.) thật tốt. Mấy món Tây Âu bồi thêm vào đồng dạng rất thơm ngon, đáng tiếc Lại Thông khẩu vị không hợp, yết hầu cũng can thiệp không thể nuốt xuống.

“ Ngó, ăn ngon” Tất cả mọi người trong phòng họp bao gồm cả kẻ đang tuyên truyền về bản kế hoạch Tần Trung đều bị hành động của lão đại mình làm sợ tới ngây người. Tần Kinh Thiên cực chuyên nghiệp trước mức nước chúc, rồi ở bên miệng thổi ngạt sau đó mới uy vào miệng kẻ đang ở trong lòng chỉ phụ trách há mồm, mà còn thực tiêu chuẩn uy hai ngụm chúc cùng một ngụm đồ ăn. Vẫn là 4 người bên cạnh Tần Kinh Thiên trí dũng song toàn cùng Vương Á Nam là có vẻ trấn tĩnh. Dù sao nắm vị này cũng đã phải tiếp

nhận giáo dục mười thiên rung động, thần kinh so với các vị ở trong phòng thì kiên cường dẻo dai hơn rất nhiều.

Này bốn vị thị vệ bên người đồng trí dừng song toàn đã từ rất sớm theo Tần Kinh Thiên tranh đấu giành thiên hạ, nay lại phụ trách Kinh Thiên tập đoàn hằng ngày, bốn vị tứ đại kim cương Trung, Thuận, Nhân, Nghĩa nếu họ không trấn định vậy càng miễn bàn nhóm quản lí đang nơm nớp lo sợ trời hạ lũ lớn.

Muốn nói lão đại yêu say đắm tên nam nhân giống như quỷ lười kia, lão đại trong mắt lại không có sự ôn nhu cùng quyến luyến đối với người yêu, nếu nói lão đại không thích con sâu lười này thì cái kiểu docks lòng hầu hạ, tuyệt đối là khai thiên phá địa một hồi, hơn nữa vô cùng có khả năng là một hồi duy nhất.

Lại Thông không hề biết xấu hổ “Đã lười liền lười” là nguyên tắc nhân sinh tối cao của y. Chỉ cần có kẻ hầu hạ, y vẫn là hai tay hai chân đồng ý, về phần quyền thế địa vị, ngượng ngùng, ở trong mắt y kẻ hầu hạ Lại Thông y chính là người tốt mặc kệ trước hắn có là người xấu hay không.

Không ai dám hỏi, mọi người tò mò muốn chết lại không dám đi hỏi, toàn thể đành chậm rãi chờ lão đại uy xong nam nhân tóc dài kia ăn sớm, ách, bữa sáng.

Sau khi ba bát chúc, hai bàn đồ ăn không còn một mảnh, Tần Kinh Thiên cầm lấy khăn mặt ẩm của Vương Á Nam đưa giúp Lại Thông lau mặt, cạo râu, súc miệng, kẻ tứ chi nguyên vẹn (ý là không bị tàn tật gì á...) nằm ở trong lòng mặc người đối đãi như với một đứa trẻ không có năng lực tự lo, về mặt thích ý cùng thỏa mãn còn kém kên “ Hừ Hừ” hai tiếng.

Vương Á Nam cúi đầu, trên mặt phát sốt, nàng thật sự vì biểu ca cảm thấy đỏ mặt. Trời ạ! Đường đường là một nam tử hán lại lười đến loại tình trạng này còn không hề tự giác. “Ta không biết hần, ta không biết hần” nàng vụng trộm hướng phía sau Tần Dũng trốn, hận không thể chấp cánh bay khỏi địa phương này. Mười ngày trước nàng là vì an nguy của biểu ca mà lo lắng, mười hôm sau nàng lại thay Tần Kinh Thiên không đáng giá mà buồn phiền. Tần Kinh Thiên tám phần là bị người ta hạ cổ, nếu không chính là hạ chú, thật sự đáng thương một vị đại tổng tài lại trở thành lão mục của sâu lười a, đáng thương nha.

“Hôn nhẹ, những người này là thủ hạ của ta, người có muốn nhận thức một chút hay không?” Mặt không chút thay đổi nói lời thân mật, Tần Kinh Thiên ôm kẻ ăn uống no đủ lại có chút buồn ngủ Lại Thông.

“Ác!” Một phòng người vị toan bốc lên (vị chua kiểu bị buồn nôn á) may mắn chưa ăn cơm trưa nếu không lại như mấy vị định lực kém phải nôn ra, vỗ về cả người nổi da gà. Sau khi trải qua mười lần tiếp xúc có gan lớn hơn, Vương Á Nam giật giật tay áo Tần Trí, nhỏ giọng hỏi: “ Người xác định lão đại các người không bị người ta ám toán? Người tốt nhất suy nghĩ cẩn thận một chút”

Tần Trí là một người ôn nhu, đối với mọi người đều là nhẹ giọng, lời lẽ nhỏ nhẹ lễ phép chu đáo lại có khuôn mặt anh tuấn khiến không ít nữ nhân say mê, là hoàng tử bạch mã lý tưởng trong lòng các nữ nhân. Vương Á Nam tuy rằng không bị sát đến, cũng khá vui vì thân cận với hần. Tần Dũng ở một bên nghe được âm thầm bĩu môi, cái tên trong ngoài không đồng nhất, nếu cho Vương Á Nam nhìn bản chất thật của tên Tần Trí tao nhã bác địa tình thâm kia không biết cô ngốc này sẽ có biểu tình gì.

“Có người dám ám toán Diêm Vương sao?”

Nhanh chóng lắc đầu.

“Có người dám nhổ lông trên đầu lão hổ sao?”

Chần chừ một chút, thanh âm phản bác nho nhỏ: “Mấy kẻ chăn nuôi liền dám a”

Tần Dũng thân mình mạnh run một cái.

“Hôn nhẹ, người đồng ý không?” Mặt không chút thay đổi Tần đại tổng tài nói xong lời buồn nôn liền động môi, không rõ chân tướng còn tưởng rằng làm phối âm biểu diễn.

“Muốn nhận thức tứ đại kim cương” Lại Thông ở trong lòng còn muốn chọn tam lấy tứ.

“Vậy nhóm các người liền tự giới thiệu chút đi” Huy phát tay, không vừa ý liền không để yên Tần tổng tài ra lệnh

Làm cho bốn người đắm đuối mỗi phía, đi theo lão đại vào sinh ra tử nhiều năm, lập hạ công lao hãn mã huynh đệ tựa như mấy tên học sinh tốt nghiệp, giới thiệu trước một con sâu lười?

“Ta mặc kệ!” Tính tình luôn luôn hỏa bạo Tần Nghĩa vỗ bàn đứng lên, chỉ vào Lại Thông gào rít: “Y muốn làm cái gì? Lão đại, người không ngoạn cái gì tốt, ngoạn cái nam nhân này, ngoạn ngoạn còn chưa tính, còn như lão mù hầu hạ y. Đừng nghĩ ngoạn nam nhân không dễ dàng, ta tìm cho người 10 kẻ, 8 kẻ cam đoan người vừa lòng!” hán tử hào phóng luôn nói chuyện không dùng đầu óc, càng không chú ý tới mình đang chỉ vào Lại Thông đồng thời cũng chỉ vào kẻ đang ôm y là lão đại nhà mình, thoát nhìn có chút giống chỉ vào lão đại mà chửi ầm lên.

Đôi mắt chết chóc yên tĩnh liếc qua, vừa rồi còn đang nhỏ giọng nói thầm Vương Á Nam, Tần Dũng, Tần Trí đều im miệng, chỉ e núi lửa bùng nổ thì nham thạch nóng chảy sẽ bắn tung tóe lên người mình. Liền ngay cả kẻ tức giận đến choáng đầu Tần Nghĩa cũng mở lớn miệng bất động.

Một phòng tượng đất.

Đôi mắt đen chết chóc tĩnh lặng ẩn giấu cơn Phong Bạo, một đám dòng chảy càng không ngừng chuyển động, càng chuyển càng nhanh hình thành cơn lốc xoáy.

Nhổ lông lão hổ (chọc giận)! Toàn thể nhân viên đều run run đứng lên, cho dù không có làm sai cũng ở trước cổ phong bạo mãnh liệt mà sợ đến run rẩy lợi hại. Làm cấp dưới của lão đại nhiều năm, nhóm nông cốt của Kinh Thiên tập đoàn đều hiểu lần này phong bạo không có kẻ chết không khả năng bình ổn.

6. Chương 6: Đỉnh Ước

Đánh một cái ngáp không lớn không nhỏ, Lại Thông ở trong lòng Tần Kinh Thiên ngồi thẳng thân mình. Lốc xoáy đúng là đáng sợ nhưng trung tâm cũng khá bình yên, mà giờ y đang ở chính là mắt lốc xoáy.

“Tần Trí, nghe theo” Không biết lấy đâu ra một quyển sách, Lại Thông tùy ý ném lên người Tần Dũng “Bất kính là tội lớn, hành hình do người chấp hành” Thản nhiên bổ sung một câu, Lại Thông đã ăn no ngủ kĩ rồi cuộc có chút hưng trí đi ngủ mặc kệ chuyện tình.

Nhìn vẻ hứng thú trên mặt sâu lười biểu ca, Vương Á Nam rung mình một cái: “ Tần Nghĩa này đúng là họa tử mệnh mà ra”

Thân là kẻ đứng đầu tứ tử sĩ, Tần Trí không chỉ có võ nghệ rất cao mà cũng là một kẻ có suy nghĩ thông minh. Tứ tử sĩ là đại biểu cho vũ lực của Kinh Thiên tập đoàn. Trước việc lãnh đạo một lực lượng quân sự khổng lồ không thua gì quân lực của một quốc gia cỡ trung 〇 〇 dù tứ kim cương cường quân tài lực của tập đoàn, phụ trách toàn bộ sự ổn định cùng cường đại của Kinh Thiên thì tứ tử sĩ vẫn được Tần Kinh Thiên tín nhiệm hơn. Mà Tần Trí lại là người tối hiểu con người Tần Kinh Thiên, hần nhìn vẻ mặt phong bạo của lão đại, lại nhìn kẻ lười biếng đang ngồi trong lòng lão đại, đôi mắt dài nhỏ trên cơ bản không mở ra của Lại Thông. Rồi dưới ánh mắt giật mình của mọi người, cung kính cầm lấy quyển sách kia rồi chỉ huy thủ hạ không chút trì hoãn mang Tần Nghĩa ra khỏi phòng. Không lâu sau, tiếng kêu thê thảm của Tần Nghĩa theo phòng bên cạnh truyền đến, khiến một đám người đã chịu đủ kinh hách càng thêm khiếp sợ vì một kẻ được coi là có tinh thần sắt thép như Tần Nghĩa cư nhiên nhịn không được kêu thảm thiết, nhưng đầu óc chết lặng khiến mọi người không làm ra được phản ứng gì, chỉ là nhìn phía nam nhân lười biếng không biết đã nghĩ ra phương pháp độc ác gì. Sự chán ghét giờ càng thêm phần cảm.

“ Van cầu người, tha ta, tha ta đi...” âm thanh Tần Nghĩa đau khổ cầu xin làm cho những người cả kinh chết lặng thân kinh lại lần nữa dựng lên. Cái kẻ thân trúng tám đao vẫn như cũ nói nói cười cười, kẻ bị địch nhân tra tấn ba ngày tám đêm cũng chưa từng ở cổ họng con người rần rở ấy cầu xin tha thứ, ảo giác! Đây tuyệt đối là ảo giác!

Đáng tiếc kia chính là người mọi người quen thuộc, một trong tứ đại kim cương Tần Nghĩa, không có khả năng người khác giả mạo. Nếu tận mắt thấy Tần Nghĩa chịu khổ hình gì có lẽ sẽ không có hiệu quả rung động như vậy, cổ tình cho nghe nhưng không cho nhìn, khiến mọi người theo đuổi những hình phạt tối nghiêm khắc lại càng thêm phóng đại, càng nghĩ càng sợ. Lúc này không còn ai dám coi khinh sâu lười trong lòng lão đại kia nữa. Cũng đầy đủ hiểu biết đến mức độ ân sủng của lão đại đối với y.

Vừa lòng nhìn ánh mắt mọi người từ khinh thị biến thành kinh sợ, Lại Thông có chút nhàm chán dùng chính tóc dài của mình chọc Tần Kinh Thiên, hần nhanh chóng cứng rắn gạt đi, hạo không thú vị nha!

Từ giật mình trở thành thói quen, mọi người với năng lực thích ứng cực đại của xã hội hiện đại ngày càng mạnh. Bất quá chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, mọi người ở Kinh Thiên tập đoàn đối với hình ảnh lão đại ôm một nam nhân tóc dài tiến tiến xuất xuất đã muốn tập thành thói quen. Dù sao thấy lão đại liền thấy Lại Thông mà ngược lại thấy Lại Thông cũng chẳng khác nào thấy lão đại. Đến ngay cả người yêu tối nhiệt tình trong tuần trăng mật vợ chồng cũng không dính nhau như hai cái đại nam nhân này.

Tất cả mọi người giờ đều biết tổng tài Kinh Thiên tập đoàn đang yêu một nam nhân. Một nam nhân tóc dài. Yêu như si như túy, chỉ đơn giản mạo phạm cái vị nam sủng kia, một trong tám vị thân tín Tần Nghĩa đã bị hành hình đến chết, nghe thấy mà tan nát cõi lòng.

Ngày mùa hè, mặt trời chói chang nhô lên cao.

Kinh Thiên tập đoàn tổng tài Tần Kinh Thiên trong tay ôm Lại Thông, theo thang máy đi xuống, nghênh ngang theo cửa chính đi ra ngoài, bảo vệ lanh lợi đã sớm nhắc bảo tiêu mở cửa trước ra. Những nữ nhân viên tiếp tân cũng mỉm cười ân cần chào hỏi, lại mang theo ánh mắt ghen tị nhìn con siêu cấp sâu lười kia. Ngàn lần oán thăm tại sao nam nhân dễ nhìn như thế lại đổi khẩu vị thích nam nhân hơn cả nữ nhân. “Tất cả đều do đồng nghiệp nữ (hử a) gây họa” ((. (_) .) tại sao lại do chúng ta a????) Đứng sau bàn tiếp tân, nữ nhân viên có chút bất bình nắm chặt một quyển tiểu thuyết boylove “Vì cái gì không có nữ nhân nào ra phá hư tình cảm đây? Rất không hợp lý a!”

Đã thành cố định hai cái người cơ khổ: Tần Dững và Vương Á Nam không thể không theo sát phía sau hai kẻ như hai đứa trẻ sinh đôi dính sát thành một đôi, dưới ánh nhìn trừng hạ đi ra đại môn. Vì cái gì đương sự dường như không có việc gì mà ngược lại hai cái người hầu lại phải xấu hổ hận không thể độn thổ, thiên lý ở đâu a? Vương Á Nam cùng Tần Dững liếc mắt nhìn nhau, cùng cười khổ. Giới truyền thông có mặt khắp nơi, tổng tài Kinh Thiên tập đoàn có tin tức giật gân như vậy thế nào không đổ vào. Nhưng đám bát quái này cũng không ồn ào huyên náo như trong tưởng tượng của Vương Á Nam. Vốn nàng còn nghĩ thấy hai nam nhân dưới áp lực của công chúng sẽ yêu đến chết đi sống lại, phân phân hợp hợp rồi cuối cùng mới tới được với nhau

“Người cho là mình đang diễn phim tình khổ lúc 8h sao?” Lại Thông cực độ khinh thường sức tưởng tượng phong phú của biểu muội.

“Ai dám?” Không hổ là lão đại, Tần Kinh Thiên chính là hừ lạnh một tiếng đã đủ dọa người.

Vương Á Nam nhanh chóng trốn sau lưng Tần Dững. Không có biện pháp, ai bảo bộ dạng Tần Dững vừa cao vừa lớn, trời sinh là một tấm gỗ mộc, nhỏ giọng than thở: “Đây là tình tiết phát triển bình thường a, ai biết rằng hai người lại quái như vậy”]

Làm mai mối cũng là người, cũng cần ăn cơm, mặc quần áo, ngủ. Tin tức ở xã hội hiện đại đã tự do hơn. Thật sự bất bình thì người ở trên đường cái mắng lãnh đạo quốc gia cũng không có ai sẽ đem người bắt vô tù. Nhưng tin tức tự do cũng có mức độ, công tác truyền thông cũng không hoàn toàn là chân thật. Người không phát hiện chiến tranh I-rắc khi truyền thông đưa tin toàn là quân đội Mỹ yêu cầu. Kẻ nào không tuân thủ quy tắc lập tức sẽ ăn đạn trước, mà nước Mỹ còn được xưng là đất nước tối tự do tin tức. Không ai lại dùng tánh mạng gia đình mình vì tiền đặt cược đi đưa tin về chuyện xấu của Tần Kinh Thiên. Mà Tần Kinh Thiên yêu một nam nhân cũng không phải chuyện tình gì trái với lẽ thường cho nên những phóng viên dưng cảm vì chân lý, chính nghĩa hiến thân cũng sẽ không ăn no rồi việc đi đưa tin loại tin tức này. Việc đó chỉ làm họ thấy giảm giá trị. Mà phóng viên hỗn tạp lại càng vì bát cơm chính mình không làm cái việc ngu ngốc ấy, hiện tại tìm được một công việc là bao nhiêu khó khăn chứ. Hắn(nàng) đáng làm loại chuyện ngu xuẩn này sao?

Trong đại sảnh có máy điều hòa, trên ô tô cũng có máy điều hòa, đến nhà hàng cao cấp vẫn là nhiệt độ mát mẻ mười phần. May mắn là Tần Kinh Thiên có tiền, nếu không ngoài trời ba mươi mấy độ mà còn ôm ôm

ấp ấp, mông dựa vào mông (đúng nguyên tác đấy chứ ta không bĩ thế đâu:”>) không một thân đầm đìa mồ hôi là không thể. Lại Thông là một con sâu lười, nhưng lười lại thích ăn toàn đồ ăn phiền toái. Trước kia không có người nguyện ý hầu hạ, y cũng như những người bình thường ăn giống nhau, người hỏi Lại Thông chọn đồ ăn gì? Nhìn cả đám chỉ biết lạp! Bất quá hiện tại bất đồng, chọn cá cùng tôm hùm đều không tính là việc khó.

Lại Thông thích nhất là 3 món: thích nhất là cá, thứ hai là thịt tôm, cuối cùng là cua. Người cũng thích ăn? Vô nghĩa! Đều thích ăn! Vương Á Nam vẽ mặt đau khổ, nàng phụ trách chọn đồ ăn, con cá thơm ngào ngay trước mặt chỉ có thể nhìn không thể ăn, thật sự là ngược đãi con gái a!!!!!!! (‘ ‘) Tần Dũng buồn rầu cúi đầu, đem một đám thịt tôm mập mập tươi ngon đã bóc vỏ đẩy đến trước mặt Lại Thông. Tần Kinh Thiên cũng đem thịt bò, thịt tôm cùng thịt cua đã bóc khỏi xác không ngừng hướng Lại Thông tham ăn phóng tới. Mà y gần như chỉ phụ trách há mồm, hạnh phúc a! (^ ^)

Ai yêu! (tiếng kêu kiểu ai da) không nghĩ tới có một miếng cá rơi vào trong bàn tay non mịn của Vương Á Nam, toát ra mùi hải sản đặc trưng. Vương Á Nam nhanh chóng đưa tay vào miệng, không có người đau (thương) đành phải chính mình đau mình thôi, ôi thơm quá! Trên ngón tay còn dính một khối thịt bò, Vương Á Nam thuận thế nhét vào miệng, vắt cả nửa ngày trời mới được thưởng thức tư vị này, nàng đứng là không phải mệnh khổ bình thường a! Vụng trộm liếc mắt nhìn mọi người ở bốn phía, cư nhiên không ai bố thí cho một ánh mắt đồng tình, sờ sờ cái mũi, Vương Á Nam nhận mệnh tiếp tục vì sâu lười hiển sức. (‘ ;)

“Van cầu người, không cần vứt bỏ ta cùng đứa nhỏ” Một nữ tử điềm đạm đáng yêu, lê hoa mang vũ (khóc thảm thiết ý mà) xuất hiện trước mặt Tần Kinh Thiên và Lại Thông sao? Thật là không sợ chết, Vương Á Nam đang ai oán bỗng chốc trở thành hư không, tinh thần rung lên.

“Ta...ta không phải muốn tranh giành cái gì cả, ta chỉ muốn sinh hạ hài tử của người” (thì cứ tự sinh tự sóc đi! Đến đây khóc lóc làm gì?) Càng là loại nữ nhân ôn nhu uyển chuyển hoàn toàn không chút sở cầu càng là loại nữ nhân khó đối phó, Vương Á Nam hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng. Nàng không có can đảm phá đám nhưng nàng tuyệt đối không phản đối kẻ có năng lực đến phá đám hai người kia. Không phải có câu không qua mưa gió sao có thể gặp thái hồng(cầu vồng) sao? Vì hạnh phúc tương lai của sâu lười biểu ca, kẻ phá đám là tất yếu. (sao có cảm giác đây phải là “vui sướng khi người gặp họa nhỉ”)

“Ô ô ô...” Nữ nhân xinh đẹp khóc đến đau lòng người.

“Của người?” Ăn xong ngụm thức ăn cuối cùng, nghe xong nửa ngày tiếng khóc Lại Thông rốt cục có công phụ quan tâm đến vấn đề lằng nhằng trước đây của Tần Kinh Thiên. Y không phản đối hẳn ngày trước lằng nhằng nhưng y tuyệt đối không tha thứ hẳn sau này ở bên ngoài quan hệ. Y không muốn dùng một cái khăn tay rơi vào hố phân, cho dù đối với cuộc sống hiện tại vô cùng hài lòng. Dùng một tuần một lần vắt vả (:”>) đổi lại thời thời khắc khắc thoải mái, có lời==

“Có thể” Tần Kinh Thiên cũng chẳng phải xử nam.

“Người muốn đứa nhỏ?” Lại Thông mặt nhăn nhúm, không thực thích đáp án này.

Phát hỏa, phát hỏa, mau phát hỏa! Vương Á Nam hưng trí bừng bừng đứng xem không ngừng cổ vũ trong

lòng.

“ Không muốn!” Trả lời thực rõ ràng.

“Ra là như vậy” Lại Thông trầm ngâm một chút.

“Đứa nhỏ mấy tháng rồi?”

“Năm tuần rồi!” Nữ tử tựa hồ thấy cứ tinh, càng không ngừng cầu xin: “Cầu người thành toàn cho chúng ta, van cầu người thương cho đứa nhỏ đáng thương chưa xuất thế của ta, nó là vô tội”

“Chẳng nhẽ sâu lười biếng ca lười tranh liên cứ thế buông tay?”Nghĩ đến loại khả năng này, Vương Á Nam có chút bất an, nàng đúng là có mệnh quan tâm đến kẻ khác a.

“Người nói” đuôi mắt cũng chưa từng nâng lên, Tần Kinh Thiên vuốt ve mái tóc dài của Lại Thông, bình thần nói ý là cho y toàn quyền quyết định.

“Xóa sạch thế nào?” Lại Thông có chút buồn ngủ không mặn không nhạt hỏi trước “Ta muốn một cái tiểu bản trẻ con 3 tháng tuổi”

Đủ ngoan! (ngoan độc a~)

Ánh mắt Tần Kinh Thiên nổi lên một đạo ánh sáng (kiểu đồng loại gặp nhau ý mà) “ Không vấn đề gì, nếu người muốn ăn cướp rồn, ta sẽ cho người làm cho người một món mỹ thực”

Ác hơn!

“Các người...các người...Các người không phải là người!” Nữ nhân chỉ tay vào hai kẻ ác ma, trông không như một nữ nhân có bầu 5 tuần, té chạy ra ngoài==

“Không muốn lưu lại huyết mạch sao?” Lại Thông không vì nữ nhân kia rời đi mà buông tha.

“Ta là độc nhất vô nhị” __ Tần Kinh Thiên chưa bao giờ muốn có một đứa nhỏ. Cha anh hùng con hồn đản chỗ nào cũng có, cho dù nhân bản cũng không cam đoan cùng nguyên bản vĩ đại như nhau. Nhất là hấn cả đời làm việc xấu nhiều hơn việc tốt, vì cái gì muốn sinh một đứa nhỏ để hưởng thụ vương quốc của hấn (giang sơn cũng không phải nó giành được), gánh vác cừu địch của hấn (người cũng không phải nó giết)? Có một bận lữ là đủ rồi.

Tạm dừng sau một lúc lâu, mọi người đều nghĩ con sâu lười kia đã đi vào giấc ngủ, Lại Thông bỗng ngẩng đầu lên, kéo đầu Tần Kinh Thiên xuống, hôn lên môi hấn. Tần Kinh Thiên mạnh chấn động, đây là lần

đầu tiên Lại Thông hôn hấn, cũng là lần đầu tiên y thừa nhận đoạn tình cảm này. Không chờ cho Lại Thông hôn xong, Tần Kinh Thiên đoạt lấy quyền chủ động, dùng đầu lưỡi trực tiếp đẩy môi Lại Thông ra, đầu lưỡi dài nhanh chóng xâm nhập, nhiệt liệt giảo động khắp nơi.

Tần Kinh Thiên trái tim kịch liệt nhảy lên trước, này sâu lưỡi vẫn luôn tựa như thiên thượng mây bay (mây bay ở trên trời) phiêu diêu mờ ảo, cũng tựa như một lão sư thanh tâm quả dục không muốn thứ gì. Y chân chính là một thiên tài không có dục vọng giống như phần lớn các cao thủ tuyệt đỉnh khác cũng đều luôn toàn thân tâm đầu nhập (tập trung cao độ) dành toàn bộ nhiệt tình để phấn đấu, vươn lên tầm cao mà thường nhân không thể với tới. Cho nên khi cảm nhận làn môi của y-kẻ hấn luôn tha thiết ước mơ có được trái tim, đụng nhẹ, không phải là một nụ hôn mà đó là sự tán thành, Lại Thông đã chấp nhận đoạn tình cảm mà hấn cố cưỡng cầu, Tần Kinh Thiên kích động đến vô pháp khắc chế. Nếu có thể, hấn thật hy vọng có một cái máy ghi âm tốt nhất là thêm một bản cam đoan có ký tên nữa để đảm bảo sau này không thể thay đổi nữa. Đáng tiếc hấn biết Lại Thông sẽ không đáp ứng, đành phải không ngừng trùng kích, dùng sức triển miên hôn, hôn, hôn! Hôn đến Lại Thông không có đủ không khí để thở, hấn lại dùng sức giúp nam nhân đã mất đi lí trí khôi phục nhịp thở. Lại Thông tuy rằng thực lưỡi cũng rất nhiệt tình yêu thương mệnh lưỡi của y. Tuyệt không thể bị Tần Kinh Thiên hôn đến chết, loại chết này rất mất mặt, tám phần trên mộ mình sẽ viết: “Đây là nơi yên nghỉ của sáu lưỡi đệ nhất. Bởi vì bị tình nhân hôn sâu nhất thời lưỡi thở cuối cùng tử (lưỡi mà chết=)))))))))))))) Y tuyệt đối không cho phép loại chê cười này xuất hiện.

“Wase!” Hai nam nhân này thật đúng là phóng khoáng, không kiêng kỵ điều gì. Vương Á Nam cảm thán nụ hôn có thể đẩy lên hừng hực liệt hỏa. Một bên thưởng thức màn hương diễm kích tình, nàng cũng không quên gà mẹ một chút.

“Nữ nhân kia thật là người của lão đại các người?”

“Không phải!” Trung thành và tận tâm Tần Dũng trảm đinh chặt sắt (khẳng định một cách chắc chắn) trả lời, một tia do dự đều không có. Tần Dũng là loại ngu trung (trung thành một cách ngu ngốc) từ khi theo Tần Kinh Thiên đã quyết tâm chỉ sống vì Tần Kinh Thiên. Trong mắt hấn, Tần Kinh Thiên làm mỗi một việc đều là dám làm dám chịu cho nên hấn tuyệt không vì chủ tử của mình mà nói dối.

“Xác định chắc chắn như vậy?” Xem màn kích tình ngày càng thăng cấp chẳng khác phim cấp 3 (sẽ á:’>) là mấy, Vương Á Nam đối với hai kẻ đang trao đổi nước miếng kia hứng thú dần hạ thất, nhỏ giọng hỏi Tần Dũng.

“Lão đại dùng qua đều bị xử lí tốt” Tần Dũng nghiêm trang trả lời, nữ nhân này là biểu muội người trong lòng lão đại, đại biểu là người một nhà, nói cho nàng về lão đại đúng mảnh cũng để nàng được kính ngưỡng một phen (== ngu trung a!)

“Lão đại của các người...” nuốt nước miếng một cái, Vương Á Nam nhẹ giọng hỏi “Lão đại của các người thượng (quan hệ) qua nữ nhân, hết thấy đều...” làm động tác cắt cổ, nàng thực hy vọng không phải đáp án mình nghĩ đến.

“Giết!” Tần Dũng thể nhưng bày ra một bộ vô cùng vinh quang giống như nói tên hủ đản Tần Kinh Thiên kia đã làm được công tích gì vĩ đại lắm. (__._.!!!)

Nhấn lại câu chữ bậy ở miệng, Vương Á Nam cắn răng hỏi: “Thượng vài lần mới xử lý? Thượng vài cái?” Vương Á Nam quả thực là tồi hoa cuồng ma, còn tưởng ngoại giới nghe đồn khuếch đại sự thật. Nguyên lai thật sự là kẻ địch của nữ nhân, nàng muốn thay nữ nhân khắp thiên hạ đòi lại công đạo.

“Một cái, một lần” Tần Dũng cuối cùng còn mang vẻ mặt coi thường nhìn Vương Á Nam “Người không hợp cách, không đủ xinh đẹp”

“TMD(1 câu chữ) dám nói ta không xinh đẹp” Phản ứng đầu tiên là kêu Tần Dũng nói nàng không xinh đẹp, nói xong mới phát hiện vấn đề. Đừng nói tiểu tử này nghĩ đến nàng- một tuyệt đại mỹ nhân tuổi trẻ xinh đẹp, ôn nhu, hiền thực đang tơ tưởng tên Tần Kinh Thiên kia. Hiểu lầm này quá lớn đi!

[“Ta tuyệt đối không cùng biểu ca tranh nam nhân!” Vương Á Nam lời thề son sắt nói

“Người tranh thắng ta sao?” Lại Thông hí hóp đôi mắt đẹp không ai bì nổi hỏi

“Loại nữ nhân xấu xí như vậy cho ta cũng không cần!” Tần Kinh Thiên nói chuyện quá độc địa đến Vương Á Nam nửa ngày không phục hồi nổi tinh thần

“Lão đại chướng mắt, người quả là có tài mới sống sót” Tần Dũng ở nơi lửa cháy đổ thêm dầu.

“ Ta muốn rời khỏi chỗ này!!!!!!!!!!!!” Vương Á Nam một phen nắm cổ áo Mặc Khách, hung thần ác sát kêu la: “Ta muốn làm nữ nhân vật chính trong ngôn tình tiểu thuyết, tuyệt không ở đam mỹ tiểu thuyết làm phối diễn nữa!!!!!!!!!!!!!!”

Mặc Khách mặc danh kì diệu: “Người là nữ nhân vật chính trong cả quyển sách a!”

“A!!!!!!!!!!!!!!” Vương Á Nam bạo phát “Các người là lũ cá mè một lứa”

Mặc Khách còn ở một bên nói “Tần Kinh Thiên là nam, sáu lười là nam, Tần Dũng cũng là nam, chỉ có người là nữ nhật vật duy nhất, không phải nữ nhân vật chính sao?”]

P/S: Vương Á Nam e biết chị số khổ mà .

7. Chương 7: Mưa Gió

Ai cũng không cho rằng việc hai người vừa hôn nhau kia có bao nhiêu quan trọng. Tình nhân hôn nhau không phải bình thường sao? Ngạc nhiên cái gì chứ? Đôi tình nhân khác không phải một ngày hôn không tám thì mười lần sao?

Cũng không có người đối với khuyên tai đôi của Tần Kinh Thiên và Lại Thông lấy làm kinh ngạc, đó cũng chả phải nhấn tượng trưng cho vĩnh hằng. Mà ở xã hội kết hôn xong đều có thể ly hôn, huống chi là hai nam nhân mới nhận thức nhau được một tháng vậy biểu tượng vĩnh hằng thực có ý nghĩa sao?

Đó là một đôi khuyên tai bằng thủy tinh được điêu khắc xảo diệu thành hình sư. Thủy tinh tím thành đôi mắt sư tử, đuôi là kim cắm vào trong lỗ tai, một đôi vòng tai rất đẹp. Hai nam nhân cũng phối hợp vô cùng tốt, Tần Kinh Thiên đeo ở tai trái, Lại Thông đeo ở tai phải. Hai nam nhân đi đến đâu cũng rúc vào nhau, Lại Thông được Tần Kinh Thiên ôm trong ngực, đầu gối lên vai phải của hắn, đôi bông tai một tả một hữu hòa lẫn vào nhau, trông rất đẹp mắt.

Hôn môi cùng khuyên tai mọi người có thể không để ý, nhưng doanh thu 60% của tập đoàn Kinh Thiên thì không thể có người không để ý. Tần Kinh Thiên tuyên bố, sau này 60% lợi nhuận của Kinh Thiên tập đoàn đều quản lý bởi “Thiên Thông quỹ” mà Lại Thông sẽ toàn quyền xử lý. Tất cả mọi người đều không dám tin, bao gồm cả biểu muội của sâu lười Vương Á Nam. Kẻ khác thì vì tiền mồ hôi nước mắt bị một cái nam sủng không làm mà hưởng chưa từng gặp qua mà lo lắng, Vương Á Nam lại bởi vì sâu lười biểu ca không có khả năng xài hết mà cảm thấy không đáng giá. Nhưng mặc kệ thái độ của mọi người như thế nào, Tần Kinh Thiên vẫn là khư khư cố chấp.

Kinh Thiên tập đoàn nhìn như không gì phá nổi hàng rào của nó lại bắt đầu sụp đổ. Ở mặt ngoài hết thảy đều như thường, nhưng những mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động. Đụng vào lợi ích của cá nhân, kẻ ngu ngốc cũng sẽ không thụt thủ chịu trời. Mà bởi loại quyết định ngu ngốc này Tần Kinh Thiên uy tín và lực chấn nhiếp xuống dốc không phanh, các loại lời đồn đều có.

Có kẻ nói: “Tần đại tổng tài bị tên tiểu bạch kiểm kia đùa giỡn”

Có kẻ lại nói: “Tên nam sủng kia là gian tế của thế lực đối địch, chịu qua các loại dạy dỗ trên giường công phu rất cao, làm cho Tần đại tổng tài không thương gian sơn thích chưng diện nhân” (nói chung có ý là Tần Kinh Thiên không cần cả cơ nghiệp vì giai đẹp)

Còn có kẻ nói: “Tần đại tổng tài bị kẻ khác leo lên đầu”

Còn lời đồn xác thực nhất là từ chân chính Vu sư của Đông Nam Á mà phải dùng một số tiền lớn mới đến rằng “Tần đại tổng tài bị bỏ bùa”

Mà lời đồn kì quái nhất phải kể đến: “Tần đại tổng tài do luyện công tự cung trở nên nữ tính hóa. Mà cái kẻ kêu Lại Thông kia lại lớn lên lưng hùm vai gấu, bạo mất rộng mồm” (. (_) .) OMG!!!!!!!!!!!!

Vương Á Nam bình luận...rất không sáng ý, rõ ràng là Đông Phương Bất Bại.

Nhìn Lại Thông trắng nõn không giống người da vàng, vẻ mặt thích ý oa ở trong lòng Tần Kinh Thiên, mái tóc đen dài tán trên bả vai. Tần Kinh Thiên chính là vừa xem văn kiện vừa vỗ về cằm Lại Thông, đây là hành động mèo thích nhất. Lại Thông thoải mái mà hí lại đôi mắt dài nhỏ, còn kém cô lỗ hai tiếng tỏ vẻ vừa lòng. Cái loại bộ dạng này mà cũng xưng là hán tử lưng hùm vai gấu, quả là sự sỉ nhục của nam tử hán ^ ^

Vương Á Nam cứ việc xem thường sâu lười biếng ca nhưng vẫn theo bốn phận cùng bốn bảo tiêu như hình với bóng đi theo bên người hai nam nhân. Nàng rõ ràng cảm nhận được phong bạo đang dâng lên mà sâu lười biếng ca chính là ở trung tâm cơn phong bạo này, Mà trước mắt chính là phải đối mặt với một kẻ hậu bối-Tần Nhân

“Tổng tài” Làm kẻ quản lý sinh ý trong tứ đại trợ thủ, Tần Nhân chưa bao giờ xưng hô Tần Kinh Thiên là lão đại “Đem toàn bộ 60% lợi nhuận của cả tập đoàn cho người yêu của ngài là không ổn” Việc buôn bán không kẻ nào hận người hay là thích người sẽ bộc lộ ở mặt ngoài, cho dù hận hận không thể lột da lột thịt người cũng vẫn có thể giả bộ khuôn mặt tươi cười cùng người xưng huynh gọi đệ. Đối trá sao? Có lẽ nhưng không nguy trang sao có thể sinh tồn? 70% những kẻ làm ăn thành thực đều là đóng cửa, không thành thực cũng là một loại thủ đoạn.

“Điều này quan hệ đến toàn bộ lợi ích của tập đoàn, ngài nếu khư khư cố chấp sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Một khi tập đoàn mất đi lòng người, trở thành năm bè bảy mảng, tập đoàn tất tiêu vong” Tần Nhân là một kẻ tuy nói không nhiều nhưng vô cùng khí phách. Nhìn hắn khẳng khái lời lẽ trào dâng rất có cổ phong thái của một đại gián thần (trung thần can gián vua chúa) người khác có thể không cảm thụ được nhưng Vương Á Nam lại cơ hồ muốn uống máu, thật đúng là một đại trung thần!

“Công ty là của ta. Ta cao hứng làm như vậy chẳng lẽ không được sao?” Từng lời băng hàn nện vào nhiệt huyết sôi trào trên người Tần Nhân, làm cho đôi môi đầy tượng trưng cho thành thật, trung hậu run run đứng lên.

Mang theo vẻ mặt chính nghĩa phần nộ, Tần Nhân tức giận đến đỏ mặt tía tai “Không thể nói như vậy được! Một đại tập đoàn quan hệ đến bát cơm manh áo của hơn một vạn công nhân viên, ngài tài đại khí thô (giàu có hùng mạnh) không sợ cái gì, nhưng những kẻ này vẫn phải nhờ vào phần tiền lương để tạm nuôi sống gia đình thì không ngoạn nổi trò chơi này của ngài đâu. Ngài cố mà nghĩ lại cho họ đi!

“Ta cũng không phải viện cứu tế, vì cái gì cần lo lắng nhiều như vậy?” không thay đổi bản sắc lãnh khốc. Một câu làm Tần Nhân cả nửa ngày không nói được lời nào, sau một lúc mới phản bác “Tập đoàn này cũng là một tay ngài sáng lập, ngài thật nhẫn tâm để tâm huyết nửa đời mình chảy về hướng đông sao? (chảy về biển) Tần Nhân chuẩn bị hiểu chỉ lấy tình (lấy tình nghĩa ra giảng giải).

“Thiên kim nan mua cười (Vàng cũng không mua được nụ cười), ta lấy 60% đổi lấy niềm vui của Thông Thông (=.) thực tiện nghi” Tần Kinh Thiên thật đúng là dám nói. Mà cái vị khuynh quốc khuynh thành kia lại đang dùng cây tăm ăn mâm đựng trái cây đến là cao hứng, miệng sắp kéo tới mang tai. Thiên kim nan mua cười? Chỉ cần không bắt Lại Thông động, y sẽ cười cho người xem. Nhìn người là muốn liếc cười, sắc lang cười vẫn là ánh mặt trời sáng lạn cười.

Không hổ là người trong giang hồ thân kinh bách chiến, Tần Dũng cầm đầu bốn người đều vờ như không nghe thấy. Vương thị tiểu nữ tử lại không có được hàm dưỡng (rèn luyện) tốt như vậy. Cảnh này xem thế nào cũng giống tiết mục hôn quân cùng trung thần, tiểu nữ tử không khỏi vì trung thần mà lo lắng, từ xưa đến nay trung thần đều chẳng có kết cục gì tốt, vị này yếu mệnh!

[“Người thật đúng là ăn no rửng mỡ, không có việc gì lại thay cổ nhân lo lắng” Lại Thông trào phúng trước biểu muội.

Vương Á Nam trừng mắt nhìn sâu lười biếng ca liếc mắt một cái, ưỡn bộ ngực không lớn lắm, thật sự đáng tiếu này đủ đủ nãi (ta chả muốn edit đầu tự hiểu đi.=) “Ta là đứng về phía chính nghĩa”

“Cáp! Chính nghĩa?” từ lỗ mũi hừ ra tiếng, nói “Xin hỏi Israel giết chết Á Tân tứ chi tê liệt là chính nghĩa hay Hamas cho con gái nhĩ đồng nổ xe taxi là chính nghĩa?” Tần Kinh Thiên chưa bao giờ tin cái gì chân lý chính nghĩa linh tinh. Hắn chỉ tin tưởng chính mình. Xã hội nhiều khi còn cho rằng kẻ xấu là người tốt, mà những kẻ được khen ngợi là lương thiện sau lưng không chuyện xấu gì là không làm. Con người trên thế giới này là loại động vật nguy trang giỏi nhất.

“Điền Bá Quang cùng Nhạc Bất Quần là chính nghĩa?” Nói nhiều như vậy làm gì? Lại Thông tà tà liếc mắt Tần Kinh Thiên, nói mấy tin tức thời sự cho biếu muối gốc ghếch làm ví dụ, không phải càng hỏi càng hồ đồ sao?

Vận vận ngón tay, đối với kẻ mê Kim Dung như Vương Á Nam mà nói ‘Tiếu ngạo giang hồ’ là quyển sách nàng thích nhất. Không phải vì đây là quyển sách xuất sắc nhất của Kim Dung mà vì nó làm nhận thức về người xấu kẻ tốt của nàng bị đảo lộn rất nhiều. Đọc xong quyển sách này nàng mới hiểu người xấu không phải kẻ mặt sinh ra đã hung ác mà người tốt trên đầu cũng không phải có một chữ Hảo (nói thẳng ra là bà chị này hồi trước toàn nhìn mặt mà bắt hình dong) [Lại Thông bình luận: Quá ngây thơ!]

“Điền Bá Quang là đồ tiểu nhân, gian *** con gái không phải là chính nghĩa. Còn cái kẻ Nhạc Bất Quần kia vì “Quyền Hoa Bảo Điển” sát thê diệt đồ (giết vợ, diệt trò) cũng không tính a? Nhưng Điền Bá Quang nguyện đồ chịu thua (dám chơi dám chịu) thắng Lệnh Hồ Xung nhưng không có thừa cơ giết hắn coi như là hảo hán...” Vương Á Nam rơi vào mâu thuẫn nội tâm, càng không ngừng đem từng cảnh từng cảnh trong truyện hồi tưởng lại, đã sớm đem cái gì trung thần hôn quân quên ở sau đầu.

“Tóc dài thì kiến thức ngắn” không biết vị đại gia nào lại toát ra một câu như thế. Chúng nam sĩ có lòng đồng cảm nhìn nhau xong lại ngắn ra, cái kia Vương Á Nam là nữ nhưng tóc ngắn mà Lại Thông tóc dài là nam a?!

“Tổng tài ngài không thể làm như vậy!” Tần Nhân có chút quên đúng mực.

“Úc? Ta không thể làm như vậy?” Tần Kinh Thiên chậm rãi lặp lại từng từ trong lời nói của Tần Nhân. Mặt không chút thay đổi gọi lên một nét cười kì lạ “Ồ trong này hẳn là chỉ có ta có quyền nói mới đúng” giọng nói gần như ôn nhu nhưng Tần Dũng theo sát phía sau Tần Kinh Thiên lại lén lút lui về phía sau từng bước. Tần Kinh Thiên trên người phát ra hơi thở tàn khốc dữ dần ép đến hắn thở không nổi, liền ngay cả tóc của Lại Thông trong lòng Tần Kinh Thiềncũng bay lên(0.0) nhiệt độ không khí lập tức giảm đến cực âm.

“Tổng tài, thỉnh bớt giận!” Tần Trung cùng Tần Thuận cực lực khuyên can, hy vọng bọn họ tứ đại kim cương bởi vậy mất đi một vị.

“Ngài cũng biết Nhân là kẻ khẩu không đúng tâm, hẳn trong lòng tôn kính ngài vô cùng, tuyệt không có nửa điểm khinh mạn. Nhiều năm làm huynh đệ như vậy lẽ nào ngài lại không hiểu rõ hẳn sao?” Như ánh mặt trời chói mắt Tần Lễ nói không sai, hơn nữa hẳn trưởng thành anh tuấn vô hình trung càng gia tăng lực thuyết phục.

Thấy Tần Kinh Thiên có vẻ dụi lại, Tần Trung lập tức đệm thêm vào”Đúng vậy, đúng vậy, Tần Nhân không hiểu được ý tưởng của tổng tài, chúng ta sẽ hảo hảo giải thích cho hắn. Ngài cũng biết hắn là đồ du mộc đầu (đầu gỗ=ngốc) sẽ không chuyển biến”

“Hắn không phải khinh thường người, hắn là xem không vừa mắt ta” Lại Thông không chỉ không giúp đỡ dập tắt lửa còn ở một bên đổ thêm dầu.

“Là như vậy sao?” Tần Kinh Thiên khí thế lại càng hơn trước.

Ba người á khẩu không trả lời được. Bọn họ xác thực chứng mất cái vị nam sủng kia, ý vào cùng tổng tài trên giường liên vọng tưởng thao túng Kinh Thiên tập đoàn, mơ cũng quá đẹp đi!

“Người cho ta làm chủ” Lại Thông âm thanh mỉa mai vang lên, ấn tượng nam sủng càng thêm sâu đậm.

Bị âm thanh nam không ra nam, nữ không ra nữ của Lại Thông dọa sợ, Vương Á Nam nghĩ như thế nào lại thấy loại âm thanh này rất quen thuộc, trước kia nàng tựa hồ đã nghe qua, nhưng là ở đâu đây?

“Người cái đồ đồng tính luyến ái chết tiệt, đồ đại biến thái!” một người bình thường trung hậu thành thật luôn có thể chịu đựng nhẫn nại, không dễ dàng phát giận. Nhưng hiện tại thực rõ ràng, Tần Nhân đã bị Lại Thông làm cho tức giận đến mất đi lý trí, sự khiêm tốn phong độ trở thành hư không, chỉ còn bộ mặt dữ tợn mắng chửi người.

“Ba!” cái gạt tàn trên bàn Tần Kinh Thiên thẳng tắp nện xuống đầu Tần Nhân, máu theo trán chảy xuống dưới. Tần Nhân nhắm mắt trở thành huyết nhân.

“Ta không quản cái gì Thiên Thông quý nữa” Tựa hồ còn ngại Tần Kinh Thiên trừng phạt chưa đủ, Lại Thông lại tiếp tục đốt lửa.

Vương Á Nam cố sống chết cắn hạ môi, ngăn cản tiếng cười tràn ra. Nàng như thế nào cảm thấy quen thuộc, đây không phải là giọng điệu của tổng quản thái giám diễn trong cảnh ở Thanh đình sao? Lời kịch không hề thay đổi! Trời ạ, cả đám nam nhân này không kẻ nào xem kịch truyền thanh sao? Sâu lười biểu ca diễn tậ như vậy mà cứ nhiên không bị phát hiện, thật là bất khả tư nghị.

“Vũ nhục ta còn không có gì, vũ nhục bảo bối Thông Thông (hảo buồn nôn (‘`)) tuyệt không thể tha thứ” Tần Kinh Thiên biểu tình không thay đổi, xưng hô lại càng đổi càng buồn nôn “Người tới, vả miệng cho ta” (uy uy đây là hiện đại văn a, thương trường văn a, các anh xem phim cổ trang cung đình bị nhiễm quá rồi đấy (”-”))

Vậy là ngay trước mặt toàn thể công nhân viên ở đại sảnh Kinh Thiên tập đoàn, một trong tứ đại kim cương Tần Nhân bị người cho 200 cái tát.

Quan bức dân phản, dân không thể không phản.

Trên dưới mấy vạn công nhân viên Kinh Thiên tập đoàn đều cảm giác được mưa gió sắp đến, phong mãn lâu (mưa gió nổi lên đầy trời)

P/S: thật kì lạ là anh lại làm nổi tổng tài ở cái thời hiện đại này==

8. Chương 8: Thiên Biển

Khi một tổ chức khổng lồ phân liệt, mỗi người trong tổ chức cũng không thể không lựa chọn một phe rồi cùng phe còn lại liều một trận sống mái, kẻ thắng làm vua, thua làm giặc.

“Nếu ta phe nào cũng không chọn thì sao?” Vương Á nam hỏi vị sâu lười biểu ca đang buồn ngủ.

“Ngu ngốc! Người thành địch nhân của cả hai phe chứ sao. Kẻ chết trước khẳng định là người!” Coi như vì Vương Á Nam chửi đầu khiến y thực thoải mái, Lại Thông hãnh diện trả lời câu hỏi ngây thơ của biểu muội.

“Thế nếu ta ở cả hai phe?” Vương Á Nam tiếp tục hỏi một câu ngu ngốc khác.

“Gián điệp hai mang không phải ai cũng làm được” Tần Kinh Thiên vừa lòng nhìn khuôn mặt tròn tròn của Lại Thông, ba tháng chăm sóc, con sâu lười gầy gò nào đó được hấn dưỡng béo tăng thêm ba cân, mà Lại Thông tăng thêm mấy cân đều dính ở trên mặt, thực làm kẻ chăn nuôi có cảm giác thành tựu. (^^)

Lấy ngón tay vuốt ve khuôn mặt đầy thịt của Lại Thông, co dãn phong phú, non mịn thủy hoạt (kiểu sắp chảy ra nước ý) thật đúng là làm người ta yêu thích không rời tay, vẫn là có thịt thì niết tốt hơn.

Vương Á Nam đôi mắt thèm khát nhìn Tần Kinh Thiên đang say sưa niết, ô ô ô!!! . Nàng cũng muốn niết một phen. Nguyên lai như thế nào mà trước đây không phát hiện ra sâu lười béo so với sâu lười gầy hảo ngoạn hơn, không công lãng phí cơ hội tốt. Nhớ hồi trước không có Tần Kinh Thiên, sâu lười biểu ca hoàn toàn là cho nàng nắn a!

“Lão đại, lão đại” ba người trước mặt đang hòa thuận vui vẻ, Tần Dũng lại có chút thiếu kiên nhẫn. Hiện tại là cái lúc nào rồi, toàn bộ tập đoàn Kinh Thiên đã tứ phân ngũ liệt, vài cỗ thế lực âm thầm bày ra trước muốn thay thế lão đại, như thế nào bọn họ một chút sốt ruột cũng không có đây?

Tần Dũng thực sự không thích Lại Thông, hấn cảm thấy một người nam nhân hấn là nên như lão đại đỉnh thiên lập địa, khai sáng một phen sự nghiệp, còn như Lại Thông trừ bỏ thân thể bên ngoài là nam nhân, thật sự không thể tính là nam nhân. (ngược lại đây anh ạ--) Nhưng lão đại thích y, hấn Tần Dũng cũng có thể thích. Cho dù giữa ban ngày lão đại nói đó là ánh trắng, buổi tối lại nói là ánh nắng, Tần Dũng cũng sẽ gật đầu nói phải. Nói tới đây hấn là mọi người đã hiểu Tần Dũng là dạng người gì rồi chứ? Tần Dũng này là cái tử trung nhân (chết vẫn trung thành) vĩnh viễn trung thành với Tần Kinh Thiên. Cho nên Tần Dũng thực xảo diệu điều chỉnh tâm tình của mình, hấn đem Lại Thông thành đại tẩu! (anh đã thông minh ra rồi

sao?0.0) một khi xem nhẹ Lại Thông hết thấy đều thuận lý thành chương (hợp lý, thuận lợi). Dem quyền sở hữu tài sản cho Lại Thông? Không sao! Cùng trượng phu đem tiền lương nộp cho lão bà giống nhau. Chẳng việc gì phải gây ra phong ba cả, ngu ngốc! Hướng những kẻ giận dữ vì anh hùng hào kiệt chọn hồng nhan nói không thương gian sơn thích chường diện nhân là quyền lợi của bậc quân vương (chuẩn a[--])

[“Oa Tần Dũng người thật giỏi” Vương Á Nam không khỏi giơ lên ngón tay cái. Không ngờ trên đời còn loại người như thế này, hẳn là nên thành lập một khu bảo tồn đem loại động vật có nguy cơ tuyệt chủng này bảo vệ.

“Khu bảo tồn? Ý kiến hay” Đang ngủ khò khè Lại Thông bỗng nhiên lẩm bẩm một câu.

“ Có phải nói mơ không a?” Mọi người không đoán nổi ý nghĩ]

“Lão đại!” Kêu vài lần vẫn không có người để ý tới, Tần Dũng tựa như kiến bò trên chảo ở phía sau Tần KinhThiên xoay quanh, cuối cùng mới bắt đắc dĩ đề cao giọng nói.

“Nói!” Tần Kinh Thiên trừng mắt nhìn Tần Dũng liếc một cái “Tiểu tử này làm cái trò gì vậy? Không có việc gì quay qua quay lại hoa cả mắt”

“Một số công ty hợp tác với chúng ta đã hủy hợp đồng, có một số nòng cốt đã đi ăn máng khác (bán đội a[~]) có người lại đang âm thầm thu mua cổ phiếu của công ty” Rình coi sắc mặt lão đại, Tần Dũng nhất nhất báo cáo, nhưng là vẻ mặt Tần Kinh Thiên vô cùng bình tĩnh.

Tần Dũng có chút hồ đồ, lão đại không phải nên rống giận “Kẻ nào dám động thủ trên đầu thái tuế?” sao? Như thế nào hiện tại lại nhẹ nhàng bằng quơ, chẳng lẽ lão đại thực sự bị mê hoặc đến mất đi lý trí?

Khẽ cắn môi “ Vừa rồi ở đại sảnh Kinh Thiên phát hiện có bom” Tần Dũng không tin lão đại lúc này còn không gấp.

“Bao nhiêu tnt (chất gây nổ á)?” Ngoạn mái tóc dài ở phía trước người Lại Thông, Tần Kinh Thiên vẫn là không nói chuyện, vẫn là Lại Thông lại lười biếng hỏi ra.

“Đại khái, đại khái mười tnt” Tần Dũng có chút nhúc nhích đầu, hẳn thật sự không ngờ Lại Thông lại hỏi cái vấn đề dạng này cho nên trả lời có chút lắp bắp.

“Uy lực không lớn lắm” Lại Thông trả lời càng làm người ta kinh ngạc, như thế y còn cảm thấy thiếu? Chẳng lẽ phải cho nổ tung cả đại sảnh Kinh Thiên y mới hài lòng?

Người khác giận mà không dám nói gì, Vương Á Nam lại ỷ vào thân phận biểu muội mặc kệ nói “Ta nói này sâu lười biếng ca, người cũng đừng quên hiện tại người cũng có một phần ở Kinh Thiên tập đoàn, ai lại cầm gạch đập chính chân mình bao giờ?”

“Chính là bởi vì nó hiện tại là của ta, ta mới muốn nổ tung nó” Lại Thông trong lòng nói thầm nhưng ngoài miệng vẫn không nói gì.

[“Chê cười, nếu nói ra khả năng sẽ có người muốn chém ta” Lại Thông vẫn rất biết mình biết ta.

“Không phải là khả năng mà là khẳng định” Mặc Khách ở một bên chú giải “Nếu người là nhân viên của Kinh Thiên tập đoàn, chỉ vì tình nhân của lão bản ngại quản lý một cái đại tập đoàn quá ư phiền toái đã nghĩ muốn phá đổ nó, người sẽ làm sao?” .

“Đập hấn, đánh hấn, đem hấn đả đảo, tái dẫm trên một vạn bước chân” Vương Á Nam hung tợn nói, người như thế rất đáng giận, nhiều người tìm không được việc như vậy. Tưởng tượng con gián dưới chân chính là kẻ kia, nằng lền dùng chân ra sức đập, dùng sức nghiền, tuyệt đối muốn hấn [nó] tan xương nát thịt.

Tần Kinh Thiên nhìn Vương Á Nam đang cười âm hiểm, chạy nhanh đem tình nhân lười ôm chặt trong lòng. Hay nói giỡn, chưa nghe qua độc nhất phụ nhân tâm sao?]

Tần Dũng không còn lời nào để nói, hoàng đế đã không vội thái giám như hấn có vội cũng vô dụng. Xuất phát từ lòng tín nhiệm lão đại tuyệt đối, hấn đành tự an ủi “Lão đại anh minh thần võ hấn đã có diệu kế ngăn cơn sóng dữ”

Lần này Tần Dũng phải thất vọng.

Đủ loại tin tức phản đối bay đầy trời, thành tích giảm, đơn đặt hàng phạm lỗi, lòng người di động. Cổ phiếu luôn ổn định lại bởi có kẻ cố ý chèn ép mà liên tiếp nhảy cầu. Cổ phiếu chính là kiểu ngoạn ý như vậy, khi tin tức tốt truyền ra mặc kệ công ty đưa ra thị trường kinh doanh thế nào, thì những kẻ đầu tư và chuyên gia phân tích sẽ kích thích khiến mọi người không ngừng mua. Đừng nghĩ những kẻ đầu tư tài chính nhỏ không nhiều, chính là quá nhiều! Lực lượng kia tuyệt đối so với bất kỳ một kẻ đại tài chính thì thay đổi hoạt động nhanh hơn nhiều. Con người thì luôn nghe theo cảm tính, người càng mua nhiều, giá càng cao, mà giá càng cao người mua lại càng nhiều. Về phần thị trường công ty như thế nào, thực xin lỗi ta cũng không biết (đoạn này nói lên một hiện tượng đầu tư cổ phiếu, mấy con gà đi mua cổ phiếu như đi chơi xổ số, một chút kiến thức cũng không biết, những kẻ này là những kẻ làm giàu cho kẻ khác và khiến thị trường trông có vẻ biến động thất thường)

Nếu có người oán hận không biết phải mua cái gì? Vừa nghe vị này nói chính là cổ manh, một cái thị trường chứng khoán hơn một ngàn chích, hàn vạn chích cổ phiếu. Ai mà biết nó cụ thể là đang làm gì, mọi người chính là mua để trưởng thành tính, tương lai tính.

Theo tình hình chung, thì một đại tập đoàn khi đã xuất hiện tin tức phản đối vì để ổn định cổ giới, ổn định người đầu tư, công ty sẽ đưa ra một loạt tin tức tốt [mặc kệ thật hay giả]. Họ sẽ làm một cuộc họp báo để tiến hành bác bỏ tin đồn như là tin tức sai lệch, tình trạng lương của công ty hảo, cho vài ví dụ, xuất ra vài bản báo cáo tài chính chứng minh, mong muốn tiêu trừ những ảnh hưởng bất minh.

Đáng tiếc kẻ đầu óc luôn sáng tỏ Tần Kinh Thiên lúc này thật sự xảy ra vấn đề, hấn không đưa ra bất cứ một phản ứng thích hợp nào, ngược lại còn tuôn ra tin đồn tình cảm đồng tính luyến ái, để báo chí đưa ảnh

chụp chỉ ra rành mạch Tần Kinh Thiên- đại tổng tài Kinh Thiên tập đoàn ở trước mặt công chúng hôn môi với một người nam nhân. Nam nhân tuy là khuôn mặt mơ hồ nhưng do ngẩng cổ nên hầu kết có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Đại gièm pha của Kinh Thiên, Tần Kinh Thiên là gay!”

“Lão Thử áo liệm hổ, tiểu nam sủng Nhất Phi Trùng Thiên(một cái bay vọt lên trời kiểu như chim tước hóa thành phượng hoàng)! ”

“ Công ty bất hòa, lương giảm, Kinh Thiên tập đoàn sắp sụp đổ”

N các loại tin tức tràn ngập khắp các đầu đề của các bản tin truyền thông, Cổ phần của Kinh Thiên tập đoàn cứ theo đó mà rớt giá, càng ngày càng hướng mức âm.

Những cổ đông của Kinh Thiên tập đoàn công khai gọi điện liên tiếp, điện thoại vừa buông là chuông lại vang lên, một chút cũng không tha. Làm cho những kẻ liên tiếp nhận điện thoại sút đầu mẻ trán, nhân viên phụ trách tài vụ về mặt khẩn trương, cổ phiếu thẳng tắp rơi xuống thật làm người ta kinh sợ. Số lượng bán ra chỉ tăng chứ không giảm, làm cho việc cố gắng nâng cổ phiếu mỗi lần đều hóa thành hư ảo. Cổ phiếu cứ như dê vỡ, nước lũ tràn ra ngàn dặm.

“Kinh Thiên tập đoàn đã muốn xong rồi!” Từng nhân viên đều kinh hô trước một đế quốc khổng lồ cư nhiên nhanh như vậy liên sụp đổ. Mây đen mù sương bao phủ khắp trên dưới Kinh Thiên.

“TMD” Vương Á Nam kích động vung tờ báo trong tay lên “Người ta yêu nam nhân hay nữ nhân quan làm gì?!” hậu quả của việc quá kích động là tờ báo trong tay rơi xuống, thẳng tắp hướng đầu Tần Dũng, cũng may Tần Dũng thân thủ mạnh mẽ, tiếp được hung khí nghênh diện đánh úp lại.

“Đám người này có đầu óc không vậy, người khác nói cái gì liền tin cái đấy, người ta bảo nhảy lầu chẳng lẽ họ cũng nhảy?” Vương đại tiểu thư đã phẫn nộ đến không nhận thức được điều gì, nước miếng bay loạn xạ.

“Người ta cũng không nói sai, Tần Kinh Thiên quả là đồng tính luyện ái a”

“Ai? Là ai ở đằng kia nói vậy!” Mắt bốc hỏa tinh, Vương Á Nam kêu gào “Cả phòng đã ngập hỏa còn có kẻ không biết sống chết”

“Ta...a~” Thật dài âm thanh làm cho Vương Á Nam lập tức á khẩu. Trừ bỏ con sâu lười bị dưỡng béo kia, không có người bình thường nào lại nói lạp trường âm như vậy.

“ Người, Người biết cái rắm!” Khác với lúc trước, lần này Vương Á Nam trầm mặc trong thời gian cực ngắn “ Sau khi một đại tập đoàn phá sản, những cổ đông không chỉ một phần tiền đều không có mà còn lưng mang một đồng nợ nần. Về sau cho người mỗi ngày ăn dưa muối uống hỉ chúc, khiêng đại bao đi làm cu li, bây giờ người muốn sao?” Đối với cái loại người không biết nhân gian đổi khổ là không thể mềm lòng,

nếu không y còn tưởng rằng phá sản là sự kiện hảo ngoạ. Vương Á Nam ngẩng nhìn cái con sâu một chút lo lắng đều không có, hoài nghi chính mình tám phần đã đoán đúng rồi.

Vươn cánh tay thon dài trắng nõ cẩn thận quan sát, Lại Thông cau mày xem kỹ. Đôi tay này trải qua công việc nặng nhất chính là cầm bút viết chữ mà có máy tính thì ngay cả bút cũng không cầm, ăn cơm đã có người uy, quần áo đã có người thay, từ khi theo Tần Kinh Thiên thì đường cũng không phải đi, trực tiếp được ôm lên ôm xuống. Khiêng đại bao? Làm cu li? Hay nói giỡn, đó là việc Lại Thông hẳn có thể làm sao?

Đem đôi tay xinh đẹp của mình giơ lên trước mặt Vương Á Nam lung lay một chút “Tay này khiêng đại bao nổi sao?”

“Không nên” suy nghĩ giống nhau Vương Á Nam không chút do dự trả lời, hai tay này rất khá, ngón tay dài như vậy, làn da trắng như vậy, hoàn mỹ tựa như chạm ngọc. Lại nhìn đến cánh tay chính mình, bởi vì trường kì viết chữ ngón giữa bị chai lại, thường xuyên làm việc nhà, nước rửa đã làm làn da có chút thô ráp, mà hay chịu các loại tiểu thương để lại vài vết sẹo khó coi. Một nữ nhân so với một nam nhân mà như thế, thiên lý ở đâu?!

“Vậy theo ngươi làm sao bây giờ?” Lười biếng thanh âm mang theo sự uể oải của mùa xuân dụ dỗ hỏi.

“Đem đám hỗn đản dám nhìn trộm chúng ta một lưới bắt hết!” Nữ chiến sĩ anh hùng khí phách hiên ngang trả lời.

“Vậy còn chờ gì nữa?” Mùa xuân thời tiết luôn luôn thay đổi, có khi ôn nhu như tình nhân lại có khi dữ dằn như địch nhân, ấm áp thì như tiết trời mùa hè mà gió rét thì lạnh đến tận xương, mà lúc này khó có được thanh âm lộ ra uy nghiêm cùng lãnh khốc làm cho người ta hoài nghi đó có phải thanh âm của Lại Thông không.

Nắm chặt nắm tay, cất bước đi nhanh, nữ tướng quân mặc giáp ra trận. ()

“Cái này gọi là khuyên phục sao?” • • Tần Dũng thở dài, hẳn khuyên can mãi để Vương Á Nam cùng hẳn hướng lão đại đề nghị, nguyên bản còn trông cậy Vương Á Nam có thể thật sự khuyên phục đại tẩu, hy vọng nàng có thể làm cho đại tẩu có thể không ở một bên quấy rối nữa.

Tần Dũng trung thành là trung thành, con người một chút cũng không ngốc, có lẽ là ngoài cuộc thì tính táo trong cuộc thì u mê đi, hẳn tổng cảm thấy mấy sự kiện trước đây đại tẩu thổi lửa theo gió mới làm sự tình không thể văn hồi như bây giờ, cho nên hẳn mới muốn mượn Vương Á Nam kiềm chế đại tẩu, nhưng quả không nghĩ đến loại kết cục này.

Ai! Xem ra hẳn lần này đành (‘, ’) cục cung tận tụy đến chết coi như là xong thôi.

9. Chương 9: Biến Thiên

Nhân tính, cái gì là nhân tính? Chỉ sợ không ai có thể nói rõ ràng đi. Tác gia tối khinh thường nhân loại có thể coi là nghề không, ở trong các tác phẩm của hắn, ngoại tinh nhân (alien) dị chủng, người máy đường như đều so với nhân loại cao cấp hơn, thiện lương hơn. Mà trong [nguyên chấn hiệp], hắn còn làm cho tam đại mỹ nữ của Hải Đường trải qua giải phẫu biến thành bạch tuộc màu tím, thật là có đủ giậm chân giận dữ.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện” Không thể nào khảo cứu, nhưng nhân bản ích kỷ cũng là đạo lý không thể thay đổi được, chẳng qua sự ích kỷ này có cường có nhược, có lớn có bé. Làm cho Kinh Thiên tập đoàn phải trải qua nguy cơ đóng cửa, làm lão đại Tần Kinh Thiên ngày xưa xuất hiện nhược điểm, làm Kinh Thiên tập đoàn nhìn như cường đại không thể đối tứ phân ngũ liệt, thuộc hạ bình thường xem ra cũng có khác nhau.

Vẫn là các cận vệ Tần Trí, Tần Dũng, Tần Song, Tần Toàn, Tần Nghĩa là tử trung phái. Tần Trí từ sau khi trừng phạt Tần Nghĩa liền vô tung vô ảnh (có ai đoán ra là bị trừng phạt như thế nào không?) Không biết có phải là đang tiến hành kháng nghị không tiếng động không nữa. Theo tình huống càng ngày càng nguy hiểm, Tần Song không có nhiều biến hóa, Tần Toàn lại rõ ràng có chút động tác nhỏ, tựa hồ cũng không muốn làm vật hy sinh ngu ngốc của lão đại.

Trong bốn vị quản lý kinh tế, Tần Nghĩa coi như là xong, Tần Nhân là kiên quyết phản đối lão đại, hắn không thể nhìn một tập đoàn cao thấp có hơn mấy vạn người bởi một kẻ vô năng mà cửa nát nhà tan.

[“Uy, cũng không nghiêm trọng đến vậy đi” Vương Á Nam cảm thấy nói như vậy có chút kinh khủng a “Thời đại này rồi, ai cũng biết Trái Đất tự mình chuyển động nào còn tà hồ như vậy (tin vào những điều mù quáng kiểu như vũ trụ quay xung quanh TD)"]

“Từng công nhân viên đều phải kiếm tiền nuôi gia đình, sau lưng mỗi người đều là một ngôi nhà, đằng sau mấy vạn công nhân viên, chính là mấy vạn gia đình. Từng đấy hộ gia đình mất đi trụ cột kinh tế là tình huống như thế nào?” Tần Nhân khí thế bức nhân, miệng đầy đạo lý lớn tiếng chất vấn.

“Ta dựa vào cái gì phải nuôi sống nhiều người vậy?” Lại Thông lại bắt đầu nói ẩu nói tả.

“Vô lương tâm” Tần Nhân đối với con sâu lười nào đó luôn là cười nhạt.

“Ta thấy ngươi là đang luyện tiếu chức vị quản lý đi?” Đối với quở trách của Tần Nhân, Lại Thông vẫn không quan tâm.

“Ngươi, ngươi, ngươi là ngậm máu phun người!” Luôn luôn tuân theo quy củ, bị nhân nghĩa “Quân tử” trời buộc, Tần Nhân bị tức đến mặt đỏ tai hồng.

“ Đường xa mới biết sức ngựa, lâu ngày mới biết lòng dạ kẻ khác” Có lẽ chỉ có thời gian là có tài năng kiểm nghiệm hết thấy]

Tần Trung cùng Tần Thuận không có biểu hiện ra mình đứng ở phe nào. Bọn họ đối với hành vi của lão đại có phê bình kín đáo nhưng cũng không nguyên ý phản đối lão đại của mình. Đây cũng là Tần Kinh Thiên xây dựng ảnh hưởng dưới sự sợ hãi chứ không phải xuất phát từ sự trung thành.

Hết thấy đều để cho thế lực ngoại lai to lớn phân nhượng (định đoạt)-luôn luôn tại thị trường quốc tế uy danh hiển hách Luck tập đoàn. Tập đoàn quốc tế thanh danh hiển hách này giờ đang muốn khai thác thị trường hải ngoại, bọn họ nhìn trúng Kinh Thiên tập đoàn đang trên bờ bấp bênh.

Tuy rằng Kinh Thiên tập đoàn vì thủ lãnh ngu ngốc xuất hiện khó khăn tạm thời nhưng tư chất của nó lại rất tốt, có lượng khách hàng vô cùng lớn, có nhân viên thành thực, thông minh tháo vát, thu mua một tập đoàn như vậy là trăm lợi mà không hại. Chỉ cần hơi chút sửa lại là có thể đem Kinh Thiên tập đoàn khôi phục trở lại thành một bộ máy kiếm tiền, không ai lại bỏ phí cơ hội này. Rất nhiều nhà tư bản hùng hậu khác cũng nhanh tay tranh giành khối thịt béo này, kể đến trước được trước điều này ai cũng có thể hiểu được.

Không ai từng nghĩ rằng Tần Kinh Thiên sẽ thất bại, trong tay cầm 40% cổ phiếu, mặt khác tâm phúc dưới trướng bắt đại kim cương mỗi người đều có 5% cổ phần trên danh nghĩa. Tất cả cộng lại Tần Kinh Thiên phải có đến 80% cổ phần, nhìn phía nào đều là vững như Thái Sơn, nhưng Thái Sơn thật cũng có ngày hồng mất.

29-2 là sinh nhật Lại Thông, sáu lười sinh nhật đương nhiên có đặc biệt một chút, dù sao bốn năm sinh nhật một lần cũng thực phù hợp với yêu cầu của y. Trên tầng cao nhất, Tần Kinh Thiên, Tần Dũng, Vương Á Nam đang hát bài chúc mừng sinh nhật cho kẻ nằm ườn trên ghế sofa, Lại Thông mở miệng chờ mỹ vị bánh ngọt tự động rơi xuống. Cửa “Ba” một tiếng mở ra, bí thư thất kinh đứng một bên, Tần Nhân mang theo một đám người không mời mà đến.

“Tần tiên sinh, mời ngài hiện tại li khai” Ngày thường chỉ có chút phong độ, Tần Nhân giờ phút này lại rất vênh váo tự đắc, kể ngày thường luôn cúi đầu giờ đây khi ngẩng đầu lên ánh mắt lợi hại có vẻ hết sức vô tình.

“Tần Nhân, chú ý thái độ của người” Tần Kinh Thiên cũng không nói gì nhưng Tần Dũng chính là nhện không được “Người đây là ý tứ gì? Người tưởng lấy hạ phạm thượng sao?”

“Lấy hạ phạm thượng?!” Tần Nhân cười có chút hèn mọn hỏi lại “Người này tứ chi phát triển mà suy nghĩ đơn giản thì biết cái gì!”

“Người nói cái gì!” Tần Dũng cũng không chịu nổi loại tức này, không nói hai lời liền rút súng ra, nhưng hắn không nghĩ tới huynh đệ cùng chiến hào với mình là Tần Toàn lại rút súng ra nhắm ngay chính mình.

Hai mắt không dám tin, Tần Dũng trừng lớn mắt nhìn Tần Toàn, không có hỏi ra lời nhưng trong mắt toàn là nghi hoặc ai cũng có thể thấy rõ ràng.

“Ta..ta ta không muốn thành hai bàn tay trắng” mới đầu còn có chút bất an, nhưng sau một hồi liền trở nên đúng lý hợp tình, Tần Toàn tránh đi ánh mắt nhìn chăm chú của Tần Dũng, lớn tiếng nói lên lý do của

chính mình.

“Kinh Thiên tập đoàn đã không còn là của Tần Kinh Thiên nữa” Tần Nhân giống như ngại không khí chưa đủ căng thẳng tiếp tục ném thêm một tràng bom.

“Thúi lắm!” Tần Dũng tức đến không để ý tới lời nói, một mặt quē mùa bại lộ không thể nghi ngờ “Này tuyệt đối không có khả năng”

Cho dù Tần Toàn cùng Tần Nhân cùng ngoại nhân hợp tác, nhiều nhất chỉ có 30% cổ phần công ty như thế nào có thể thay thế lão đại? Đương nhiên cũng từng có người có ý đồ dụ dỗ mình nhưng Tần Dũng lại ngay lập tức thông tri cho lão đại nhưng lão đại căn bản không hề để ý đến làm cho Tần Dũng khóc không ra nước mắt.

“Chúng ta có 55% cổ phần công ty, Tần Kinh Thiên muốn thay đổi cục diện? Trừ phi mặt trời mọc hướng Tây” Tần Nhân có chút dàu dạt đắc ý “Đây là hấn bức ta, ai bảo hấn lấy sản nghiệp chúng ta dốc sức làm ra mang đi lấy lòng một nam sủng!” Nói xong lời cuối cùng Tần Nhân gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Các người, các người là mấy tên vong ân phụ nghĩa!” Mắt thấy đại thế đã mất, Tần Dũng so với kẻ chân chính gặp chuyện là Tần Kinh Thiên còn muốn bi phần hơn “Tần Song, Tần Toàn, lão đại đã cứu mạng các người, các người liền như vậy lấy oán báo ơn?”

“Còn có các người” ngón tay xẹt qua Tần Nhân cùng với Tần Trung, Tần Thuận phía sau “Bất quá là cô nhi ven đường được lão đại thu dưỡng đề bạt mới có ngày hôm nay. Các người chính là như vậy báo đáp ân nhân?”

“Thấy kẻ cuối cùng còn mang theo rất nhiều tay súng-Tần Trí, Tần Dũng đã muốn bi phần quá độ “Người đồ biến thái, nếu không phải có lão đại, người sớm đã bị nhân quả (trả thù, quả báo) người thế nhưng cũng tham gia một chân, các người con mẹ nó tất cả đều là vương bát đản!” Nam nhi có đau cũng không rơi lệ thực ra chỉ là chưa tới chỗ quá thương tâm, lúc này Tần Dũng che ở trước mặt Tần Kinh Thiên thanh âm nghẹn ngào, thân thể lại thẳng tắp. Tám người cư nhiên lại có tận 7 kẻ làm phản thật sự là bất kham mà.

[“Ta không làm phản a” Tần Nghĩa sâu kín nói “Chỉ là bọn hấn đem cổ phần công ty của ta đoạt mất rồi thôi”

“Quý không nói quyền lợi” Mọi người không nhìn đến quý quyền] (đã chết đâu mà chị tác giả chém ác thế còn chém kinh hơn mình edit nữa chứ=. =)

“Đừng nhiều lời vô nghĩa!” Tần Trí không kiên nhẫn đùa nghịch, bắt tay vào làm việc “Đi mau, bằng không ta cũng không cam đoan thời gian dài sẽ có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn đâu”

Lạnh lùng nhìn đám người xung quanh, Tần Dũng đưa lưng về phía Tần Kinh Thiên, trầm thấp nói “Lão đại, người đi trước, ta theo sau” Tần Dũng biết những kẻ này sẽ không bỏ qua cho lão đại, ai chẳng biết Tần Kinh Thiên lợi hại, hấn hiện tại nhất thời mê hoặc, ai có thể đảm bảo sau này khi hấn đã tỉnh táo lại

sẽ không trả thù? Tần Dũng hiểu được nhưng đồng dạng những kẻ nhiều năm làm thủ hạ cũng hiểu được “Trăm thảo trừ căn” (nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc) đạo lý này ai cũng biết. Tần Dũng đối với lũ lang tâm cầu phế này đã không còn chút hy vọng.

Sau chiếc bàn lớn Tần Kinh Thiên cùng Lại Thông đang ngồi, Tần Dũng và Vương Á Nam đứng chắn ở trước mặt, bên cạnh Lại Thông là một vị bảo tiêu thay thế cho Tần Trí, hẳn bất vi sở động đứng đó như không nhìn thấy những chuyện vừa phát sinh. Mà đối diện họ chính là những đồng bọn ngày xưa giờ đã là địch nhân.

“Chậm!” Hai tiếng ‘chậm’ đồng thời được nói ra.

Một lãnh khốc như băng mang theo uy nghiêm nói không nên lời.

Mà một là chế nhạo cùng tiếc hận, nói không hết sự quý dị.

Không đợi cho mọi người phản ứng kịp, tiếng súng đã vang lên.

Đây là tín hiệu, tiếng súng thứ nhất vang lên sau đó viên đạn như mưa hướng tới năm người.

Có lẽ những kẻ phản bội đều nhiều hoặc ít có chút bất an, cách duy nhất để giải trừ loại bất an này chính là làm cho đương sự trở thành xác chết không nói được gì nữa, cùng làm cho bí mật phản bội này vĩnh viễn chìm vào đêm tối. Cho nên mỗi người đều không hẹn mà cùng muốn giết chết lão đại ngay lập tức, diệt trừ hậu họa.

Mọi người đối với ân tình, luôn vong (quên) đặc biệt mau. Mà đối với cừu hận dù bình thường cũng nhớ hết sức rõ ràng, đây là một thói hư tật xấu của nhân loại.

Khói bụi tan hết, năm người kia vẫn không nhúc nhích, ngồi vô cùng vững chắc, đứng không chút sụt mẻ, một đạo kính trong suốt đã chắn hết thấy thương tổn.

.....

Phi cơ nổ vang, Tần Kinh Thiên bình tĩnh ôm lấy tình nhân lười đang đánh một cái ngáp lớn chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, cùng ba người còn lại đi hướng khác nhau.

(đoạn này chắc là họ chuẩn bị bằng phi cơ, mấy kẻ phản bội bị xử thảm lắm nên tác giả lười viết chăng?)

.....

Sau 3 tháng 5 ngày, tràng huyết tinh phản bội trước kia giống như chưa từng phát sinh. Không chỉ trong

hôn nhân mà ngay cả trong thương trường cũng chỉ nghe người mới cười chứ không ai thấy kẻ cũ khóc. Không ai quan tâm đến kẻ bị đuổi xuống đài nào đó, họ chỉ thích quan tâm đến tân nhiệm chủ tịch của Kinh Thiên tập đoàn- Luck đại tổng tài sẽ mang tới những gì.

Nhóm công nhân viên là muốn biết có giảm biên chế không, phúc lợi có tăng không, trung tầng là quan tâm địa vị có bảo toàn được không, cao tầng là quyền lực có bị suy yếu hay không. Không ai quan tâm đến đế vương nghèo túng của Kinh Thiên tập đoàn- Tần Kinh Thiên hiện tại như thế nào. Hẳn trong tay có 40% cổ phần có phải hay không cũng bị đoạt mất rồi. Đây là sự thật tiểu viên chức quản không được mà đại viên chức là không buồn để ý.

Đúng 10h, tại hội trường tuyên bố tin tức vô cùng náo nhiệt. Vị Pod tiên sinh vạn người chú ý mỉm cười tuyên bố Kinh Thiên tập đoàn chính thức sát nhập vào Luck tập đoàn. Tóc vàng mắt xanh Pod tiên sinh anh tuấn dị thường, được giới truyền thông xưng là “thần Apollo”. Thực chất hẳn người da trắng thuần chủng, tóc vàng rực rỡ, cái mũi cao thẳng, đôi mắt xanh lam, là huyết thống da trắng thuần khiết thế giới hiếm có. Sinh ra đã có khí chất cao quý, càng tăng thêm phụ trợ khiến hẳn không chê vào đâu được. Nếu đưa kẻ quân tử Tần Nhân ra so sánh liền có vẻ có chút hẹp hòi, dù cố gắng thế nào cũng không có được khí chất của huyết thống quý tộc xưa.

“Pod tiên sinh, xin hỏi kế hoạch tiếp theo của ngài là gì? Ngài sẽ mở rộng Kinh Thiên tập đoàn nghiệp vụ sao?” phóng viên báo tài chính và kinh tế làm hết phận sự đặt câu hỏi.

Mỉm cười làm cho khuôn mặt của nữ phóng viên đã hỏi kia tại nụ cười sáng lạn mà đỏ bừng “ Kế hoạch tiếp theo” Cố ý thừa nước đục thả câu trầm ngâm một chút, gia tăng hiệu quả hí kịch “Này hãy nghe tổng tài của chúng ta”

“Cái gì?!” Hiện trường một mảnh ồ lên “Ngài không phải tổng tài sao?”

Vô tội chớp chớp đôi mắt Đặc Đức vô cùng thiên chân (ngây thơ.=) nói “ Ta là tổng tài nha! Ta là tổng tài bộ phận Châu Á, nhưng trên ta còn có tổng tài của tổng công ty và chủ tịch a” Đô đô đôi môi hồng nhuận, lấy một loại động tác ngây thơ không phù hợp tuổi để gia tăng hí kịch. Thật sự là đập hư hình tượng ông trời hảo hảo ban cho mà “Bọn họ chẳng lẽ không biết xã hội hiện đại đã đầy đường quản lý, đến mức một khối gạch cũng tạo nên một cái tổng tài sao?” Đặc Đức thật cao hứng hiệu quả mình tạo ra, nhìn cả sân một đám người đang kinh ngạc. Vì hành động cao siêu của mình mà vô cùng đắc ý, gần như kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

[“Uy, người cũng không phải diễn viên, để ý hành động làm gì. Đừng quên người là một doanh nhân, một cái tri thức, có tài có thể thay đổi tình hình tài chính” Mặc Khách thật sự không hiểu nổi cái kẻ chôn dưới một đồng tiền, suốt ngày quản lý tài chính lại không vì mục tiêu là doanh thu mà lấy việc lừa gạt kẻ khác làm vui, quan điểm kiểu gì a?

“Cả ngày chỉ biết tiền a, tiền a?” Đặc Đức liếc một cái xem thường, chỉ riêng việc hẳn anh tuấn như thần Apollo thì xem thường cũng được người yêu “Rất tục tũn!”

“Người con mẹ nó không tục tũn?!” Vẫn là Vương Á Nam đủ nghĩa khí, lập tức vì tác giả minh oan “ Một kẻ chưa bao giờ thiếu tiền với một kẻ vất vả kiếm tiền, người không biết là đứng nói chuyện cũng đau thắt

lưng sao?” Vương Á Nam châm chọc kẻ muốn tiền có tiền, muốn dung mạo có dung mạo.

Kẻ này so với người khác thật sự tức chết người, chỉ bằng dung mạo của Đặc Đức cho dù không điểm thạch thành kim bản sự (chả làm được việc gì) làm Ngưu Lang (money boy a) cũng là đầu bài.

“Đứng nói chuyện đương nhiên thắt lưng không đau” Đặc Đức khó hiểu phản bác, nói xong còn lắc lắc thắt lưng gầy của mình tự chứng minh.

“Mỹ nữ người là tóc ngắn thì kiến thức nông cạn rồi” Đào dật đặc ý vênh vang nói ra một câu chỉ tốt ở bề ngoài thành ngữ.

Nhìn về phía Vương Á Nam cười đến như ánh mặt trời.

Đặc Đức mặc danh kì diệu nhìn Vương Á Nam thật sự không rõ sao trên thế giới này lại có nữ nhân không thích nghe ca ngợi, không kêu mỹ nữ chẳng lẽ muốn kêu xấu nữ?]

Có Đặc Đức anh tuấn làm đệm lót, Luck đại tổng tài cùng chủ tịch càng có vẻ thần bí khó lường, sự quan tâm của mọi người bị đề cao, đều muốn nhìn xem nam nhân được thể nhân coi như “Thần Tài” chân chính của Luck tập đoàn rốt cuộc là bộ dạng gì.

Một nam nhân cao lớn lạnh lùng chậm rãi từ bên ngoài đi vào, cảm giác áp bách mãnh liệt làm không khí trở nên loãng, mọi người kim lòng không đậu mà nín thở trầm mặc. Không ai dám phát ra tiếng nào, mỗi người trong lòng đều phát ra những dấu chấm hỏi thật lớn.

Mà nam nhân này cũng không phải ai xa lạ, đúng vậy, đó là người bọn họ phi thường quen thuộc. Đây chính là kẻ bị thân tín của chính mình phản bội Tần Kinh Thiên, hấn cư nhiên nhanh chóng như vậy trở thành đại tổng tài của Luck tập đoàn, đây là cái chuyện gì xảy ra a???

Đặc Đức thấy một mình Tần Kinh Thiên cũng không khỏi có chút giật mình, bất quá khác với kinh ngạc của mọi người chính là không gặp được sự phụ.

“Chủ tịch đâu?”

Trong mắt hiện lên một tia sủng nịch cùng bất đắc dĩ, Tần Kinh Thiên khí thế cường ngạnh hiện ra ôn nhu thần nhiên.

“Lại lười động” Đặc Đức hiểu rõ nói “ Ngay cả một tay bày ra đại kết cục cũng không chịu nhìn một cái?” Cả một màn này thế nhưng chính là con sâu lười kia bày ra trong một tháng còn tưởng y sẽ tự thân nhìn xem kết cục cơ.

Trên mặt lộ ra chút ửng đỏ, ho khan một tiếng, Tần Kinh Thiên quay mặt hướng các vị phóng viên đang

chờ mong.

Ở trong nháy mắt quay đầu này, Đặc Đức nhìn thấy rõ ràng một dấu răng cắn ở trên cổ Tần Kinh Thiên, không khỏi cười rộ lên, cười đến tựa như một con hổ ly giáo hoạt.

“Chủ tịch lưỡi thân ái, lần này ngươi tính sai”=)))))))))))))

10. Chương 10: Tính Sai

Một người có được cuộc sống như Lại Thông tuyệt đối là trời cao ban ân cùng bất công. Đầu tiên trời cao ban cho y một đôi cha mẹ cần lao. Nguyên nhân vì cha mẹ rất chịu khó tựa như đôi ong mật chăm chỉ đem mọi việc lớn nhỏ trong nhà làm đến thỏa đáng mới tạo ra một con sâu lưỡi tứ chi không dùng đến như Lại Thông Lại Thông mỗi ngày áo sơ mi đến tận tay, cơm chỉ việc há mồm. Hồi nhỏ cũng từng có lúc y vì thế mà khó chịu. Đường như là lúc ấy bốn tuổi ở nhà trẻ nghe a di (dì, ý chỉ cô trông trẻ) có giọng nói cực êm tai kể chuyện xưa “hoa Mã Lan”

, trong đó Tiểu Lan chăm chỉ chịu khó vô cùng được mọi người yêu mến mà Đại Lan lưỡi biếng chỉ khiến người chán ghét. Còn chưa tiếp nhận thị phi Lại Thông ngây ngô tin tưởng, y về nhà liền chuẩn bị thay đổi trở thành một người được bạn bè yêu thương, quý mến. Đáng tiếc sau khi y đập vỡ vụn hai cái bát, quét nhà khiến đồ đạc trong các phòng đều trở thành đồ bỏ, làm quần áo ngâm trong chậu biến thành đủ loại màu sắc, y bị cha mẹ nghiêm cấm có ý đồ làm bất cứ thứ gì. Mà sau 3h lễ 6’ làm một kẻ chăm chỉ, Lại Thông quyết định y vẫn nên là sâu lưỡi thôi, Lại gia cũng không cần thêm kẻ chăm chỉ chịu khó nào nữa. Nếu Lại cha Lại mẹ mà biết việc này tạo thành nguyên nhân dưỡng thành một con sâu lưỡi đến không thể lưỡi hơn được nữa không biết họ có hối hận đến đấm ngực không? Mà hậu quả nghiêm trọng hơn cả nữa là Lại Thông không còn tin vào những đạo lý mà lão sư (thầy cô giáo) nói nữa, y, Lại Thông không vì chăm chỉ chịu khó mà được người thương, ngược lại vì lưỡi mà nhận được quan tâm săn sóc, chẳng phải là thuyết minh xác thực lời lão sư nói là không đúng? Lưỡi không có nghĩa là ngu ngốc, ít nhất trên người Lại Thông là như vậy. Hoàn toàn tương phản với biểu hiện bên ngoài, Lại Thông thông minh một cách đáng sợ. Vì không muốn bản thân phải chịu chút mệt mỏi nào, Lại Thông luôn vắt hết óc, cân nhắc lợi dụng hết tài nguyên có thể lợi dụng làm cho y có thể bớt đi từng bước, nói ít được từng câu, đỡ phải huy chút thủ (tay), cho nên bên người Lại Thông đều là những kẻ chịu khó. “Không chịu khó cũng sẽ bị huấn luyện ra thật sự chịu khó”

Trần đầy linh hội Vương Á Nam cảm khái nói. “Đúng vậy, đúng vậy”

xoa bóp bả vai đau nhức do bị khối công việc nặng nề đè ép không chút hình tượng Đặc Đức chạy nhanh tới hát đệm (góp lời) Hấn rốt cục thành công trốn khỏi sự nghiệp khổng lồ của gia đình, không chút lương tâm ném cho đồng bào đệ đệ duy nhất (song sinh á) vốn tưởng rằng từ nay cuộc sống tự do khoái hoạt đã ở ngay trước mắt, ai ngờ không cẩn thận lại bị Lại Thông lừa gạt, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào hết sức xua đuổi. Nhớ tới đây Đặc Đức không khỏi một phen khóc lóc chua xót. “Khổ...a!!!!!!”

Đặc Đức ngâm dài thanh âm, vườn Lan Hoa Chỉ, quả là một đoạn làn điệu cao hoa đán, không có biện pháp, hấn thích chính là kinh kịch. (quái nhân=.

=) Phủi phủi da gà đang nổi lên khắp người, Tần Dũng đối với những người bên cạnh đại tẩu (chị dâu) thật sự không nuốt nổi, dường như không có ai là nhân loại bình thường hết (UFO???) May mắn thoát khỏi vây khốn, may mắn được nắm quyền chưởng quản to lớn, may mắn chuyển từ Kinh Thiên tập đoàn thành tập đoàn Luck, Tần Dũng đến bây giờ vẫn không hiểu ra làm sao. Bất quá cuối cùng hắn cũng hiểu được cái con sâu lười vẫn như cũ ngủ đến tối trời trong phòng kia không phải là một nam nhân đơn giản (anh có ngốc quá không vậy? boss của anh biết từ lâu ơy ~[--]) Nhìn thoáng qua Tần Trí đang ôm Tần Nghĩa, Tần Dũng ôm một bụng dấu chấm hỏi thực chờ mong hắn giải đáp. Đáng tiếc công sức chờ mong cả nửa ngày, Tần Trí chính là chỉ hứng thú với Tần Nghĩa đang ở trong lòng, sờ sờ lông mi, xoa bóp cái mũi, nhả lỗ tai, hôn nhẹ. Trời ạ! Thật đúng là gần đèn thì rạng, gần mực thì đen. Tần Dũng lần đầu phát hiện huynh đệ mình cũng kì lạ như vậy, âm ngoan Tần Trí vs thẳng tính Tần Nghĩa, nhanh chóng chuyển rời ánh mắt, hắn còn muốn bảo trì tâm trí thanh tỉnh (cứ cố lên, cố đến lúc anh gặp công hoặc thụ của anh là hết cố được luôn 3=|||||) Khác phái thì hấp dẫn lẫn nhau không phải chỉ nam nhân cùng nữ nhân mà là tính cách con người, những sinh vật hắc ám thì khát vọng ánh mặt trời, những kẻ nôn nóng thì lại chú ý những người chậm chạp, nhân loại đối với những thứ bất đồng với mình vĩnh viễn tồn tại một thứ tính thú nòng hậu. Nên một kẻ trầm mặc ít nói, âm ngoan thủ lạt Tần Trí đối với người có chuyện luôn nói thẳng, cảm xúc vĩnh viễn trực tiếp sáng khoái Tần Nghĩa sinh ra phi thường có hứng thú. Bởi vậy trí lực không bằng người, thể lực không bằng người Tần Nghĩa đành phải ủy ủy khuất khuất nằm phía dưới kẻ kia. Nhân thiện bị nhân khi (người tốt dễ bị khi dễ a) quả là cổ ngôn nổi danh. Trong bụng một bầu nghi vấn cảm giác thật sự không tốt, quả là trên thế giới này tối dễ bán là tiểu thuyết trinh thám, tính tò mò của nhân loại là vĩnh viễn không có chừng mực. Tần Dũng mắt thấy không thể trông cậy vào huynh đệ ngày xưa nữa, đành phải đem ánh mắt chuyển hướng sang hai người kia. Ánh mắt nhìn thoáng qua cái kẻ đang cười sáng lạn như Apollo 13 hào. Apollo (thần mặt trời) là danh xưng giới truyền thông đặt, còn 13 là Tần Dũng cứng rắn thêm vào. Tần Dũng cảm thấy Đặc Đức tam tam bát bát, rất là 13 (ta ứ hiểu câu này). Quên đi! Ánh mắt lại hướng về phía Vương Á Nam. “Bọn họ không có phản bội lão đại”

đây là một câu trần thuật, cho dù lúc đầu không hiểu được thì giờ hắn cũng biết rõ Tần Trí trung thành. “Đương nhiên không!”

Vương Á Nam gật đầu như cái trống bỏi “Tần Trí là quản lý do sâu lười biểu ca lựa chọn mà Tần Nghĩa là mồi (.) I’m skock!) Tần Dũng đã hiểu được Tần Trí là kẻ bị kéo vào cái kế hoạch này mà mấu chốt tha hắn xuống nước là Tần Nghĩa, nhưng hắn vẫn không hiểu rõ toàn bộ ngọn nguồn sự kiện. Ánh mắt phát sáng, Vương Á Nam rất lương tâm giải thích cho kẻ hi hữu giống nhân loại “Lại cha mẹ tuổi tác đã lớn không thể tiếp tục bởi sâu lười biểu ca nữa, ta thì còn muốn lập gia đình”

Nói tới đây có chút thâm ý khác nhìn Tần Dũng liếc mắt một cái, Tần Dũng cảm thấy có chút chíp bông ^ ^ dường như chính mình là cá đã cắn câu, bị nhân tính kế. (tế ra là anh bị chấm rồi à .) “Sâu lười biểu ca chính là tìm kẻ sẽ bồi y cả đời”

“Là hầu hạ cả đời chứ”

Tần Dũng thay lão đại của mình bị ai, cả đời lão đại coi như xong. Kì quái nhìn Tần Dũng liếc mắt một cái “Chẳng lẽ hắn không biết cơ hội này là do Tần lão đại tích cực tranh thủ mà có được?”

Không có thực lực cùng mị lực muốn được sâu lười biểu ca lựa chọn là không dễ dàng, đừng quên so với Tần lão đại, sâu lười biểu ca còn muốn nhiều tiền hơn (.) thâm tàng bất lộ a) “Huống hồ sâu lười biểu ca bất quá chỉ là lười chút thôi”

(chút á (. (_) .) “Thực sự chỉ là một chút sao?”

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn, Vương Á Nam rụt lui cổ. Được rồi, nàng thừa nhận, không phải một chút mà là thực lưỡi thực lưỡi. “Nhưng này cũng là Tần lão đại tự nguyện nha!”

Vương Á Nam đúng lý hợp tình ưỡn ngực nói, căn cứ vào không có đúng sai chỉ có tối cao nguyên tắc, bang chúng Vương Á Nam nói đến đối tượng chứ không phân chia quan hệ. “Ý người nói rằng hết thấy đều xuất phát từ ý tứ của lão đại?”

Tần Dũng không thể không vì những kẻ trên dưới Kinh Thiên tập đoàn cảm thấy bị ai, chúng ta làm thủ hạ thật quá ư bất hạnh, như thế nào lại dưới trướng một lão đại như vậy “Đương nhiên”

Vương Á Nam không hiểu Tần Dũng có gì không hài lòng, cánh rừng lớn chim gì chả có, Kinh Thiên tập đoàn lớn như vậy, công ty sao có khả năng không có sâu hại? Mượn trí tuệ của sâu lưỡi biểu ca để một lần nữa chấn chỉnh lại cả tập đoàn, Tần Kinh Thiên quả là khôn khéo làm người ta giật mình. “Bất quá cuối cùng Kinh Thiên tập đoàn vẫn là bị Luck thâm tóm, Tần Kinh Thiên cũng chỉ còn vị trí tổng tài, có thể hấn đã tính sai”

Vương Á Nam đoán Tần Kinh Thiên không ngờ sâu lưỡi biểu ca không chỉ là một tác gia bình thường mà còn là chủ tịch tập đoàn Luck. “Tính sai”

thừa nhận công kích không biết mệt mỏi từ phía sau. Lại Thông trong lúc rên rỉ thở dốc hiện lên một ý niệm trong đầu. Kể luôn luôn thông minh hơn người như y lại bị lừa! “Người!”

ý đồ xoay người lại chất vấn cái nam nhân tính dục hưng phấn không thôi kia, Tần Kinh Thiên một cái sát nhập tiến thẳng vào trong cơ thể y, hơn nữa cái móng kiệt lực vận vẹo khiến hấn tiến càng sâu, một loạt động tác kịch liệt này làm cho mọi cố gắng của Lại Thông trở thành hư ảo, thân mình bị đâm về phía trước lại lần nữa nằm úp sấp trên giường. Tần Kinh Thiên ôm lấy thân thể Lại Thông, chìm đắm trừu quất trong thiên đường ấm áp, hấn có thừa thời gian để cùng với bảo bối tưởng nhớ nhiều năm hảo hảo thân thiết thân thiết. Trước kia đều là ngày ngày giao tranh, khốn khổ không chút khoái hoạt, hấn cố tạo ra một bầu trời riêng để kiến tạo một đế quốc vững chắc, làm cho mọi người tôn kính giờ thì chỉ cần an hưởng chờ hiến cống. Dục vọng bốc lên, không đủ, còn chưa đủ! Tần Kinh Thiên tăng nhanh tốc độ, động tác càng ngày càng mạnh, dững đạo lâu ngày hoan ái phát ra tiếng *** đăng. Thân thể phát ra thanh âm mị sắc khiến cả phòng sắc xuân phơi phới. Xâm nhập lại tái xâm nhập, Tần Kinh Thiên hận không thể hoàn toàn tiến nhập vào cơ thể Lại Thông, luôn cảm thấy hai người khoảng cách còn chưa đủ gần, dục vọng nhiều năm tích tụ uy lực quả không thể coi khinh. Đủ! Đủ! Đã mệt đến nhần mạo kim tinh (lóa mắt), miệng khô lưỡi khô Lại Thông ngay cả tiếng rên rỉ đều không phát nổi nữa. Đó không phải là người, căn bản là đầu *** thú! Y mới đầu thực vừa lòng, Tần Kinh Thiên năng lực và tinh lực đều rất quan trọng, dùng một lần lên giường trong 7 ngày làm đại giới, đối lấy một kẻ tình nhân ôn nhu sủng ái mình cùng toàn bộ nhân tài quản lý tập đoàn thật sự có lỗi, nhưng là hiện tại, y mệt! Bảy ngày một lần biến thành một ngày bảy lần, Lại Thông ngồi phịch ở trên giường, toàn thân xương cốt đều hướng y kháng nghị hành vi đối đãi bất nhân, phía trước nam tính đã muốn đạn tận lương tuyệt (không bắn được nữa) cao trào không phun ra được tinh hoa. Gặp tai họa nặng nhất là tiểu huyết và thất lưng đã muốn mất đi tri giác, thuần túy xuất phát từ phản xạ có điều kiện mà co rút vận vẹo. Y từ khi nào chịu sự đối đãi tàn khốc như vậy, y muốn phản kích. “Ta muốn hồi ước, ta muốn hồi ước”

môi Lại Thông khô héo hé ra hợp lại không tiếng động phát ra lời than thở. Y muốn là năng lực Tần Kinh Thiên quản lý kinh doanh tập đoàn Luck chứ không muốn chính mình thừa nhận nam nhân tràn đầy tình lực hù chết người kia. Y vận động cả đời cũng chưa bằng hai ngày qua, y thật sự sẽ bị nam nhân này thao chết mất. Nín thở gia tốc, Tần Kinh Thiên khấp trụ hai cánh móng co dãn mười phần của Lại Thông tiến hành đợt công kích cuối cùng, bị bài sơn đào hải (dời núi lấp biển, ý là rất mạnh) dực vọng kích thích đến nghiêng rầm nghiêng lợ, càng làm cho cảm giác áp bách tăng mạnh. Ngày X, tháng Y, năm Z, nam tử họ Lại chết bởi trên giường làm lụng quá độ, lao lực mà chết=)))))))))) Vì không muốn chết theo kiểu khuất nhục, trên mộ mình viết xuống loại cười đến rụng răng này, Lại Thông ở một khắc cuối cùng tiến vào hắc ám, nhấn chuông điện thoại. Chê cười, trong hai người, y mới là kẻ tuyên bố mệnh lệnh, y mới là kẻ có quyền, y là chủ tịch tập đoàn Luck, nằm phía dưới kẻ kia chỉ vì y lười vận động mà thôi, nhưng chịu tội loại này y tuyệt không chấp nhận!!!!!!!! “Người không nghĩ sâu lười biểu ca giống như cô bé lọ lem, mà là sư tử dũng mãnh lười biếng đi?”

ở phòng khách, Vương Á Nam vẻ mặt buồn cười nhìn Tần Dũng. Đám người ở Kinh Thiên tập đoàn thật là ngu xuẩn, thật sự cho biểu ca là nam sủng? Vương Á Nam nâng từ đầu đến chân không thấy biểu ca có chỗ nào tư chất của nam sủng cả. Phải biết là nam sủng là hầu hạ kẻ khác mà sâu lười biểu ca toàn thân không có tí xú nào năng lực hầu hạ kẻ khác. “Những kẻ vọng tưởng phân chén canh (mấy kẻ muốn phân chia Kinh Thiên tập đoàn á) lúc này thực thảm đi?”

Vương Á Nam khinh thường những kẻ phản bội bất luận vì nguyên nhân gì. Phản bội chính là phản bội, ở tình huống nào thì kết quả cũng không sai biệt lắm vẫn là cấp đương sự tạo thành thương tổn giống nhau. “Thực thảm”

Bất đồng với Vương Á Nam không biết kết cục thật của những người đó, Tần Dũng biết huynh đệ ngày xưa kết cục như thế nào đánh một cái lạnh run. Bọn họ theo lão đại nhiều năm như vậy, vì cái gì còn nhìn không ra con người lão đại sống như thế nào đây? Kết cục của bọn họ không thể dùng từ thảm để hình dung. “Bọn họ tính sai”

Vương Á Nam nhẹ nhàng băng quơ nói, năng cũng không đồng tình những người đó, bất quá năng nghĩ đến họ sinh hoạt dưới ánh mặt trời giờ đã hoàn toàn mất đi quyền thế cùng địa vị. “Đúng vậy”

Tần Dũng gật đầu. “Tần lão đại cũng tính sai”

Vương Á Nam nhìn về phía Tần Dũng. Không đợi Tần Dũng trả lời, Đặc Đức cùng Vương Á Nam điện thoại bên hông chấn động, họ đồng thời nhảy lên, nhìn chăm chăm phía cửa phòng. Đây vẫn là lần đầu tiên Lại Thông gọi bọn họ. Lúc trước Lại Thông không muốn dùng tới điện thoại, y luôn cho rằng bằng trí tuệ của mình tuyệt không có nan đề nào không giải quyết được, hiện tại lại là chuyện gì?! Đáng tiếc có người so với động tác của họ nhanh hơn, Tần Dũng, Tần Trí, Tần Nghĩa ba người đã muốn chặn lại Đặc Đức cùng Vương Á Nam “Tránh ra!”

Năm người giằng co hoàn toàn không còn vẻ chuyện trò vui vẻ vừa rồi, thế cục chuyển biến đột ngột, không khí giương cung bạt kiếm, không có biện pháp, các vị này đều vì chủ a Cao trào qua đi, cả người thấm ướt mồ hôi Tần Kinh Thiên không có chút ứ rữ, cũng không rời khỏi cơ thể Lại Thông, hần chỉ nhẹ nhàng đem Lại Thông cuốn lại, chỉ bấy nhiêu động tác lại làm cho dực vọng của hần sống lại, lửa nóng ở trong thiên đường (:”

>) lại trưởng đại, nóng lòng muốn tiếp. “Lại đến một lần”

— Tề bào trong cơ thể kêu la tiến về phía trước, Tần Kinh Thiên bắt đắc dĩ thở dài “Đừng trách ta, tiểu sâu lưỡi, ta cũng không có biện pháp”

cúi đầu nói với Lại Thông đã mê man, Tần Kinh Thiên chuẩn bị tái ăn một lần xong sẽ không ăn nữa. [“Lão huynh còn ăn!? Thực sẽ chết người đấy!”

Mặc Khách thật sự không đành lòng để sâu lưỡi kia chết khó coi như vậy “Tái ăn liền là lần thứ tám O o người chết rồi người sẽ không ăn được nữa đâu”

Một họng sủng ở ngay trước mi tâm Mặc Khách “Thỉnh ngài ăn, ăn hết mình”

. Mặc Khách cười nói “Dù sao đau không phải ta, mệt cũng không phải ta”

(>_)Nhìn đôi mắt đen của Lại Thông, Mặc Khách cúi đầu bí ai “Người đã thích giường như vậy thôi thì chết trên giường cũng không sai a”

^.

^ “Thích giường không có nghĩa thích chết ở trên giường”

Lười nói chuyện Lại Thông khó có được một hơi nói một câu hoàn chỉnh như vậy “ Mau nghĩ biện pháp làm cho ta xoay người”

“Ta tốt xấu gì cũng là Luck tổng tài, hẳn là nên có bên người một đội cảnh vệ chứ, đúng không?”

Lại Thông vẻ mặt chờ mong hỏi, ánh mắt lờ lờ phát sáng. “Người là một thương nhân làm ăn chính quy, mặc dù có tài năng tài chính, nhưng đạo cao một thước, ma cao một trượng (ta google rồi đấy bạn nào muốn rõ nghĩa thì cứ xem đại ý là cái ác luôn lấn át cái tốt nhưng cuối cùng cái tốt vẫn thắng) đạo lý này người hẳn là nên biết đi”

Nói xong Mặc Khách còn âm hiểm cười...]}:=) “Phanh”

Một tiếng đập mạnh vang lên do Vương Á Nam sốt ruột muốn cứu người mà ném ghế dựa vào cánh cửa. Vẫn còn lưu luyến ôm lấy Lại Thông, thuận tay nắm lấy chân, đem hạ thể tương liên của hai người che đi, Tần Kinh Thiên ngồi trên giường đối mặt với cửa phòng ngủ đang rộng mở. Năm người đang giằng co bị dọa chạy trốn chết, sau khi khói bụi tan hết, năm người mới nơm nớp lo sợ nhìn về hướng giường lớn. Lỡ tai được bịt lại, Lại Thông đã mượn cơ hội chìm vào giấc ngủ, về phần điện thoại thì tính sau, đợi y ăn ngon ngủ kĩ rồi nói, đương nhiên y không biết lần này y đã tính sai. “Có chuyện gì?”

Nhìn một đám đang run như cây sậy, nam nhân muốn tìm bắt mãi về mặt âm trầm. Vốn đã nghiêm khắc giờ càng như tu la chuyển thể, nhiệt độ xung quanh lạnh xuống mấy độ. “Người...đem, đem sâu lười biểu ca làm gì rồi?”

Vẫn là Vương Á Nam đủ nghĩa khí, thu hết gan hỏi ra vấn đề, trong lòng thì đang buồn bực, chúng ta là tập đoàn Luck, chúng ta là chủ, bọn họ là tử, chúng ta vì cái gì lại sợ hấn đây? Đặc Đức nheo lại ánh mắt, nụ cười như ánh mặt trời sáng lạn cũng biến mất, kinh nghiệm phong phú cùng nhiều năm trực giác nói cho hấn biết tên nam nhân này không như hấn nghĩ, cũng không phải kẻ hấn nhìn thấy ở hội trường. Đây là một kẻ mà đứng trước mặt bất luận kẻ nào cũng tuyệt đối là lão đại. Xem ra Lại Thông thông minh thế lần này cũng bị lừa. “Đừng quên các người hiện tại là công ty con của Luck”

Sự ngạo mạn trong lời nói của Vương Á Nam không có lấy một chút khí thế, không có biện pháp, năng sợ a () “Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, Tần Kinh Thiên cũng không có trả lời Vương Á Nam, chính là dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn nàng, “Lần-sau-không-cho-người-đến-gần-y”

Ánh mắt nhìn về phía Tần Dũng rồi lại nhìn Vương Á Nam, Đặc Đức “Ba thước”

“Nếu không, giết”

“Gọi người thu thập một chút”

Nói xong đỉnh đặc ôm Lại Thông nằm xuống. Lần này đầu đầy dấu chấm hỏi đối thành Vương Á Nam cùng Đặc Đức. Tần Dũng mỉm cười làm Vương Á Nam và Đặc Đức hoảng sợ, ánh mắt giao hoạt không giống nam nhân ngu trung trong ấn tượng của bọn họ, những người này xảy ra chuyện gì a? Điều học qua Xuyên kịch biến sắc mặt sao? “Các người về sau cách xa [Có] ba thước, tiến vào trong vòng ba thước sẽ bị giết”

Tần Dũng hảo tâm tiến hành công tác giải thích. “Nhớ kĩ, hấn là [Vô]”

Giơ tay làm cái thủ thế tức chỉ Tần Kinh Thiên, lại làm thêm một cái ả bộ đáng đại biểu Lại Thông “Hấn là [Có], [Vô], [Có]”

nói đến cách xưng hô tựa như quân Nazi nhất tới nguyên thủ với vẻ mặt tôn kính chỉ kém không kêu một tiếng “Cáp Hitler”

“Kinh Thiên tập đoàn bất quá chỉ là một món đồ chơi, Luck tập đoàn chính là một con búp bê vải”

Tần Dũng dùng khẩu khí khinh miệt làm cho người ta phải húp một ngụm lạnh khí. Hai mặt nhìn nhau, Vương Á Nam và Đặc Đức không hện mà cùng ở trong lòng cầu nguyện “Sâu lười, mau tỉnh lại, đại thể không ổn, tính sai hảo sự giống chúng ta rồi”

“Con, người không thể cứ lười như vậy được, nếu cứ tiếp tục lười như vậy người không sớm thì muộn sẽ gặp chuyện không may, đến lúc đó dù có hối tiếc cũng không kịp”

Lại Thông rất ít khi nằm mơ lại mơ thấy cha mẹ ân cần dạy dỗ. “Ta thực thông minh”

Tiểu Lại Thông tự tin tràn đầy “ Tuyệt không xảy ra vấn đề gì”

..... “Nguyên lai người kêu là sâu lười a”

một thanh âm lạnh như băng trên tức “Nhớ kĩ, ta là vô người là vô có, Người là thứ vô có được duy nhất”

..... “Biểu ca, người tính sai”

..... Những cảnh trong mơ không ngừng xâm nhập làm cho Lại Thông giấc ngủ bất an nhẹ chấn động, y như thế nào có khả năng tính sai, y hẳn là không bỏ sót thứ gì chứ. ~Hoàn~ P/s: đôi lời của editor Mỗi chương ta làm mất tận 2h30’ lại không dùng được raw nhiều đoạn đọc muốn điên cái đầu. Tác giả mà đọc được bản edit này chắc tìm tới tận cửa nhà ta ném trứng thối quá. Có nhiều đoạn ta thay đổi theo văn phong+ý hiểu của mình không sát nguyên tác tạo nào Hoàn thì cứ hoàn cho đẹp thôi chứ cũng không hài lòng lắm. Bạn nào thấy không đúng thì chỉ hộ mà muốn edit một bản sát gốc hơn thì càng tốt. Làm đến tận chương này thì vẫn thấy bó tay với cặp này, bất ngờ cho đến những phút cuối cùng. Hài hước+hơi bựa+cẩu huyết+....

11. Chương 11: Pn1: Bìa Đặt

Thế theo nguyện vọng của các nàng mà cũng là để giải oan cho anh công, ta quyết định làm phiên ngoại này còn hai cái khác thì cứ từ từ tính tiếp nha ()/

Đôi môi anh đào màu đỏ của nữ nhân giờ tái nhợt, hai mắt xinh đẹp trắng dã hướng về phía trước, gáy ngọc duyên dáng thon dài bị một bàn tay nam nhân gắt gao kháp trụ, vẻ mặt cầu xin trông động lòng người, mặc dù sắp mất đi sinh mệnh vẫn là hoa dung xinh đẹp đã động lòng người, đáng tiếc hung thủ lại không có lương tâm.

Tần Kinh Thiên nắm chặt tay mình, trong tay là nữ nhân hắn từng hôn môi qua nhưng giờ khắc này cũng không dậy nổi một chút thương hại nào của hắn, kẻ thứ 99 cũng là kẻ cuối cùng.

Nữ nhân cuối cùng thở một hơi cuối cùng, vẫn duy trì dáng vẻ tao nhã mê hồn như cũ nhưng giờ cũng chỉ còn là cái xác không hồn.

Chậm rãi chà lau hai tay, sau đó sát thủ đem chiếc khăn lụa trắng ném tới mặt nữ nhân cũng che đi ánh mắt không cam lòng. Tần Kinh Thiên không có khoái hoạt, không có thống khổ, không có kích động. Hắn mặt

không chút thay đổi nhìn thuộc hạ bốn phía xung quanh, từ giờ phút này trở đi, hắc- Tần Kinh Thiên đã trở thành tối âm mật, tối khổng lồ, tối quyền thế thủ lĩnh của tổ chức “Vô”

Không là có. Đây chính là tín điều mà “Vô” thờ phụng. Nhưng trăm ngàn lần không thể hiểu lầm rằng tổ chức này không coi trọng tiền tài cùng quyền thế chỉ là một tổ chức thanh giáo đồ. Hoàn toàn tương phản với ý niệm trên, “Vô” buôn lậu thuốc phiện, mại ***, giết người,..... mà tóm gọn một câu chỉ cần có tiền gì cũng làm. Tài sản khổng lồ cũng tạo nên thế lực hùng mạnh, nhưng không giống như Mafia mà thế nhân đều biết, tổ chức được ẩn giấu ở đủ loại công ty, xí nghiệp, ẩn thân trong mọi ngành nghề. Là tổ chức hắc ám bí ẩn, chân chính độc thủ.

” Vô ” ở đây ý là nhân tài không có thất tình lục dục, lãnh khốc tới cực điểm mới xứng là cường giả chân chính. “Vô” không chỉ định người thừa kế, sau khi thủ lĩnh trước qua đời, hội nghị trưởng lão sẽ lựa chọn ra 100 người khiêu chiến, tự do cạnh tranh để chọn ra kẻ mạnh nhất, rồi kẻ cuối cùng ấy sẽ đăng cơ vi vương. Mà quá trình lựa chọn này bắt đầu từ khi mới sinh ra phù hợp với yêu cầu của tiền nhiệm thủ lĩnh, Tần Kinh Thiên chính là bị lựa chọn như vậy.

100 đứa trẻ trưởng thành, sống, thụ huấn, sau đó là chém giết, kẻ sống sót cuối cùng chính là người chiến thắng. Đường nhiên “Vô” chọn lựa là thủ lĩnh chứ không phải là sát thủ cho nên cũng không chỉ cần người được đề cử đi ám sát mà là đưa cho mỗi người 1 triệu đô để bắt đầu kinh doanh, qua 5 năm cuộc chiến mới bắt đầu. Kẻ có thể phát triển thế lực của bản thân, sử dụng thuộc hạ tiêu diệt đối thủ, giúp kẻ đó mặc lên hoàng bào mới chính là ý nghĩa chân chính nhất của cuộc chiến này.

Giết chết đối thủ cuối cùng, An Kỳ- cũng là nữ hài tử xinh đẹp như Thiên sứ cùng lớn lên với Tần Kinh Thiên. Nàng không phải là đối thủ mạnh nhất nhưng là người phụ nữ đầu tiên và cũng là cuối cùng của hắc- Tần Kinh Thiên không muốn tiếp tục nhìn cái xác An Kỳ nằm trên đất kia nữa, giết nàng như thể cũng coi như là hắc- Tần Kinh Thiên từ. Vậy là những đồng bạn khác của hắc- Tần Kinh Thiên đều đã chết, hiện tại hắc- Tần Kinh Thiên trở thành thủ lĩnh thứ 99 của tổ chức “Vô”, không biết là trùng hợp hay không, Tần Kinh Thiên là người được đề cử thứ 99.

Sau lưng truyền tới âm thanh “Đùng”, lại một đối thủ cũng là đồng bạn hội phi yên diệt (tan thành mây khói) Có một số kẻ không bao giờ tự tay giết người, đặc biệt là những người có quyền lực khổng lồ như Tần Kinh Thiên vì sợ ô uế tay mình. Nhưng 99 đối thủ này đều do tự tay Tần Kinh Thiên giết, đó là một loại tôn kính hắc- Tần Kinh Thiên dành cho họ

Tần Kinh Thiên đối mọi thứ đều không có dục vọng nên hắc- Tần Kinh Thiên cũng không có nhược điểm, mà phạm những kẻ như vậy là đáng sợ nhất. Sau lưng là đại hỏa ngập trời, xa xa vang lên những tiếng chuông cảnh báo chói tai, Tần Kinh Thiên không nhanh không chậm thông thả bước dọc theo ngã tư, có quyền lực trong tay cũng không khiến hắc- Tần Kinh Thiên cao hứng, trở thành thủ lĩnh của “Vô” cũng đồng dạng vô vị như vậy. Nếu đối là người khác trong giờ phút quyền lực trong tay này chắc đã sớm mở tiệc chúc mừng, nhưng Tần Kinh Thiên mặt không chút thay đổi mà trong mắt vẫn là lãnh khốc vô tình, tối đen không chút gọn sáng.

12h, thời khắc đỉnh cao của màn đêm, ở trong đêm gió lạnh, Tần Kinh Thiên tán bước với một tâm hồn trống rỗng. Loại cảm giác này vô cùng khổ sở, kẻ phải chết đều đã chết, những thứ cần đều đã đạt được, hắc- Tần Kinh Thiên một kẻ luôn xây dựng mục tiêu vào giờ phút mọi thứ đều đạt thành này lại có một loại mất mát, mờ mịt và thất thổ. Sự kiểm soát của “Vô” dù là Tần Kinh Thiên cũng không phải ngoại lệ, hắc- Tần Kinh Thiên tuy chỉ muốn đi một lát trong đêm gió thổi nhưng 100m quanh ngõ nhỏ cũng đã bị những cảnh vệ đoàn trông giữ, nhìn thì tưởng như không một bóng người kỳ thật trọng binh phòng bị đến ruồi bọ cũng không thể lọt qua.

Trong gió đêm bỗng truyền đến một làn hương hoa thơm ngát đặc biệt, nhất là dưới nền trời đêm, thị giác bị trời buộc, khứu giác càng thêm nhạy cảm khiến mùi hoa càng thêm nồng đậm. Tần Kinh Thiên dừng bước chân, đi theo mùi hoa vào trong một ngôi nhà nhỏ. Cả một đình viện là chói mắt sắc hoa trắng muốt đang nở rộ. Nói nó chói mắt không phải vì nó thực sự phát sáng mà là cả biển hoa hợp lại, dùng sinh mệnh mở ra những đóa hoa quỳnh trắng muốt làm cho người ta có một loại cảm giác chói mắt, thần bí khó lường.

Tần Kinh Thiên lần đầu tiên bị những đóa hoa hấp dẫn, dù sao hắn là người chứ cũng không phải thần, ở cái ngày đại công cáo thành, tiêu diệt đối thủ cuối cùng, tình cảm của hắn cũng có chút yếu đuối. Mặc dù không giống người khác đặc ý vênh váo, nhưng cũng là một thứ cảm xúc mà hắn không thể khống chế được. Ngày thường hắn tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian mà đi theo hương hoa rồi bị hấp dẫn tại đây. Rồi hắn chú ý đến bên cạnh những đóa hoa có một người.

Con người luôn đối mặt với thời khắc sinh tử thì thường có một cảm giác hết sức sâu sắc, Tần Kinh Thiên từ khi bước vào đã phát giác có người tồn tại, nhưng kẻ này lại không có tính uy hiếp. Tần Kinh Thiên dù sao cũng đã trải qua muôn vàn sóng gió, một thân đăng phong tạo cực (làm nên cơ nghiệp), hắn cũng không đem đối phương để vào trong mắt. Mà trọng binh bố phòng cũng đảm bảo không kẻ nào can đảm ám sát hắn cho nên Tần Kinh Thiên thực bình tĩnh đi qua, cúi đầu ngắm hoa, ngay cả một cái liếc mắt nhìn đối phương cũng không thêm. Yên lặng chờ đối phương hỏi hoặc hét chói tai nhưng là cái gì cũng không có.

Tần Kinh Thiên chỉ cảm thấy đối phương thẳng tắp nhìn hắn, cái loại ánh mắt này thực khiến người ta không thoải mái. Đó không phải là ánh mắt bỉ ổi, ti tiện hay cừu hận mà là khát vọng, cực độ khát vọng khiến không ai có thể bỏ qua. Cuối cùng Tần Kinh Thiên xoay người đánh giá kẻ kia. Đó là một nam nhân, không đẹp đến mỹ lệ cũng không xấu xí nhưng lại vô cùng đặc biệt. Trên cổ nam nhân nhìn qua còn tưởng đang đeo khăn quàng cổ nhưng nhìn kĩ lại té ra là một xâu bánh nướng áp chảo. Tần Kinh Thiên theo bản năng cho rằng mình hoa mắt nhưng không phải, đó xác thực là bánh nướng Sơn Đông, mà chính xác hơn là một vòng bánh nướng (gặm luôn đỡ phải cầm, bệnh lưỡi từ bé a =.)

Cái vòng đã bị cắn mất không ít, dựa vào ngọn đèn dưới mái hiên lại càng có thể thấy được rõ ràng. Sau đó ánh mắt kia hắc hắc tròn tròn lượng lượng (nước ý) mang theo cực độ khát vọng, cầu xin lóe lên ý muốn Tần Kinh Thiên giúp đỡ. Tần Kinh Thiên không nhúc nhích chỉ lẳng lặng quan sát. Hai người cứ thế ở giữa đêm khuya giăng co, một người xâm nhập nhà dân bất hợp pháp mà không bối rối, một người lại là nhìn thấy kẻ xâm nhập mà không sợ hãi. Một người là lẳng yên quan sát, một người lại là cầu xin nhìn đối phương.

Hoa quỳnh đóng nụ, chân trời nổi lên những tia nắng đầu tiên, trời đã sáng.

Tần Kinh Thiên không nhúc nhích mà nam nhân đeo vòng bánh kia cũng đồng dạng không nhúc nhích. Hai nam nhân yên lặng đánh giá đối phương mãi cho đến khi ánh mặt trời chiếu đến nơi đây thì khuôn mặt nam tính của Tần Kinh Thiên bỗng nở nụ cười.

“Người muốn cái gì?”

“Nước” đôi môi khô khốc của nam nhân phun ra một chữ (‘ ’) hai bố đẩu mắt cả đêm chỉ vì thế thôi sao?)

Quay đầu nhìn khoảng mười bước đến một bàn nhỏ dưới mái hiên, bên trên có đặt một ấm trà cùng một

cái cốc. Tần Kinh Thiên chạy đến xem, bên trong ấm đầy nước trà, nhìn ấm lại nhìn nam nhân, Tần Kinh Thiên lần đầu tiên trong cuộc sống cảm thấy có hứng thú. (=.= quái nhân bị hấp dẫn bởi quái nhân a)

“Cho người” bỏ qua cái cốc, Tần Kinh Thiên trực tiếp đưa cả ấm trà cho nam nhân.

Nam nhân không nhận lấy mà tiếp tục dùng cặp mắt không tròn, không lớn lại ngoài ý muốn lóe lên loại ánh mắt của chó nhỏ mèo nhỏ vô tội đáng thương nhìn Tần Kinh Thiên. Tần Kinh Thiên nhướng mi, nếu là cặp dưới của hắn chắc chắn sẽ kinh ngạc không thôi, loại động tác nhỏ này tuyệt đối không thể xuất hiện trên mặt Tần lão đại a.

Tần Kinh Thiên nhấc ấm trà lên, nam nhân phối hợp mở rộng miệng để nước trà từ từ chảy xuống. Nam nhân lại tựa như kẻ đói khát trong sa mạc liều mạng uống từng ngụm nước cho dù bị nghẹn ho khan vẫn mở rộng miệng không chịu buông tha cho một giọt nước nào.

Nước một giọt không dư thừa đều đổ vào miệng nam nhân, mà y còn chưa thấy đủ liếm trước môi, muốn đem những hạt nước bên môi vào cái miệng đã cơ khát hồi lâu.

Ánh trăng dần nhạt đi, chân trời phía đông đã là một mảnh đỏ rực, thái dương đang lên cao, từng rặng mây đỏ đầy trời giống như chiếc khăn voan hồng của tân nương, khăn voan hạ là khuôn mặt quốc sắc thiên hương, là thái dương thần anh tuấn.

Không biết là ánh sáng mờ làm nổi bật hay nước trà dễ chịu, đôi môi nam nhân tươi nhuận, đỏ hồng động lòng người, Tần Kinh Thiên cảm thấy tim mình đập tựa như trống bỏi, đây là lần thất thường thứ ba. Thái dương như tân nương thẹn thùng, dương quang nóng cháy đem rặng mây đỏ lui xa, ánh bạch quang chiếu rọi thiên địa, cũng làm cho chút thất thường của Tần Kinh Thiên khôi phục bình thường, thủ lĩnh của “Vô” không thể yếu đuối.

Phút tiếp theo, ánh mắt Tần Kinh Thiên âm trầm đi xuống, trên người lộ ra sát khí, một cổ hắc ám nồng đậm bao phủ trên người hắn. Ánh mắt sâu thẳm như vực sâu không đáy, làm lòng người nảy sinh sợ hãi. Mà nam nhân lại không một chút giật mình vì biến chuyển của hắn, càng không như người bình thường sợ hãi mà giống như trẻ con không biết sợ hãi ngại ngùng, vươn hai tay đòi ôm.

Nếu là hài đồng thiên chân, y thực sẽ khiến cho người khác thương yêu nhưng là đối với hắc ám đế vương Tần Kinh Thiên mà nói hắn chính là không chịu nổi loại hành động tượng trưng cho yếu đuối này. Đem nam nhân đứng lên không chút do dự. Trong mắt nam nhân có thiên chân nhưng không phải là loại không rành thế sự mà là trong thiên chân đã nắm giữ được hết thảy, không gì không làm được. Đó là một loại từ bi của thần Nói Jesus có thể chịu đựng giá chữ thập khổ hình để thức tỉnh thể nhân thì thần cũng là từ bi nhưng không như người thường dễ dàng bị giết chết như vậy. Mà ánh mắt y là một loại tự tin thiên chân, thiên chân cho một tâm hồn thuần khiết, tự tin cho một bản lĩnh cao cường.

Nam nhân lại chấp nhất nhìn Tần Kinh Thiên, hai tay cũng kiên trì vươn lên phía trước, y muốn Tần Kinh Thiên ôm y vào nhà! Hai người lại giảng co, Tần Kinh Thiên chưa bao giờ né tránh ánh mắt người khác chỉ có kẻ khác là phải cúi đầu nhưng sự kiên trì trong ánh mắt nam nhân lại làm hắn mềm lòng. Đúng vậy, kia không phải hai con sư tử đang giảng co mà chỉ là một con mèo nhỏ thực đáng thương cầu xin

sự thương sót của chủ nhân, hoặc là đứa nhỏ khát cầu vòng tay của mẫu thân mà nó tự tin mẫu thân sẽ không tổn thương nó, cũng sẽ không bỏ qua yêu cầu của nó, cho nên mới dùng ánh mắt thiên chân mà lại tự tin nhìn hắn (anh bị so sánh với mục mục ohaoahaoha=))))))))))))))))) Mà ở địa vị chủ nhân hay mẫu thân người không có cảm giác khó chịu nào vì người ở địa vị cường giả, không thể không để ý tới kẻ yếu đuối hơn kia. Tần Kinh Thiên hiện tại chính là loại cảm giác này, bản thân tựa hồ có chút dao động.

“Sâu lưỡi biểu ca, sâu lưỡi biểu ca” Khi vàng thái dương lên cao xóa đi hắc ám, một giọng nữ thanh thanh thúy từ xa vang lên.

“Sâu lưỡi biểu ca, người trả lời một tiếng đi a, người làm sao vậy?” Thật lâu không nghe thấy tiếng trả lời, thanh âm nữ hài tử có chút bối rối. Vương Á Nam có chút thầm oán than thở cha mẹ Lại gia, cũng không phải không biết con mình lưỡi thành cái dạng gì, cứ nhiên để bạn học báo cho nàng một tiếng rồi liền bỏ của chạy lấy người. Đã thế còn tìm cái đứa bạn học hay quên, khi nàng nhận được tin thì đã là 24h sau, này kẻ kia không người quản một đêm, sâu lưỡi biểu ca của nàng sẽ không lưỡi mà chết chứ? (vâng, nỗi lo rất chính đáng =.=)

Càng nghĩ càng sợ hãi, Vương Á Nam cơ hồ là chạy vọt vào sân “A! Không chết!” Thấy nam nhân ở trong viện không sao, gánh nặng trong lòng nàng cuối cùng cũng được đặt xuống.

“ha ha ha cấp!” Vừa thả lòng thần kinh, Vương Á Nam lại nhìn đến cái vòng bánh nướng áp chảo bị găm không đồng đều trên cổ biểu ca, thật sự không nhịn được cười to ra. Trên lưng đeo túi sách, ôm bụng cười nếu không sẽ chết vì nghẹn tử mất, nàng nghĩ loại tiết mục này chỉ có chuyện xưa bịa đặt ra thật không ngờ hôm nay lại thật sự được tăng thêm nhận thức.

Nam nhân không vì bị biểu muội nhạo báng mà tức giận, ánh mắt lại chuyển hướng về phía biểu muội, hai tay lại như cũ vươn lên. Một huynh trưởng lớn tuổi lại hướng biểu muội nhỏ tuổi hơn đòi ôm!

Wang Á Nam cười đủ, cũng không bởi hành động này của biểu ca mà tức giận, nhấc chân bước qua, đem hai tay của biểu ca thả xuống, vỗ vỗ hai má có chút ướt át, có chút vui mừng lâm lâm “Còn tưởng lưỡi chứ, lần này cứ nhiên tự mình đi tận 10 bước uống nước”

Cúi đầu xuống ở ghế nằm ấn xoay, phía dưới ghế dựa liền xuất hiện hai cái bánh xe lớn, Vương Á Nam một bên nói chuyện một bên giúp biểu ca vào phòng, từ đầu tới đuôi đều không phát hiện còn một kẻ khác ở đây.

Tần Kinh Thiên nhìn nam nhân kì quái kia, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc khó hiểu. Khi thấy y cũng hướng về phía cô gái kia đòi ôm, trong lòng bất giác khó chịu, khi thấy ánh mắt y chấp nhất, lại có chút dao động, mà giờ phút này nhìn khuôn mặt y ngủ say, trong lòng lại là một mảng bình tĩnh cùng an tường khó nói nên lời. Nam nhân kì quái, bản thân mình còn kì quái hơn.

Vươn tay muốn giết y nhưng nửa đường lại rút trở về, cùng lúc hắn biết nam nhân lưỡi biếng này tuyệt sẽ không cho hắn đắc thủ (hành động, thành công) dễ dàng như vậy, còn về phương diện khác, hắn còn có hứng thú quan sát một chút.

12. Chương 12: Pn2: Xem Nhật Ký

Xem xong mới thấy độ biến thái của tiểu công và lưỡi bất tử của tiểu thụ

Trên đời này có đủ loại đam mê, đam mê ca nhạc, phim ảnh, sách truyện, đủ loại kiểu dáng mê, si tình, cuồng dại, si mê, đến như say như dại, cơn nước không màng. Bọn họ tự đắc này nhạc thú, bình thường thì một thân áo mũ chỉnh tề mà mặc vào diễn phục, sáng lên cổ họng lại quên hết tất cả mọi thứ không thể không khiến kẻ khác phải ghen hòng nhìn trân trối. Nếu muốn nhìn một thiếu nữ nhiệt tình nhất, hét chói tai nhất thì chính là fan cuồng âm nhạc. Kia thanh âm với độ đề xi ben cao so với còi còn muốn kinh dị hơn, tốc độ truy đuổi thần tượng, thậm chí thuê máy bay vây trận, chỉ có người không tưởng được chứ tuyệt không có gì mà fan cuồng không làm được. Mà bởi vì ngày X tháng Y năm Z do một phút sơ sẩy mà Tần Kinh Thiên cũng bất hạnh vì sâu lưỡi lâm vào một loại đam mê

6/5 (ngày thứ nhất)

Trùng trùng (sâu lưỡi) đã ngủ mười mấy giờ trong cơn gió nhẹ đầu hạ, cứ nhiên ngay cả thân cũng không phiên (lười quá ý mà, ngủ cũng phải tiết kiệm sức lực (_)) Tần Kinh Thiên nhìn màn hình giám sát, không thể không bội phục công phu lưỡi của trùng trùng.

Vì tiện cho việc quan sát, Tần Kinh Thiên đã mua luôn cả ngõ nhỏ, mà vì bảo hộ an toàn cùng riêng tư của chính mình, cũng sắm luôn hệ thống an toàn điện tử vô cùng nghiêm mật, mà đương nhiên hệ thống cũng trải rộng cả căn nhà sát vách- Nhà Lại Thông.

Sau khi nắm quyền, cố gắng nắm vương quốc trong tay, tiếp tục trước mặt mọi người bảo trì tác phong của một kẻ khô táo chán nản công tác (cắm đầu vào công tác buồn chán) đương nhiên, tuy rằng khô táo, nhưng so với một kẻ tiểu tốt bị nhân xâm lược, Tần Kinh Thiên tuyệt đối càng thích hợp làm một đế vương hơn.

Vì không muốn khiến nhân chú ý, dưới danh nghĩa một tiểu công ty xuất khẩu mậu dịch nho nhỏ-công ty Kinh Thiên liền ra đời như vậy. Chỉ có mười mấy nhân viên nó cứ như vậy treo biển hành nghề buôn bán, sinh ý không cao không thấp, tựa hồ cũng không có trở ngại gì.

Trùng trùng vẫn bình tĩnh mấp máy một chút, hai phút đồng hồ trôi qua, trùng trùng ngủ say lại vắn vẹo thân mình, Tần Kinh Thiên biết: Trùng trùng đã muốn tỉnh.

Mười lăm phút trôi qua, trùng trùng dùng mắt cọ cọ gối đầu, hết cọ bên trái lại cọ bên phải, ước chừng thân thiết với gối đầu thập phần, mới nhắm mắt lại ngủ dậy.

Ôm chăn, trùng trùng cũng không có xuống giường rửa mặt, nhắm mắt lại, quay lưng về phía cửa sổ tràn đầy ánh nắng, trùng trùng mặt hướng vách tường không ngừng đập đầu, ùng hiểu lắm, đó không phải cầu thần bái phật gì cả mà chỉ là vẫn còn chưa hết buồn ngủ thôi. Nếu không phải chính mắt thấy hần vừa mới ngủ hơn mười mấy giờ sẽ nghĩ đây là một người thiếu ngủ nhiều ngày do làm việc vất vả a! Hiểu lắm hiểu lắm!

Gật đầu mấy chục cái xong, trùng trùng thân mình nhất oai (vươn vai) tựa như con tôm cuộn mình tiếp tục ngủ $\Sigma(\text{ }^\circ\text{ }^\circ|||)$

Cầm lấy văn kiện trên bàn, Tần Kinh Thiên chấm dứt nghỉ ngơi tiếp tục làm việc, hẳn biết không đủ nửa giờ, trùng trùng sẽ không chân chính tỉnh lại.

7/5 (ngày thứ hai) trời nhiều mây:

Nhiệt độ không khí ôn hòa, rất nhiều người đều thích loại thời tiết này, đám mây đem thái dương cực nóng che chắn lại, làm cho nữ nhân không cần bôi một đồng mỹ phẩm chống nắng, sử dụng ô mũ hay mặc “võ trang” tránh nắng, cũng có thể khiến da thịt sợ phơi nắng tiếp xúc một chút với ánh mặt trời.

Rốt cuộc trùng trùng chân chính thanh tỉnh, ngồi dậy vào lúc mười giờ sáng, đem xô ở dưới giường để giải quyết bằng quang đang tích tụ $\Sigma(\text{ }^\circ\text{ }^\circ|||)$, thuận tay lấy khăn lông ướt trên đầu giường rửa mặt qua, tại phòng bếp, siêu nước cũng đúng giờ kêu to lên, nước đã sôi.

Người máy nhắc siêu lên, đem nước rót vào cốc, một cái xe chạy bằng điện mang một ly trà xanh và một bàn thức ăn sáng chậm rãi trượt đến bên giường trùng trùng.

Trùng trùng khoái hoạt hưởng dụng bữa sáng của chính mình, đối diện với TV đang phát phim hoạt hình mà trùng trùng yêu nhất. Nó không phải về tình yêu, chiến tranh, thần thoại hoặc là những thứ đông tây khác, trùng trùng yêu nhất ba bộ phim theo thứ tự [Doremon],[Tiểu viên thuốc anh đào],[bút sáp màu tiểu Tân] Y thực sự là rất ngây thơ a!

Cắn củ lạc, cây phỉ nhân lại uống súp thơm ngào ngạt, trùng trùng thỏa mãn khoe miệng giờ lên. Không hổ là chúc trùng, không như người thường thích bánh mì và sữa mà thiên vị cắn quả hạch.

Tần Kinh Thiên không biết nhìn bao nhiêu lần vẫn sẽ bị đôi mắt vì xem Tiểu viên thuốc mà cười thành một đoàn của trùng trùng mê hoặc.

Sáng sớm vì phân bộ ở Châu Phi xuất hiện vấn đề mà tâm tình có chút lo lắng cũng dần bình tĩnh lại. Người da đen có lẽ bởi vì có sức khỏe to lớn mà giải quyết vấn đề luôn dùng tới nắm đấm chứ không dùng cái đầu để suy nghĩ làm cho người ta liên tưởng đến liệt mã, một cái không thuận ý sẽ tung vó. Loại này nếu dùng cách quang minh chính đại không phục thì chỉ có theo mặt áp đảo đối phương làm chúng thua tâm phục khẩu phục.

8/5 (ngày thứ ba) trời vẫn nhiều mây.

Giữa trưa 12h.

“Sâu lười biểu ca, ăn cơm” Xa xa truyền đến thanh âm của Vương Á Nam. Nha đầu kia luôn người chưa xuất hiện thì âm thanh đã tới trước rồi. Mỗi ngày hai ngàn, một tháng là lục vạn, Vương Á Nam đối kim

chủ (giàu a) biểu ca tuyệt đối là dứt khoát, thề sống chết đi theo. Học phí của nàng toàn bộ đều là từ trong này ra a.

Nói Lại Thông là biểu ca của nàng không bằng nói là ân nhân cứu mạng thì đúng hơn. Vương Á Nam tên thật là Vương Chiêu Đệ, sinh ra ở một gia đình cực độ trọng nam khinh nữ, từ giây phút đệ đệ nàng sinh ra, nàng liền trở thành món đồ chơi của đệ đệ, người hầu, nơi trú ẩn, đồ bỏ. Một người thì không thể lựa chọn gia đình sinh ra mình, không thể lựa chọn cha mẹ, mà một đứa trẻ không được cha mẹ ruột yêu thương thì quả là người vô cùng bất hạnh đi. Sau đó bởi vì để có đồ lễ hỏi cho đệ đệ bị sủng vô pháp vô thiên, nàng bị bán cho một tên nam nhân hơn 50 tuổi nổi tiếng ngược thê (bạo hành vợ) khi đó Vương Á Nam đối cha mẹ ruột đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Đơn giản là nàng đem Lại Thông vì quá lười không muốn đi đường lắm tưởng thành bệnh nhân bị cảm nắng mà đem về nhà (may mắn nàng theo Tiểu Kiên làm việc nặng lên có một phen khí lực) thế là mặc danh kì diệu (không hiểu ra làm mô) nàng trở thành biểu muội của Lạc Thông, từ đó gánh vác nhiệm vụ nuôi nấng sâu lười.

Đồ ăn đặt tới trước mắt, chiếc đũa đưa tới trong tay, trùng trùng mới bắt đầu chậm rì rì xúc cơm lên. Đang trong quá trình trưởng thành, Vương Á Nam ăn đến lang thôn hổ yết, mà trái lại trong lòng chỉ có một chén chúc (súp), một đĩa hoa sinh, một đĩa trái cây, trùng trùng một ngụm cơm lại nhìn đồng hồ tây, nhai nhai. Chờ Vương Á Nam nghỉ ngơi nửa giờ sau, trùng trùng mới đem đồ ăn trước mặt ăn hết ^ ^

Tần Kinh Thiên cau mày nhìn màn hình giám thị, đối với nữ nhân duy nhất có thể ở bên cạnh trùng trùng rất chi là phản cảm. Nữ nhân này sao có thể như vậy? Có biết chiều cổ người khác không vậy? Trùng trùng ăn ít như vậy thân thể sao chịu được? (ăn cũng là một công việc nặng nhọc _)

Bất tri bất giác mỗi ngày quan sát cuộc sống của trùng trùng đã là một thói quen của hắn, lúc ban đầu cũng chỉ là một chút hứng thú sau dần phát triển thành một loại ham mê không thể thiếu mỗi ngày (anh hết thuốc chữa rồi anh ạ =. =!!!)

9/5 (Ngày thứ tư) âm u

Nếu không phải ở sân bay hoan nghênh thần tượng mà một thiếu nữ tự nhiên hét chói tai lên thì mười người có đến chín cho rằng đó là bệnh thần kinh phát tác. Nhưng đặt ở trong đội ngũ fan cuồng đó lại bất quá là biểu hiện bình thường mà ngược lại, không hét chói tai mới là có bệnh.

Luôn tổng cảm thấy trùng trùng không phải đứa nhỏ bình thường đơn thuần, tuy rằng y luôn miễn cưỡng sinh hoạt bên trong thành lũy của chính mình, chỉ có một ít người mới có thể ra vào. Nhưng không nghĩ tới trùng trùng còn khôn khéo không bình thường như vậy.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Tần Kinh Thiên thật sự khó có thể tin được này sâu lười lại có một đầu óc kinh doanh như thế. Tuy rằng trong phòng có vài máy móc thiết bị nho nhỏ chứng minh này sâu lười thực thông minh, nhưng tuổi còn trẻ như vậy lại có thể đùa bỡn thị trường chứng khoán trong lòng bàn tay thì quả thật đúng là thiên tài.

Sâu lưỡi cũng không phải luôn thực lưỡi. Mỗi ngày còn dành hai mươi phút thời gian cho việc kinh doanh, trùng trùng sẽ tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào máy tính. Nhìn không chuyển mắt những con số, biểu tượng chứng khoán không ngừng biến ảo tựa như liệt báo đang chăm chú quan sát linh dương. Ánh mắt dài nhỏ cũng khó có được dịp mở thật to, mười ngón tay không ngừng đánh xuống mệnh lệnh. Không cần xem thị trường chứng khoán, đó là một ván bài, khác biệt cũng chỉ là sa hoa hơn mấy loại bài bạc bình thường. Thường dân đánh cược vào đó chính là vận khí, mà những cao thủ là đánh cược kỹ thuật, đương nhiên tối cao minh là “Xuất thiên” đồ vương (=trùng trùng?)

Tổ chức “Vô” đương nhiên cũng đủ người tài giỏi như thế, nhưng bọn họ cũng không thể tra ra này trùng trùng rốt cuộc có bao nhiêu tiền, hoàn toàn không chỉ có trong sổ tiết kiệm của y. Cuốn sổ đó Tần Kinh Thiên xem qua cũng không có là bao “Có nhiều hơn nữa cũng không đáng là bao” Tần Kinh Thiên nghĩ.

Không nhiều không ít, đúng hai mươi phút trôi qua, trùng trùng gõ nửa ngày bàn phím lập tức lật ngửa ở trên giường, chính thức bỏ mình 〰. Nhìn trùng trùng đáng thương bóp bóp tay, dường như bị thiên đại ủy khuất bĩu môi. Cả ngày bận rộn không chịu nổi Tần Kinh Thiên dờ khóc dờ cười. Ông trời đã ưu ái đến thế còn không biết chừng mực, chẳng lẽ sâu lưỡi này không biết trên thế giới có bao nhiêu ngày công tác hai mươi tư giờ còn không đủ ăn no sao?

Lão thiên gia (ông trời) là kẻ bất công. Mỗi một người thành công mặt sau hoặc nhiều hoặc ít đều do vận khí, hoặc khả năng xuất sắc. Có người có thể thăng chức rất nhanh, có người lại suốt đời sống vô vị tầm thường. Tự thân cố gắng cũng là một phần, vận thế lại là phương diện khác.

Mà trùng trùng tám phần không là 100% là sâu lưỡi được lão thiên gia tối sủng ái.

10/5 (ngày thứ 5) mưa nhỏ.

Cơn mưa nhỏ tí tách tí tách rơi, bên ngoài các màu hồng, vàng, xanh, lục ô che hợp thành một thế giới rực rỡ sắc màu, trùng trùng tựa vào bên giường nhìn bên ngoài mọi người đang vội vàng đội mưa, rất có thi (thơ) hứng mà ngâm “Mưa phùn nhuận không tiếng động” “Xuân vũ quý như du”

Mà Vương Á Nam vừa từ trường học trở về, một cước lầy lội, hơn nửa ống quần đều ướt về mặt tức giận sửa sang lại một thân chật vật, một bên không cam lòng lấy “Chu môn rượu thịt thối, lô có đông chết cốt” đối cùng. (>///< ta botay.com vụ thơ thần này nhá!) Mưa tuyết ở trong mắt kẻ thường cảnh là xinh đẹp nhưng trong mắt những người phải xuất môn công tác lại là đáng giận, ai cũng không muốn mang theo ô che ngồi ở xe công cộng. “Ta nghĩ gả cho” Sâu lưỡi nhìn mưa bụi lơ đãng nói.(-) “Tốt!” Vương Á Nam cũng không có nhảy dựng ba thước cao. Đề tài này cũng không phải sâu lưỡi lần đầu tiên đề cập đến. Mười năm trước, sâu lưỡi vĩ đại của chúng ta đã lập hạ chí nguyện: Phải gả cho một cái toàn năng “Trượng phu”. Đương nhiên lúc ấy mọi người đều sợ hãi nghĩ này trùng trùng thần kinh xảy ra vấn đề, có lẽ nên ném vào bệnh viện tâm thần tiến hành giáo dục. Mà rốt cuộc trùng trùng không bị ném vào đó nguyên nhân rất đơn giản: Trùng trùng trượng phu mục tiêu là nữ trượng phu. ~(-) Trùng trùng yêu cầu cũng không cao:(_ _) +Không cần “Trượng phu” có tiền, với vận khí của trùng trùng có thể thoải mái kiếm tiền, cùng lắm thì làm cho “Trượng phu” đảm đương nhiệm vụ cánh tay của trùng trùng, nghe lệnh làm việc, tuyệt không có chuyện đối chết.(> _)

+Không cần “Trượng phu” anh tuấn xinh đẹp, tất cả mỹ nhân dễ nhìn đều dễ dàng trêu hoa ghẹo nguyệt,

công việc lo lắng cố sức xua đuổi ong bướm thật sự không phù hợp lý tưởng của trùng trùng.(¬_¬)

+ Không cần “Trượng phu” có quyền thế, việc tranh quyền đoạt lợi thực phiền toái. Chúng ta phải biết rằng này trùng trùng nhưng là lương dân số một, làm kẻ boai hoại quả thực rất khó khăn.<(‘>

Nhưng “Trượng phu” nhất định phải chịu khó. Vô nghĩa! Hai con sâu lười không đói bụng mà chết mới là lạ! Nhất định phải khỏe mạnh, không hữu lực thì làm việc kiêu gì! Nhất định phải trung thành. Một kẻ không trung thành càng rắc rối, trùng trùng rất chán ghét cái kiểu tay ba, tay tư rồi thì n tay. Dù sao một chọi một cũng vừa trực tiếp lại vừa đơn giản.()

Cuối cùng đương nhiên là phải thuận mắt! Đây là yêu cầu chủ quan, thuận mắt hay không thuận mắt đương nhiên là vì nhân mà quyết định.

Cơn mưa vẫn còn tiếp tục rơi, làm cho mặt đất khô cứng được thỏa thuê hấp thụ từng giọt cam lâm (nước trân quý)

“Có mục tiêu sao?” Vương Á Nam vừa làm cơm chiều vừa hỏi một chút.

“Từ Hiểu Hình” đưa ra một tấm ảnh chụp, Lại Thông có chút dào dạt đắc ý nhìn Vương Á Nam.“Ánh mắt của ta không sai đi”

Y xem nữ nhân này thực thuận mắt, trừ bỏ gia thế không tốt, vừa có năng lực lại vừa xinh đẹp chịu khó. Căn cứ thiên cổ lưu truyền khác phái hấp dẫn, Từ Hiểu Hình là người cuối cùng được Lại Thông đề cử.

Nhìn nữ nhân nở nụ cười thản nhiên trong ảnh chụp, Vương Á Nam đương nhiên biết nàng là ai. Tuy rằng không thể nói là tuyệt thế đại mỹ nhân nhưng là làm việc là số một, càng hiếm có là thanh thuần lại ôn nhu, quả thực là hóa thân hoàn mỹ của từ nữ tính. Mà trọng yếu hơn, nàng là thần tượng của Vương Á Nam. Đó là mục tiêu cố gắng của nàng, như thế nào có thể để cho sâu lười này đập hư?!

Nàng, Vương Á Nam tuyệt không cho phép!(^_^)

Thử nghĩ Từ Hiểu Hình một nữ nhân không có hậu trường, không có gia thế hùng hậu, bằng chính năng lực của mình dốc sức làm đến vị trí tổng tài là như thế nào không dễ dàng. Mồ hôi và công sức phía sau người bình thường không thể tưởng tượng được. Một nữ nhân tốt đẹp như vậy nên được một nam tử kiên cường hữu lực ái mộ, trân trọng mà không phải là làm bảo mẫu của sâu lười này, để cho con sâu lười này ăn luôn một đóa hoa tươi! (‘ ’)

“Nàng nhưng có tận mười vị hộ hoa sứ giả (có ai không hiểu từ này không? Fan ngưỡng mộ bám theo bảo vệ ý mà) người nghĩ có thể đoạt quá bọn họ sao?” Vương Á Nam có chút hèn mọn hỏi.

“Đoạt?!” không yên lòng liếc mắt qua tư liệu của mười vị hộ hoa, Lại Thông nghiên cứu trước một vị trong đó ánh mắt nóng cháy nhất, xem ra vị này tình cảm rất là chấp nhất. Có chút đáng tiếc nhìn nữ nhân

trong ảnh chụp. “Đoạt? Rất phiền toái! Chính là nàng thật sự không sai, khó được người ta xem vừa ý như vậy” .

“Người vẫn sẽ tìm được thôi mà” Vương Á Nam không có chút lòng đồng tình nào nói “Tốt nhất là tìm một đại phu đi, cho người này trùng đi căn kia khóa đản, lấy độc trị độc” (oa hahahaha giờ em mới biết chị có khả năng tiên tri nha =))))))))))

“Này trùng cư nhiên muốn tìm chủ nhân sao?” Tần Kinh Thiên ở trước màn hình giám thị có chút hờn giận, chẳng lẽ y không biết mình sớm đã có chủ sao? (bá đạo!~(~)

11/5 (ngày thứ sáu): nhiều mây

Trùng trùng đang tắm rửa >///< Bồn tắm thật to chứa đầy nước ấm, sữa tắm tạo thành những bong bóng liên tiếp nổi lên lại lập tức biến mất, sinh ra, biến mất, lặp đi lặp lại quá trình. Trùng trùng ngâm mình ở trong bồn tắm, mái tóc dài như nữ nhân được dùng khăn tắm quấn lên. Cũng không phải trùng trùng không cho người khác tắm mà là Vương Á Nam kiên quyết không chịu làm công việc lau người này, nếu không Lại Thông một chút cũng không để ý có người giúp y tắm rửa.(_ _) “Ta để ý!” Mỗi lần nói tới đề tài này, Vương Á Nam đều không chút hình tượng hô to gọi nhỏ. Người ta nhưng là một cô gái thanh thuần Σ(° °|||) còn muốn tìm một bạch mã hoàng tử, đàm một hồi luyến ái. Mà đương nhiên điều kiện tiên quyết là nam nhân kia phải là một nam tử hán chịu khó đảm đương, tuyệt đối không thể là loại này lười bỏ đi nam nhân. Bất luận là tóc, dáng người, gương mặt hay là thanh âm đều phải cùng sâu lười bất đồng! Lại Thông tuy rằng lười nhưng thực thích tẩy, à không, là tắm. Trùng trùng tắm rửa trình tự là như thế này: đổ tốt nước tắm, cho sữa tắm vào, sau đó trùng trùng của chúng ta phao đi qua (•) , phao đến thoải mái sau, dùng vòi sen đem bong bóng trên người tắm sạch sẽ. Nếu tâm tình hảo sẽ đổ thêm nước sạch tái phao một lần, bình thường là như vậy chấm dứt.~(~) Cái gì? Không cần khăn mặt chà xát sao? Kia có bao nhiêu mệt a! Tắm không sạch sao? Không biết gì cả! Phao một lần không sạch, phao nhiều lần không phải được rồi sao. Đi nhà tắm thì sao á? Cái loại nơi công cộng này ai biết có bệnh lây nhiễm qua đường sinh dục, bệnh truyền nhiễm linh tinh không? Không đi! Phao cả người thoải mái, Lại Thông toàn thân đều ngâm ở trong nước, chỉ lộ ra mỗi cái đầu. Buồn ngủ, trùng trùng vẫn thực hâm mộ cá bởi vì ngủ ở trong nước thực sự rất tuyệt. Mà lúc này nhìn kĩ, người sẽ phát hiện một sợi dây mềm mại cột ở vai phải của Lại Thông. Dù sao bị chết đuối trong bồn tắm cũng rất buồn cười (^) Hơi nước như sương khói bao phủ cả phòng tắm nho nhỏ. Trong không gian tư mật này bỗng xuất hiện một cái bóng đen, Tần Kinh Thiên mặt không chút thay đổi nhìn trùng trùng ***. Không ai từng thấy qua biểu tình âu yếm ôn nhu cùng quý trọng này của hắn, bàn tay to lớn tự nhiên vuốt ve khuôn mặt cùng thân mình Lại Thông. Mà Lại Thông híp mắt hoặc là đang ngủ, hoặc là lười đáp lại không có một tia giây dựa.(_ _) “Ta là Vô” Tần Kinh Thiên nói như “Vô” thủ lĩnh, “Vô” chủ từ cùng hoàng đế nói “Trẫm” không có gì khác biệt. “Người là Hữu” “Vô” muốn có được “Hữu”. Những kẻ hai bàn tay trắng đối với mong muốn một thứ gì đó đều có loại chấp nhất khác thường, thậm chí là điên cuồng. Nói Lại Thông may mắn cũng tốt, nói y bất hạnh cũng thế. Dù sao tại cái đêm định mệnh kia, khi y khiến Tần Kinh Thiên hứng thú cùng nảy sinh dục vọng chiếm lấy thì muốn trốn cũng là trốn không thoát rồi. “Người là thứ mà “Vô” có được! Người là của ta!” thanh âm lãnh khốc quanh quẩn ở trong không gian nhỏ hẹp, nói không ra bao nhiêu cuồng ngạo cùng khí phách trong đó. Bóng đen theo tuyên cáo xong giây lát liền biến mất. Mí mắt trầm trọng của Lại Thông cố mở ra một khe nhỏ “Ta còn đang tìm kiếm chung quanh cư nhiên lại có người tự động chạy tới cửa” Lại Thông cảm thấy hết sức cao hứng, đối với việc có thể giúp y bớt sức hành động, y đều gơ hai tay hai chân nhất chí. ° ° / 18/5 (ngày thứ bảy) Tình “Ăn.... A.....” “A!..... Cáp.....” Trong phòng truyền tới thanh âm làm cho người ta mặt đỏ tim đập, mà trùng trùng đã muốn khó được một tuần mỗi ngày kiên trì xem một giờ a phiền (phim 18+).Σ(° °|||) Qua màn hình giám thị quan sát trùng trùng, Tần Kinh Thiên không hiểu ra làm sao. Này trùng trùng chẳng lẽ tiến vào thời kì động dục? Thời kì phản nghịch của y có phải hơi muộn hay không? Có điểm quái a? Khó được một giờ tập trung tinh thần xem phim. Thấy thật có chút xin lỗi ánh mắt của trùng trùng. Bất quá trùng trùng xem a phiền vẫn là có

chút không giống người thường đi. Cầm cái đồng hồ bấm giờ, trùng trùng không chút chú ý mấy động tác thân mật mà là chú ý đến mấy con số.Σ(° °|||) Luôn luôn sâu sắc Tần Kinh Thiên cũng chú ý tới điểm nhỏ này. Mà một cái khác làm cho hắn chú ý là hắn phát hiện trùng trùng sau khi xem một cái nam nữ ân ái xong sẽ tiếp tục quan sát một cái nam nam tương ái.Σ(° °|||) Trùng trùng năng lực thừa nhận thật đúng là không phải bình thường. Bất quá trùng trùng rõ ràng đối với mấy thứ SM linh tinh cảm thù đến tận xương tủy. Bởi vì một lần sau khi trùng trùng há hốc mồm xem xong một cái SM liền không tiếc mặt nhọc miệng của mình cùng đôi chân tôn quý. Giậm chân ở trong phòng mắng to mười phút “Trên thế giới cư nhiên còn có loại này bệnh thần kinh!” Người liền biết trùng trùng đối SM vô cùng phản cảm.~(~) Hôm sau, nhu nhu đôi mắt toan sắp, Lại Thông híp mắt, hữu khí vô lực ở trước mặt Vương Á Nam chuẩn bị tuyên bố một quyết định trọng đại. “Ta cảm thấy gả cho một cái nam nhân so với gả cho một cái nữ nhân tốt hơn!” (. (_) .) (ước gì ai cũng nghĩ được như anh ấy) Nói xong cũng không quản Vương Á Nam đã hoàn toàn hóa đá. “Người muốn tìm cái nam tượng phu?!” — Vương Á Nam thật cẩn thận hỏi lại. Đối với biểu ca lười tới đòi mạng, tuyệt đối là đại môn không ra, nhị môn không lại như thế nào đột nhiên biến thành đồng tính luyến ái thật sự là trăm tư không thể giải. “Ân” trùng trùng luôn luôn có thể dùng ít sức liền dùng ít sức, đến nói chuyện cũng không ngoại lệ. “Nam nhân không thể sinh tiểu hài tử” Bất hiếu có tam, vô tự vi đại (bất hiếu có ba điều, không có hậu đại là tội nặng nhất) “Dường tiểu hài tử rất phiền phức!” (ảnh mà dường thì vào tù vì tội ngược đãi trẻ em à?) “Ngu ngốc!” Vương Á Nam tự cốc đầu mình một cái, lấy lười tới cao, sâu lười sao có thể vì lý do đấy mà không chọn nam nhân, sợ rằng y cao hứng còn không kịp ý chứ. Nam nhân so với nữ nhân hữu lực hơn, đây là chân lý từ trước đến nay không thể thay đổi. Đại bộ phận nam nhân so với nữ nhân kiếm tiền nhiều hơn, thật là có đủ bất công. Vì cái gì sống giống nhau lại không thể có tiền lương giống nhau?! (lại tự kỉ vụ gia đình!) “Nam nhân so với nữ nhân lười hơn” Vương Á Nam linh quang chợt lóe. Thử nghĩ xem cùng là người đi làm mà một cặp vợ chồng sau khi tan tâm, người chồng thì vắt chân ngồi xem TV, uống trà, mà người vợ lại phải chịu một nhọc giặt quần áo, nấu cơm, làm việc nhà. Nam nhân rõ ràng so với nữ nhân lười hơn. “Tìm kẻ chịu khó” “Đúng nga, tuy nói nam nhân so với nữ nhân lười hơn, nhưng là cũng không thể bài trừ một số nam nhân thể hệ mới rất chăm chỉ chịu khó” Vương Á Nam cau mày nghĩ. Nhưng là gả cho cái nam tượng phu luôn không dễ nghe bằng gả cho cái nữ tượng phu Vương Á Nam vẻ mặt nghiêm túc, trình trọng tuyên bố điều nàng vừa phát hiện ra “Biểu ca, gả cho nam nhân, thời điểm kia có vẻ rất thống khổ!” (-) “Vấn đề đó” trùng trùng cư nhiên nghiêm trang trả lời “Ta nghiên cứu qua một chút, nếu gả cho nam nhân, nằm ở phía dưới mất ít sức hơn!” (. (_) .) “Thật vậy sao?” Σ(° °|||) Lòng hiếu kì nâng cao, Vương Á Nam lập tức hứng thú hỏi. Tuy rằng là tiểu nữ sinh thanh thuần nhưng cũng tràn đầy tò mò, cũng chỉ nhìn chứ không phải là làm a... “Người xem...” Lại Thông dùng thuật ngữ chuyên nghiệp vì tiểu biểu muội giải thích lượng vận động lớn nhỏ của các nhân vật trong a phiến (Σ(° °|||) thảo nào ổng cầm đồng hồ bấm giờ ngồi ghi chép số liệu) Nam nhân lượng vận động, nữ nhân lượng vận động, tiểu công lượng vận động, tiểu thụ lượng vận động. Vương Á Nam nghe mà hai mắt tỏa sáng . Mà Tần Kinh Thiên nghe được không khỏi lắc đầu. Đây thật sự là lần đầu tiên kể từ khi khai thiên lập địa đến giờ có người đi nghiên cứu cái thể loại như thế này. Trùng trùng có sức sáng tạo thực phi phàm. Tóm lại, trải qua xâm nhập, điều tra, nghiên cứu, có đầy đủ lý do có thể tin tưởng. Làm tiểu thụ thì lượng vận động có vẻ rất ít, chỉ áp dụng tư thế nằm sấp! Σ(° °|||) (. (_) .) “Tìm cái nam nhân đi!” Vương Á Nam đồng ý.(>_<)

“Ngay cả tìm cũng không cần tìm, có sẵn rồi!” (_ _)Lại Thông thực vừa lòng tiện nghi có sẵn này.

Chính là y đã quên, tiện nghi không hảo hóa mà hảo hóa không tiện nghi a~

Đôi lời của editor: Làm mất mấy tiếng lặn (_) mà ta hổng dám ngừng vì sợ nếu ngừng rồi thì không đủ dùng khí nhảy vào làm tiếp nữa! Dài đã man con gan luôn.

Hay nhưng mùi dài quá! Ôi chả biết đến khi nào mình mới gom đủ dùng khí đi làm nốt cái phiên ngoại cuối cùng đây! Ước gì tụi nó đừng có dài đến mười mấy trang word (_)

13. Chương 13: Pn3: Bảo Vệ Lưỡi Quyền

Thua thảm a! dành cho bạn thụ a~

“Ta thực thông minh”

Chân chừ 2', cố gặt đầu.

“Ta thực anh tuấn”

Chân chừ 1' đồng hồ, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta thực lưỡi”

Lập tức nặng nề mà không ngừng gặt đầu, so với con gà mổ thóc chỉ hơn chứ không kém.

Phi thường không hài lòng nhìn hai người trước mặt, Lại Thông một bên hưởng thụ sự thoải mái do mát xa mang lại, một bên thực khó chịu đối với biểu hiện của Vương Á Nam và Đặc Đức.

“Ta ít nhất cũng tính toán không bỏ sót thứ gì” Nói đến một nửa lại nhìn thấy hai người rất không lễ phép tròng mình, tròng mắt đảo tròn rồi cùng di chuyển xuống phía dưới, nhất tề tròng mắt nhìn hôn ngân trên cổ, rõ ràng kháng nghị độ chân thật trong lời nói.

“Được rồi” Lại Thông thở dài “Có bỏ sót một chút” thật sự là thích so đo với y mà. Ở trong mắt Lại Thông, sai lầm nho nhỏ này có thể xem nhẹ mà bỏ qua.

Hai người lại đồng thời gặt đầu.

“Nhưng vẫn thực thông minh đi” phi thường cường điệu điểm này, nếu không thực thông minh, y khẳng định đã bị mọi người phỉ nhổ, cho nên vô luận thế nào cũng rất kiên trì nhắc nhở.

“So với các người thông minh hơn”

Hai người miệng bị băng dính dán lại đồng thời bày ra biểu tình cười xấu hổ.

Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát, nói nhiều như vậy quả đúng là một việc tiêu phí thể lực. Lại Thông một lần nữa bắt đầu hội nghị của tập đoàn Luck.

Đương nhiên là y nói, hai người kia nghe. Lại Thông cũng không muốn lại chịu đựng những tạp âm ồn ào. Hắn đã vô cùng vất vả mới trốn thoát khỏi ma trảo của Tần Kinh Thiên rồi cuộc lại bị hai người này than thở suốt hai canh giờ, cừu này bắt cộng đái thiên (thù không đội trời chung)

“Vị trưởng phu đưa lên tận cửa này thật không ổn” không tính đến việc mình chiếm được bao nhiêu tiện nghi, Lại Thông đem toàn bộ những việc phát triển ngoài dự đoán của mọi người quy kết cho Tần Kinh Thiên.

Nguyên bản sâu lười cũng không tính tìm một trưởng phu có năng lực, mà là lấy một người phụ nữ khỏe mạnh chịu khó đứng chuẩn hình mẫu hiền thê lương mẫu. Dự hoặc nàng yêu mình, sau đó bản thân cung cấp tiền tài cùng tinh tử để vợ hầu hạ cả đời. Khi vợ già rồi thì đến con tiếp tục, vậy là cả đời vô lo ==

Ngô! Nghĩ đến việc dự hoặc một người yêu mình cũng thực phiền toái. Mà cái tên Tần Kinh Thiên không cần dự hoặc liền hứng thú với bộ dạng của mình cho nên Lại Thông nhàn hạ vì thấy đi dự hoặc quá phiền toái liền bước vào hoàn cảnh càng phiền toái hơn.

“Lúc trước hẳn là nên đánh giá cẩn thận” bỏ lệnh cấm Vương Á Nam thăm oán, còn nói cái gì không thành vấn đề, hiện tại rõ ràng là vấn đề lớn.

“Ta đã đánh giá thực cẩn thận a!” Lại Thông vì chính mình minh oan, y cũng không ngờ được loại kết cục này, cả người đều không nghe sai sử đến ngay cả ngón tay chỉ Vương Á Nam cũng run run không thôi. “Là ai nói make love là một chuyện tình khoái hoạt? Ta muốn thả chó cắn hắn (nàng)” Lại Thông oán hận nói.

“Vậy là ai nói Kinh Thiên tập đoàn là một tiểu công ty nhỏ so với Luck, bọn họ nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời chúng ta, nói một sẽ không dám nói hai?” bị Lại Thông tha xuống nước (liên lụy) Đặc Đức cười nhạo.

“Là ai nói tìm một nam trưởng phu thật có lời, ở mặt dưới thực nhẹ nhàng?” Vương Á Nam nhếch mày hỏi Lại Thông giờ phút này đang nằm hư thoát trên bàn mát xa, trên người đều là các vết ứ thanh xanh tím.

Về phần hai người vì cái gì lúc này bị dán miệng thì đừng quên sâu lười nhưng là đại tẩu của tổ chức “Vô”! Chỉ điều này đã đủ để chỉ huy tiểu đệ tiêu trừ tạp âm.

Lười thẹn quá thành giận, sinh khí là một việc không có lời, mất sức lại không được lòng người nên Lại Thông tận lực kiềm nén.

“Kinh Thiên tập đoàn thì rất lớn sao?” Lại Thông xoa đôi mắt thâm quầng, không ngại học hỏi kẻ dưới.

Châm ngòi thân tín của Tần Kinh Thiên phản bội sau đó gần cuối lại đi ra anh hùng cứu anh hùng (mới à nha) làm cho Tần Kinh Thiên đối mình mang ơn, hơn nữa hắn nguyên bản đối y có ý tứ (chú ý, thích, vvv) nên sẽ càng chết tâm phản bội. Trong kịch bản kết cục quá hoàn mỹ như thế nào áp dụng lại thành ra thế này?

“Ách, cái kia...” Hai người cũng không nói được lời nào. Thân là cao thủ trong giới tài chính, theo Đặc Đức điều tra thì Kinh Thiên tập đoàn không bằng Luck tập đoàn.

“Bọn họ có bối cảnh xã hội đen” Lại Thông đánh cái ngáp tìm ra một cái lý do.

“Khăng định là nguyên nhân này.”

“Chúng ta sẽ lấy độc trị độc” Lại Thông cố gắng trợn to đôi mắt sắp nhắm thành một đoàn, cố tỏ vẻ y là cỡ nào quyết tâm. Cái khác không nói nhưng tên hỗn đản Tần Kinh Thiên cư nhiên dám làm y mệt mỗi bảy ngày bảy đêm. Không biết y là một con sâu lười sao? Lười quyền thần thánh là không thể xâm phạm!

“Phát hỏa?”

“Trả thù?”

Vương Á Nam và Đặc Đức mỗi người một đáp án.

“Nếu ngay cả chúng ta cũng đều bị xử lý thì làm sao bây giờ?” có tiền thì dễ hành động hướng chi hắc đạo là chả có đạo nghĩa gì, không cần châm ngòi cũng có thể lao vào đánh nhau. Ai chẳng muốn mở rộng địa bàn, gia tăng quyền thế, tranh ngôi vị đứng đầu? Nhưng là phóng hỏa dễ bị chết thiêu, không thể không đề phòng.

“Chết chính là nghỉ ngơi vĩnh cửu” Lại Thông thực tự nhiên trả lời. Dù sao tử vong không phải là hôn mê, ngu ngốc, sâu lười như thế nào có thể thích hôn mê. (thích ngủ luôn sao

Nhìn chằm chằm sâu lười vừa trả lời đã ở ngay tại trên ghế mát xa vù vù ngủ, hai người đồng thời lắc đầu.

“Ta nghĩ” Vương Á Nam nuốt nước miếng “Chúng ta vẫn là tìm chỗ lánh nạn đi, ta khăng định Tần Kinh Thiên đánh thắng được hắc bang, ngươi thấy sao?”

“Yên tâm ta còn không nghĩ đi chết đâu” Đặc Đức còn chưa có hưởng thụ đủ mới không có loại ý tưởng lấy tử vong như nghỉ ngơi như sâu lười đâu.

Vỗ về quảng thâm ở mắt sâu lười, Tần Kinh Thiên năm phút trước vừa mới diệt xong đám hắc bang dám khiêu khích, trên khuôn mặt vẫn là sự hồ hững không chút dao động. Kéo tay của Lại Thông lại buông ra, cái tay kia liền mềm nhũn rơi xuống. Xoa bóp gò má Lại Thông, con sâu lười nào đó chính là một chút phản ứng cũng không có. Không đến mức này đi! Con sâu lười này đã nghỉ 3 ngày rồi! Tần Kinh Thiên có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ chứng lười phát tác sao? Nâng Lại Thông dậy ý đồ làm cho y ngồi thẳng dậy. Tần Kinh Thiên thật vất vả mới đem con sâu lười lắc lắc đương đương nào đó thu dọn hảo (thay đồ) buông lỏng tay ra, sâu lười

liền trượt chân tựa như không xương rơi xuống. Hắn đương nhiên có một ngàn loại phương pháp đánh thức con sâu lười này, nhưng những thủ đoạn đó Tần Kinh Thiên lại không muốn dùng trên người sâu lười. Hắn cũng không muốn giúp ước nguyện của Lại Thông thành hiện thực một lần ngủ vĩnh viễn không tỉnh dậy (thủ đoạn...hảo hiểm ác)

Buông bàn tay định nắm lấy cái mũi của sâu lười xuống, Tần Kinh Thiên thay đổi sách lược: Khê hôn, hôn sâu, đá lười, không tin không thể hôn tỉnh người !

Sâu lười đang chơi cờ với Chu Công vô cùng vui vẻ không thể không ngừng lại. Một bên liều mạng bổ sung không khí, một bên oán hận nhìn tên bại hoại trước mặt. Không biết có phải ảo giác hay không, Lại Thông cảm giác mình nhìn thấy tên tình nhân đưa đến cửa này đang xấu xa nở nụ cười một chút.

Ảo giác! Nhất định là ảo giác! Khuôn mặt lạnh băng trước mặt không hề biến chuyển!

Lau mặt một chút “ Cái bang Hạt Tử tự nhận là không ai bì nổi kia lừa gạt ta!” Sâu lười bất bình nghĩ “Ta còn nghĩ có thể thoải mái ít nhất là một tháng, mẹ nó! Thế mà chỉ có hai ngày, thật chả vui gì cả!” (lý do ám sát lão công của năm)

Như vậy đã nhận thua? Mơ tưởng! Lại Thông ấn một cái công tác, bốn mỹ nữ hoàn phỉ yến gầy (gầy béo thể loại nào cũng có) đi tới. Màu da đen trắng đa dạng, tóc vàng mắt xanh tựa như thiên sứ hạ phàm, tóc đen mắt đen như Yêu Cơ (Đắc Kỉ đoán thôi) tái thể, gợi cảm nhiệt tình như trần châu đen, thanh lịch mị hoặc như Đông Phương Ngọc.

Bốn vị hoa khôi này nhưng lấy của sâu lười không ít tiền, bắt quá chỉ cần các nàng có thể làm tiêu hao thể lực của tên hỗn đản Tần Kinh Thiên này, y sẽ tuyệt không đau lòng chút nào (lý do giúp chồng hồng hạnh xuất tường của năm)

Tiền rất đáng quý! Nhưng giá lười rất cao! Danh ngôn của sâu lười

Bốn mỹ nữ vưu vật mỗi phương cùng nhau phát huy mị lực thật kinh người, nhớ ngày đó Vương Á Nam nhìn xem nước miếng còn chảy ra, ai nói sắc lang chỉ có nam?

Xinh đẹp thì cảnh đẹp ý vui, sâu lười thân là nam nhân cũng thích mỹ nhân nhưng chính là quan hệ giữa y và Chu Công rất tốt a, sâu lười luôn luôn không phản bội huynh đệ (sao ta có cảm giác ngài Chu Công mà xuống trần gian thì thoát không nổi bị Tần Kinh Thiên ám sát a?)

“Cứ lên đi, lên đi” Sâu lười chuẩn bị đi gặp Chu Công còn không quên cổ vũ Tần Kinh Thiên cố lên. Y thật sự là một cái hiền tuệ nam thê a!

Đối mặt với sinh tử kề cận luôn có áp lực rất lớn, tính (hayzzzz tự hiểu đi!) là một loại phương pháp giảm sức ép tốt nhất cho nên hắc đạo bình thường đều không coi trung trình là gì, đồng thời còn vì khinh thường cái gọi là đạo đức mà áp lực quá lớn cũng là nguyên nhân lớn nhất.

Thịt béo đã đưa lên cửa sao có thể không ăn?

Không như nam nhân bình thường sắc dục huân tâm phác đi lên (lao lên, nhảy lên ;”> thích từ nào thì tự thay) cũng không biểu lộ vẻ mặt hèn mọn (kiểu coi thường) của nam nhân đứng đắn. Tần Kinh Thiên chính là thực tự nhiên ôm lấy sâu lười cùng tứ đại mỹ nhân trần trụi đi vào phòng tắm.

Mỹ nữ giúp Tần Kinh Thiên tắm rửa, Tần Kinh Thiên giúp sâu lười tắm rửa, sâu lười giúp Chu Công tắm rửa (ở trong mộng) (ta khẳng định ngài Chu Công sẽ bị ám toán kể cả ở trong mộng)

“Lại là quảng cáo lừa đảo” dù thân thể vẫn không nhúc nhích, đầu óc sâu lười lại thật sự sinh động “cái tên đại diện kia cứ vỗ ngực cam đoan vô luận là thần tiên hay ma quỷ đều sẽ bị mê hoặc cho thần hồn điên đảo.... (tỉnh lược n từ hình dung) cho đến khi kiệt sức!”

Cái từ cuối cùng này chính là mấu chốt đã động đến sâu lười nhưng cuối cùng thì sao? Tắm rửa thì có thể mất bao nhiêu khí lực a?

Bất quá cũng không thể nói mỹ nữ mị lực không đủ mà chỉ có thể nói trên đời vẫn còn nhiều kẻ khác với thường nhân, không thể theo lẽ thường suy đoán được (biến thái + cầm thú + quái vật công x sâu lười thụ? Đúng là phi nhân loại a)

Cho nên lên sàn lần hai là một mỹ thiếu niên môi hồng răng trắng và một nam nhân cường tráng soái khí tựa như ánh mặt trời kiêm nhiệm vụ mát xa.

Tần Kinh Thiên và sâu lười tắm nước nóng xong liền đi mát xa, đó cũng là cách thả lỏng tốt nhất. Đường nhiên rất nhiều lần mát xa đều là ắn ắn rồi lăn đến trên giường, gây hỏa là không thể tránh khỏi.

Mà sâu lười tuyệt đối giả bộ ngủ, không là thật sự ngủ làm cho hỏa cứ thế càng thiêu càng vượng.

Mát xa chuyên nghiệp thật sự là thoải mái, mỗi một cái huyết vị đều được kích vừa đúng làm cho huyết mạch thông thuận vô cùng. Nhưng là sâu lười hưởng thụ xong tỉnh dậy chính là đối mặt Tần Kinh Thiên thần thái sáng láng mà dục hỏa đã cực thịnh.

Này cũng không phải mỹ nam mị lực không đủ, lần sau tốt nhất nên chuẩn bị một vị đại hán, khẩu vị của tên Tần Kinh Thiên này khẳng định không phải bình thường! Ai đó oán hận nghĩ thầm

Sâu lười không tình nguyện vươn bàn tay trắng nõn được bảo dưỡng thỏa đáng, hướng về phía tiểu đệ đệ của Tần Kinh Thiên. Một bộ phận mệt nhọc so với toàn thân mệt nhọc vẫn tốt hơn.

Chính là thực đáng tiếc, khi Tần Kinh Thiên hỏa bị khơi mào đến đỉnh điểm tay của sâu lười cũng hoàn toàn rã rời, không đợi tay y nghỉ ngơi tốt, Tần Kinh Thiên đã xoay người áp lên

Vì thế, cách mạng đoạt lại lưỡi quyền của con sâu nào đó đã lấy thất bại chấm dứt.

Giờ khắc này, sâu lưỡi thừa nhận sự ức hiếp từ kẻ phía trên, thống khổ vận động, rên rỉ, thâm mắng

“Ta muốn tìm Yakuza Nhật Bản, Mafia Italy, hắc bang nước Mỹ, Trung Quốc....Ta muốn phản kháng!!!!”

Tần Kinh Thiên lại là cao cao tại thượng, khoái hoạt rút ra đâm vào, ức hiếp.

“Ta thích nhất là đạt được khoái hoạt trên nỗi thống khổ của người khác, chẳng lẽ người không biết sao? Thân ái trùng trùng”

Không có áp bách sao có phản kháng?

Hoạt động oanh oanh liệt liệt đoạt lại lưỡi quyền đang chuẩn bị tiến hành trong tương lai....

Editor than thở: lúc nào mới thi xong đại học a~ ta thấy mình thực thảm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-luoi>